Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

(3 septembrie)

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Neofit-%C5%9Fi-Meletie-de-la-M%C4%83n-St%C3%A2ni%C8%99oara

https://archive.org/details/@steaemy?query=Neofit+%C8%99i+Meletie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Neofit+%C8%99i+Meletie+

***

În munţii din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulţi sihastri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului locaş de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel bătrân (cel mare) al Ţării Româneşti, cât şi după aceea. Printre cei mai cunoscuţi pustnici ai locului au fost cei şase monahi de la Cozia care în preajma anului 1600 s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaştem cu numele pe cuvioşii Daniil duhovnicul şi Misail, ucenicul său care s-au aşezat la poalele Muntelui Cozia şi au întemeiat Schitul Turnu, precum şi pe cuvioşii Neofit şi Meletie, pe care îi prăznuim astăzi. Ei au sihăstrit mai sus, în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânişoara. Ei s-au nevoit în jurul anului 1600, în munţii din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe Valea Oltului.

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al 16-lea din părinţi credincioşi. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi după câţiva ani a plecat să se nevoiască în pustie. Moaştele sale se află în biserica Mănăstirii Stânişoara.

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor 16 şi 17. La fragedă vârstă a intrat în cinul monahal şi săpându-şi o peşteră în Muntele Sălbaticul, s-a nevoit acolo vreme de 40 de ani. O parte din moaştele sale care au fost descoperite în acea peşteră au fost împărţite de credincioşi, iar peştera ce i-a fost oarecând chilie este loc de închinare până astăzi.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016 având ca zi de prăznuire data de 3 septembrie.

Index

Vecernia Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara 4
Utrenia Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara 12
Canon de rugăciune către Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara 29
Acatistul Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara 38
Nevoinţele duhovniceşti ale Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara 52
Canonizarea Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie 66
Sfânta Liturghie și proclamarea Canonizării Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie 66

Diac. Ştefan Sfarghie - Ne vom închina Sfinţilor Daniil, Misail, Neofit şi Meletie 70
Tomos sinodal pentru canonizarea Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mânăstirea Turnu 74
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Antim, episcopul Nicomidiei; Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara..... 80
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfințit mucenic Antim, episcopul Nicomediei; Sfântul cuvios Teoctist; Sfinţi cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara..... 82
Sfinţi cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara 88
Slujba Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara 91
Pr. dr. Ștefan Zară - Sfinţii Neofit şi Meletie, mijlocitorii gândurilor bune..... 93
Pilde de sfinţenie şi normalitate creştină..... 96
Nicuşor Viorel Popescu - Cuvioşii sihaştri de la Turnu şi Stânişoara 100
Sfinții care și-au petrecut viețile ca un continuu azi..... 104
Film documentar despre Sfinții cuvioși Daniil, Misail, Neofit și Meletie de la Râmnicu-Vâlcea 114
Mănăstirea Stânişoara..... 115
Teodor Danalache - Mănăstirea Stânişoara 116
Silviuanton Lupu - Mănăstirea Stânişoara, „sihăstria“ din munţii Coziei.... 124
Adrian Nicolae Petcu - Mănăstirea Stănişoara de pe Valea Oltului..... 131
Stânişoara, sihăstria vegheată de Vârful Cozia 134
Mănăstirea Stânișoara, minunea din munții Coziei 138
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Stânişoara - sihăstria din munţii Coziei 143
Mănăstirea Stânişoara..... 150
Pr. Ioniţă Apostolache - Hramul Sfinţilor Meletie şi Neofit la Mănăstirea Stânişoara..... 156
Sfinții cuvioși Meletie și Neofit - informații online 158
Icoane..... 159

Vecernia Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

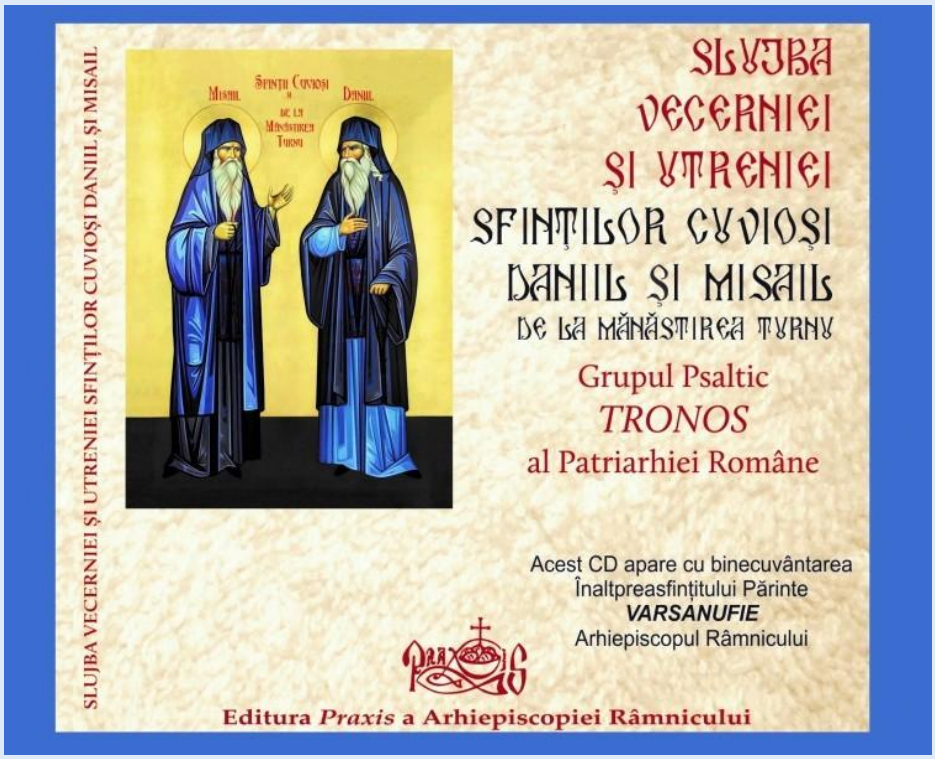

(Audio) Cântări din Slujba Vecerniei Sfinților Cuvioși Neofit și Meletie:
http://arhiepiscopiaramnicului.ro/audio/audio-cantari-din-slujba-vecerniei-sfintilor-cuviosi-neofit-si-meletie
https://www.youtube.com/watch?v=h53XIKXXTsk
https://www.youtube.com/watch?v=7sDy64uy7eg

CD-ul Cântări din Slujba Vecerniei Sfinților cuvioși Neofit și Meletie a apărut cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, la Editura Praxis, în interpretarea Grupului psaltic Tronos al Patriarhiei Române.

1. Binecuvântarea. Psalmul 103
2. Fericit bărbatul, gl. 8, Nectarie Protopsaltul
3. Doamne strigat-am gl. 1, Victor Ojog. Stihirile gl. 1
4. Slavă ..., gl. 6
5. Și acum ..., Dogmatica, gl. 6
6. Lumină lină
7. Stihoavna gl. 4
8. Slava..., gl. 5
9. Acum slobozește. Rugăciunile de trecere
10. Troparul gl. 1

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am..., punem 4 **stihiri**, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe vrednicii cuvioşi ai Mântuitorului Hristos, pe cei ce cu trezvie au înmulţit talantul cel dat lor de Stăpânul tuturor, pe înţelepţii Neofit şi Meletie să-i lăudăm cei credincioşi, întru cântări cinstind slăvită pomenirea lor. (de două ori)

Prea lăudaţilor părinţi, voi aţi ridicat pe umeri crucea ostenelilor, următori făcându-vă Mântuitorului şi împreună moştenitori ai cerului; deci, cu osârdie, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Cu veselie, astăzi obştea monahilor cinsteşte, după vrednicie, pe pustnicii cei mult nevoitori, încununaţi cu răbdarea şi smerenia, pe cei ce dreaptă socotinţă au dobândit şi înţelepciunea cea de sus.

Slavă…, glasul al 2-lea

Veniţi astăzi, împreună să ne bucurăm în Domnul la praznicul cuvioşilor părinţi Neofit şi Meletie, cei de Dumnezeu înţelepţiţi şi luminaţi de Duhul Sfânt. Să ne apropiem cu credinţă şi să cinstim sfintele lor moaşte ca pe o desfătare dumnezeiască şi să ne facem părtaşi cerescului har, umplându-ne sufletele de bunătăţile cele duhovniceşti ale nevoinţelor şi ale învăţăturilor lor. Pentru aceasta, cu mulţumire să cinstim pe purtătorii de Dumnezeu, pe povăţuitorii monahilor şi lauda a toată Oltenia, rugându-i: cuvioşilor părinţi, nu încetaţi să mijlociţi către Iubitorul de oameni, Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum…, a Născătoarei, acelaşi glas

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

La Stihoavnă

Stihiri, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa în-tru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Ochii ți-ai ridicat la munți și de acolo te-ai înălțat la ceruri, prin fapte de virtute, Sfinte părinte Neofit.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Săi.

Frica de Dumnezeu, bun început ai pus-o ca să câștigi comoara înțelepciunii celei de sus, Sfinte Meletie.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi.

Aripi duhovniceşti având dreapta credință și buna făptuire, zburat-ați către Raiul cel mult dorit, sihaștrilor.

Slavă…, asemenea

Sfinților cuvioși care la Stânișoara v-ați nevoit cu râvnă, rugați-vă Preasfintei Treimi acum pentru noi toți.

Şi acum…, a Născătoarei, asemenea

Maica lui Dumnezeu, ceea ce România „a doua ta grădină” o ai numit, păzește-o pururea de cel viclean.

Troparul Sfinților cuvioşi Meletie şi Neofit, glasul 1: De Dumnezeu iubitorilor părinţi, suindu-vă în munţii faptelor bune, locașuri Preasfântului Duh v-aţi arătat, iar acum ca făclia în sfeşnic luminaţi în lume, cuvioşilor Neofit şi Meletie; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Slavă... Şi acum...,al Născătoarei de Dumnezeu - al Învierii, acelaşi glas

Gavriil, zicând ție, Fecioară: Bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine! Slavă Celui ce S-a născut din tine! Slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin naşterea ta!

Ectenia întreită şi otpustul.

La Vecernia mare

La Doamne, strigat-am..., punem 8 **stihiri**, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Cu smerenia voastră cuprinzând înălţimea munţilor, aţi nimicit semeţiile vicleanului vrăjmaş şi cu sârguinţă v-aţi zidit ca pietre vii în peşteri şi prin munţi, fericiţilor sihaştri cozieni, întărirea ortodocşilor şi răsplata cea de sus a pustnicilor. (de două ori)

Ca făclia din sfeşnicul ceresc stând deasupra ispitelor, de Dumnezeu iubitorilor cuvioşi, pe mulţi i-aţi luminat şi cărarea vieţii pustniceşti prea bine arătând, i-aţi suit spre înălţimea nepătimirii, ca cei ce sunteţi întărirea şi slava călugărilor. (de două ori)

Pe Sfinţii sihaştri cozieni, Neofit şi Meletie, să-i cinstim acum cu oştile cereşti, că luând după vrednicie chipul îngeresc, lumina neapusă a harului în inimi au primit şi icoane ale chipului vieţuirii celei pustniceşti s-au făcut. (de două ori)

Pe piatra credinţei v-aţi întărit, cuvioşilor părinţi, pietre vii făcându-vă Mântuitorului Hristos în sihăstriile Coziei. Şi cu rugăciunile neîncetate, rănile păcatelor le vindecaţi, cei ce harul tămăduirilor aţi luat în dar de la Stăpânul nostru. (de două ori)

Slavă..., glasul al 6-lea

Păzindu-vă chipul lui Dumnezeu întru voi nevătămat, şi pustniceşte mintea făcându-o stăpână peste patimi, v-aţi ridicat la înălţimile nepătimirii, cu sârguinţă suind pe scara Raiului, doime de sihaştri mult slăvită. Iar acum, în cer, unde închipuirile au fost cu totul dezlegate, priviţi lămurit către Preasfânta Treime, mijlocind cu îndrăzneală la tronul cel dumnezeiesc pentru cei ce vă cinstesc cu credinţă şi cu dragoste.

Şi acum..., Dogmatica, acelaşi glas

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară, sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine, cea curată, a ieşit, negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-se pentru noi, nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecate

fiind cunoscut; pe Acela roagă-L, curată, cu totul fericită, să se mântuiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei; Paremiile:

De la Pilde citire

(X, 8; III, 13-16; VIII, 5-9 ş.a.)

Pomenirea dreptului cu laude şi binecuvântarea Domnului peste capul lui. Fericit este omul care a aflat înţelepciunea şi muritorul care a cunoscut priceperea. Că mai bună este îndeletnicirea cu acestea decât vistieriile de aur şi de argint. Şi mai scumpă este decât nestematele; şi tot ce este de preţ nu este vrednic de ea. Pentru că lungime de zile şi ani de viaţă sunt în dreapta ei, iar în stânga ei - bogăţie şi slavă. Că din gura ei iese dreptatea, legea şi mila pe limbă le poartă. Deci ascultaţi-mă pe mine, fiilor, că lucruri de cinste vă voi spune; şi fericit este omul care va păzi căile mele. Că ieşirile mele sunt ieşiri de viaţă şi se pregăteşte vrerea de la Domnul. Pentru aceasta vă rog pe voi şi pun glasul meu înaintea fiilor oamenilor. Că eu, înţelepciunea, am tocmit sfatul şi ştiinţa şi gândul eu l-am chemat. Al meu este sfatul şi întărirea, a mea este priceperea şi a mea este tăria. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc pe mine, iar cei ce mă caută vor afla har. Înţelegeţi, dar, cei fără răutate chibzuiala şi cei neînvăţaţi puneţi la inimă. Ascultaţi-mă pe mine, că iarăşi lucruri de mare preţ voi grăi şi cuvinte drepte voi scoate din buze. Gâtlejul meu va vesti adevărul, fiindcă urâte îmi sunt mie buzele mincinoase. Drepte sunt toate graiurile gurii mele; nimic într-însele nu-i strâmb sau încâlcit. Toate sunt drepte celor ce înţeleg şi netede celor ce au aflat cunoaşterea. Că vă învăţ pe voi adevărul, ca să fie în Domnul nădejdea voastră şi să vă umpleţi de Duh.

De la Pilde citire

(I, 7, 20 ; II, 1-5 ; III, 34 ; IV, 18, 20, 22-26 ; VI, 3-5, 20, 22-23)

Începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu, înţelegere bună este tuturor celor ce o săvârşesc. Evlavia faţă de Dumnezeu este începutul priceperii, dar cei necredincioşi defaimă înţelepciunea şi învăţătura. Înţelepciunea îşi înalţă glasul şi cu

îndrăzneală grăieşte: Fiule, dacă vei primi graiurile mele şi din poruncile mele îţi vei face comoară, dacă auzul tău va asculta înţelepciunea, dacă inima ţi-o vei lipi de cunoaştere şi fiilor tăi o vei pune înainte spre învăţătură; dacă tu vei chema prevederea şi glasul tău îl vei pune în slujba bunei cugetări; dacă o vei căuta ca pe argint şi întru adânc vei săpa ca după o comoară, atunci vei cunoaşte frica de Domnul şi vei dobândi cunoaşterea de Dumnezeu. Domnul le stă împotrivă celor mândri, iar celor smeriţi le dă har. Căile drepţilor întocmai ca lumina strălucesc, merg înainte şi răspândesc lumină. Fiule, ia aminte la graiul meu, pleacă urechea ta spre cuvintele mele, păzeşte-le pe ele în inima ta. Cu toată vegherea păzeşte-ţi inima, că din ea pornesc ieşirile vieţii. Îndepărtează de la tine grăirea întortocheată, alungă de pe buzele tale viclenia. Fiule, fă ceea ce-ţi poruncesc eu şi te vei mântui: să nu dai somn ochilor tăi şi genelor tale dormitare, ca să scapi ca o căprioară din cursă şi ca o pasăre din laţ. Păzeşte legile tatălui tău şi nu lepăda poruncile maicii tale. Când umbli, călăuză să-ţi fie; când dormi, să te păzească, iar când te scoli, să stea de vorbă cu tine. Că porunca legii este sfeşnic şi lumină şi drum de viaţă şi mustrare şi învăţătură.

De la Înţelepciunea lui Solomon citire

(VII, 1, 7-10, 25-30 ; VIII, 1-4 ; X, 17)

Om muritor sunt şi eu, asemeni tuturor, coborâtor din neamul celui întâi-zidit, dar m-am rugat şi mi s-a dat pricepere; cerut-am şi mi-a venit duhul înţelepciunii. Am ţinut la ea mai mult decât la sceptre şi decât la tronuri şi am socotit bogăţia a fi nimic pe lângă ea; nici piatra nestemată n-am pus-o alături de ea, fiindcă, faţă de ea, tot aurul din lume e ca nişte nisip puţin şi înaintea ei argintul se socoteşte ca noroi. Am iubit-o mai mult decât sănătatea şi frumuseţea; am pus-o chiar mai presus de lumină, pentru că strălucirea ei nu se stinge niciodată. Ea este suflul puterii lui Dumnezeu, este curata revărsare a slavei Atotţiitorului, încât nimic spurcat n-o poate întina. Căci ea e strălucirea luminii celei veşnice şi oglindă nepătată a lucrării lui Dumnezeu şi icoană a bunătăţii Lui. Una fiind, toate le poate şi, rămânând în sine neschimbată, toate le înnoieşte şi, pătrunzând în sufletele cele cuvioase, în fiecare generaţie, face din ele prieteni ai lui Dumnezeu şi prooroci. Cu adevărat, Dumnezeu nimic nu iubeşte mai mult decât pe cel ce petrece întru înţelepciune. Că aceasta este mai de cinste decât soarele şi decât toată orânduirea stelelor; dacă o pui alături cu lumina, o afli mai presus, căci noaptea urmează luminii, dar răutatea nu poate nimic împotriva înţelepciunii. Mi-a fost dragă înţelepciunea şi am cercetat-o din tinereţile mele şi am căutat să mi-o aduc mireasă şi am iubit mult frumuseţea ei. Îşi slăveşte bunul ei neam, având împreună-vieţuire cu Dumnezeu şi Stăpânul tuturor a iubit-o, căci este cunoscătoare tainică a ştiinţei

lui Dumnezeu. Ea a dat celor cuvioşi răsplată pentru ostenelile lor şi i-a călăuzit pe ei pe o cale prea minunată.

La Litie

Stihira, glas 1, însuşi glasul:

Cine nu se va minuna de ostenelile voastre, fericiților părinți Neofit şi Meletie, că focul cel dinlăuntru al dumnezeieştii râvne, lacrimile şi postul, prin care ați supus pornirea trupului, niciodată nu le-ați părăsit. Cine nu se va minuna de răbdarea voastră, de dragostea părintească şi de rugăciunea cea fără încetare, prin care v-ați luminat cu dumnezeiescul har? Rugați-vă Mântuitorului Hristos pentru mântuirea sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea

Dumnezeieşti locaşuri ale Preasfintei Treimi, în munte îngereşte viețuind, Sfinților Neofit şi Meletie, n-aţi fost stăpâniţi de cele pământeşti, ca Adam în Rai, ci iubitori de Dumnezeu v-aţi arătat. Şi pe şarpele cel de demult l-aţi alungat cu postul şi rugăciunea. Pentru aceasta, de Hristos Domnul împărtăşindu-vă, rugaţi-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum…, a Născătoarei de Dumnezeu, acelaşi glas

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară şi te slăvim, credincioşii, după datorie pe tine, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihiri, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Veşmântul sfinţeniei dobândind, cuvioşilor Neofit şi Meletie, şi cu haina Duhului îmbrăcându-vă, moaştele voastre în dar le-aţi lăsat credincioşilor, care strigă cu un glas: Izbăviţi-ne din nevoi şi din patimi, ca să stăm cu îndrăzneală în biserici înaintea lui Dumnezeu, neîncetat lăudându-vă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Săi.

Săpat-ai locaş sfinţit spre nevoinţa întru sihăstrie, vas cinstit al Domnului arătându-te, cuvioase Neofit. Că ai umblat pe cărările dreptăţii, povăţuind pe monahii râvnitori către Împărăţia cea de sus şi aducându-i ca pe o comoară Stăpânului Hristos. Pentru care astăzi cu evlavie te lăudăm, veselindu-ne.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi.

Cu izvoarele harului, cuvioase Meletie, răcoreşte sufletele noastre cele însetate de Dumnezeu, că ne topim în cuptorul păcatelor ca bogatul nemilostiv, şi noianul ispitelor cel întunecat îl alungă de la noi, ca cel ce ai în ceruri îndrăznire către Domnul, de Dumnezeu iubitorule.

Slavă…, glasul al 5-lea

Cuvioșilor părinți, nu ați dat somn ochilor voștri, nici genelor voastre dormitare, până ce sufletul și trupul nu v-ați curățit de patimi și pe voi înșivă v-ați pregătit locașuri Duhului, că venind Hristos cu Tatăl întru voi sălășluire au aflat; deci, arătându-vă slujitori Treimii celei de o ființă, propovăduitorilor de lucruri minunate, înțelepților, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Şi acum…, a Născătoarei de Dumnezeu - a Învierii, acelaşi glas

Biserică și ușă ești, palat și scaun al Împăratului, Fecioară prea cinstită, prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, celor ce dormeau întru întuneric S-a arătat, Soarele dreptății fiind, vrând să lumineze pe cei pe care i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca una ce ai agonisit ca o Maică îndrăzneală către Dânsul, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfinților cuvioşi Neofit şi Meletie, glasul 1: De Dumnezeu iubitorilor părinţi, suindu-vă în munţii faptelor bune, locaşuri Preasfântului Duh v-aţi arătat şi acum ca făclia în sfeşnic luminaţi în lume, cuvioşilor Neofit şi Meletie; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Dacă se face binecuvântarea pâinilor, se cântă Troparul cuvioșilor de două ori și troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te…, o dată.

Dacă nu se face binecuvântarea pâinilor, se cântă Troparul cuvioșilor, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei - al Învierii, acelaşi glas (a se vedea la Vecernia mică).

Utrenia Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

(Audio) Cântări din Slujba Utreniei Sfinților Neofit și Meletie:
http://arhiepiscopiaramnicului.ro/audio/audio-cantari-din-slujba-utreniei-sfintilor-neofit-si-meletie

https://www.youtube.com/watch?time_continue=14&v=pCF2u3ZferA

CD-ul Cântări din Slujba Utreniei Sfinților Neofit și Meletie a apărut cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, la Editura Praxis, în interpretarea Grupului psaltic Tronos al Patriarhiei Române.

1. Binecuvântarea. Psalmii Utreniei
2. Dumnezeu este Domnul
3. Troparul gl.1
4. Sedealna I-a, gl. 3
5. Sedealna a II-a, gl.4
6. Polieleul „Robii Domnului”, gl.1, Ioan Zmeu
7. Mărimurile, gl.1
8. Sedealna a III-a, gl.8
9. Psalmul 50
10. Slavă... Și acum..., gl. 2. Sthira gl. 6
11. Exapostilaria, gl.3
12. Laudele. Toată suflarea.

13. Stihirile laudelor, gl.1
14. Slava laudelor gl.8, Și acum, a Născătoarei
15. Doxologia Mare, gl. 5, zo agem, Anton Pann

***

La Dumnezeu este Domnul...,

Troparul cuvioșilor: De Dumnezeu iubitorilor părinţi, suindu-vă în munţii faptelor bune, locaşuri Preasfântului Duh v-aţi arătat şi acum ca făclia în sfeşnic luminaţi în lume, cuvioşilor Neofit şi Meletie; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre! (de două ori),

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei - al Învierii, același glas (a se vedea la Vecernia mică)

După întâia Catismă se cântă **Sedelnele**, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Pe fericitul Neofit, dumnezeiescul dar al cuvioşilor, şi pe Meletie, izvorul apei celei vii din sihăstria Stânişoarei, să-i cinstim cu laude împreună cu Daniil şi cu Misail, slava monahilor Coziei şi podoaba sihaştrilor, zicând: Bucuraţi-vă, inimi aprinse de dragostea Stăpânului!

Slavă..., Și acum...,

Însăși **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

După a doua Catismă se cântă **Sedelnele**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind

logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

De iubirea Mântuitorului Hristos, cinstiţii pustnici s-au aprins, şi în munte s-au suit, dumnezeieştile făclii, lumina vie a Duhului dobândind. Cei ce poartă chipul lui Dumnezeu slujitori ai Preasfintei Treimi s-au arătat. Pentru aceasta, cu evlavie să-i rugăm ca să mijlocească să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., însăşi

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Polieleul, apoi **Mărimurile**:

Mărimu-vă pe voi, iubitorilor de Dumnezeu pustnici, Neofit şi Meletie, povăţuitorii călugărilor şi împreună vorbitorilor cu Îngerii.

Veniţi, toţi credincioşii, să lăudăm pe cuvioşii Neofit şi Meletie, zicând: pe lauda sihaştrilor mult-nevoitori.

Stihuri:
1. Doamne iubit-am bunăcuviinţa casei Tale şi locul sălăşluirii slavei Tale.
2. Aşteptând am aşteptat pe Domnul şi a căutat spre Mine şi a auzit rugăciunea mea.
3. Pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre.
4. Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu şi m-ai încins cu veselie.
5. Fericiţi sunt cei ce locuiesc în casa Ta, în vecii vecilor te vor lăuda.
6. Cine se va sui în muntele Domnului, sau cine va sta în locul cel sfânt al Lui?

După Polieleu, **Sedelnele**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când

va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

A Treimii icoană purtând în suflete, cuvioşilor Neofit şi Meletie, pe muntele Coziei v-aţi închinat în duh şi în adevăr, iar pogorârea Cuvântului aţi înţeles-o cu făptuirea. Pentru aceasta, roua sfinţită a Duhului celui de viaţă făcător aţi şi primit. Deci, izvoarele harului revărsaţi-le cu dragoste peste dreptslăvitorii creştini, cei ce vă cinstesc în cântări şi cu laude măresc pomenirea voastră.

Slavă..., Şi acum..., însăşi

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Antifonul întâi al glasului al 4-lea

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?

Evanghelia de la Marcu (8: 34-38; 9:1) (vezi în Duminica a treia a Postului mare, la Liturghie): Zis-a Domnul: Cel ce voieşte să vină după Mine să se lepede de sine...

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.

8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă…, glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuvioşilor Tăi Neofit şi Meletie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum…,

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira, glasul al 6-lea: Vărsatu-s-a har în sufletele voastre, cuvioşilor pustnici Neofit şi Meletie, că aţi fost părinţi ai călugărilor şi ai credincioşilor, învăţând oile cele cuvântătoare să se închine Treimii celei de o fiinţă, Dumnezeirii celei una.

Canoanele - Punem Canonul Născătoarei de Dumnezeu (al Paraclisului sau din Bogorodicină), cu Irmosul, pe 6, și al cuvioșilor pe 8.

Canonul cuvioşilor

Cântarea întâi

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israiliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu razele credinţei străluceşti în toată lumea din munţii virtuţilor şi de întunericul păcatelor ne izbăveşti, cuvioase părinte Neofit, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

De harul curăţiei te-ai învrednicit, cuvioase părinte Meletie, şi cu înfrânarea te-ai împodobit, născându-ţi fii virtuţile, ajungând ca un înger în trup, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Viaţă pustnicească aţi dorit, cuprinşi fiind de dragostea lui Dumnezeu, şi asemeni îngerilor vieţuind, ca nişte vulturi aţi zburat către cereştile bunătăţi, cuvioşilor părinţi, spre locaşurile cele de sus.

A Născătoarei de Dumnezeu

Sub milostivirea ta scăpăm, de Dumnezeu Născătoare, noi, robii tăi. De osânda focului celui nestins ne mântuieşte cu darul tău, şi din chinul ce va să fie izbăveşte-ne.

Catavasiile Crucii: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a III-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Sihaştrii Tăi, Doamne, s-au nevoit în peşterile Coziei, cinstind crucea şi pătimirea Ta cea de viaţă izvorâtoare, Învierea Ta primind şi pregustând cereasca Ta Împărăţie, Bunule.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Biserica astăzi te-a numit făclie a sihaştrilor mult luminoasă, cuvioase părinte Neofit, că minunat străluceşti cu harul tău credincioşilor. Şi la cer mutându-te, luminezi ca soarele, alungând întunericul demonilor.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În inima ta, cuvioase părinte Meletie, Preasfântul Duh odihnindu-Se ca într-o carte, scris-a în aceasta nepătimirea desăvârşirii, înălţimea dragostei şi puterea harului.

A Născătoarei de Dumnezeu

Dumnezeiescul veşmânt l-am lepădat, o, Maică a lui Dumnezeu, şi ne-am stricat biserica trupului, întru durere fiind înfăşuraţi, noi, netrebnicii robii tăi, deci, te rugăm, cu acoperământul tău cel sfânt ne acoperă goliciunea sufletelor noastre.

Sedelne, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Privegherile de toată noaptea, rugăciunile neîncetate și postirea cea aspră le-ați săvârșit din dorul vostru nestins către Dumnezeu, ca să fiți vase alese ale slavei Lui; cuvioşi părinți Neofit și Meletie, rugați-L pe Hristos pentru noi pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei), *asemenea*

Maica lui Hristos, nădejdea noastră, acoperământ fii totdeauna celor ce sunt de necazuri împovărați, că îndrăznire spre Domnul ai pururea, ca una ce L-ai născut pe pământ cu trup. Pe Acesta roagă-L să ne ierte păcatele, ca vrednici să fim noi Împărăției Lui.

Cântarea a IV-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

La chipul zidit de Dumnezeu întorcându-te, asemănarea dumnezeiască ai primit, cuvioase părinte Neofit, şi trupul rob duhului l-ai arătat cu închinarea în Duhul Sfânt, păstrând cu sfinţenie adevărul Ortodoxiei.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Arsura patimilor din suflet scoţându-o cu rugăciunea şi cu postul, otrava şarpelui ai stins şi oastea vrăjmaşului ai biruit-o cu suflările Duhului, cuvioase părinte Meletie.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Înfrumuseţaţi fiind cu chipul Stăpânului şi luminând pe credincioşi, cuvioşilor părinţi, cinstita Biserică s-a arătat acum, cu al sihaştrilor chip îmbrăcându-se.

A Născătoarei de Dumnezeu

În moarte sufletească adormind eu şi în mormântul deznădejdii zăcând acum neîndreptat, dă-mi mână de ajutor, Fecioară Maică, Stăpâna mea, ca la viaţă sculându-mă, să te laud cu cetele pustnicilor.

Cântarea a V-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Arătându-vă locaşuri ale Preasfintei Treimi, cuvioşilor părinţi Meletie şi Neofit, viețuire cerească ați dobândit, fericiților, și luminaţi acum pe credincioşi cu daruri felurite, de Dumnezeu iubitorilor!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Într-aripându-vă la suflet cu dragostea lui Dumnezeu, aţi lepădat toată grija lumească, fericiţilor, şi în peşteri nevoindu-vă, pe piatra credinţei v-aţi întărit, cuvioşilor.

Piatra cea din capul unghiului, Mântuitorule, cuvioşii în pustie aflându-Te, temelie tare şi nesurpată pe ea s-au zidit ca altare vii, întărite-n veac.

A Născătoarei de Dumnezeu

Isaie dănţuieşte şi spune-i Fecioarei, strigând: Tu vei naşte Fiu pe Emanuel, Dumnezeu şi Om, din adâncul iadului scoţând pe cei ce cu credinţă te fericesc, lăudându-te.

Cântarea a VI-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca în ceruri locuind în Munţii Coziei, cuvioşilor părinţi Neofit şi Meletie, aţi îmblânzit pornirile trupului, despătimindu-vă, iar acum şi noi să ne luminăm cu strălucirea Duhului.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Făcând rugăciuni şi privegheri în adâncul peşterii, cuvioase părinte Meletie, cu puterea Mântuitorului Hristos, apă din stâncă ai izvorât, deci şi acum spală întinăciunea sufletelor noastre, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Îmblânzit-aţi fiarele cele sălbatice din Sihăstria Coziei, iubitorilor de Dumnezeu părinţi, chipul cel dintâi al lui Adam din Rai dobândindu-l, cu sfinţitele voastre rugăciuni.

A Născătoarei de Dumnezeu

Să nu mă lipseşti pe mine, Stăpână Fecioară, de acoperământul tău, nici de darul tău să nu mă opreşti, ci dă-mi, prea curată, să slăvesc în viaţa mea dumnezeiască milostivirea ta.

Condac, glas al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbă-vindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă pururea Fecioară!

Lumina cea negrăită în inimi primindu-o, în munte v-aţi nevoit pentru dragostea Domnului şi cununa răsplătirilor în ceruri aţi primit. Iar noi laudă vă aducem, Sfinților cuvioşi părinţi Neofit şi Meletie, strigând: Bucuraţi-vă, întărirea sihaştrilor şi slava creştinilor!

Icos: Cu ce graiuri de laudă vom încununa pe cuvioşii părinţi Neofit şi Meletie? Sau cine va putea să prea mărească, după cuviinţă, pe cei ce s-au făcut, cu darul Duhului Sfânt, îngeri în trup? Dar, chemând în ajutor mijlocirea lor cea cu bună îndrăznire către Preasfânta Treime, cutezăm a-i vesti tuturor pe aceştia, care de daruri duhovniceşti s-au învrednicit, ca pe adevăraţi învăţători iscusiți ai nevoințelor nepătimirii. Aceştia nu prin cuvinte, ci prin pilda vieții lor au învățat pe toți să se roage fără încetare și, întru smerenie, să împlinească fără lenevire poruncile Mântuitorului Hristos. Deci, cu bucurie să strigăm purtătorilor de Duh părinţi: Bucuraţi-vă, întărirea sihaştrilor şi slava creştinilor!

Sinaxar

Întru această lună, septembrie, în ziua a treia, săvârșim pomenirea Sfinților cuvioşi părinţi Neofit şi Meletie, de la Mănăstirea Stânişoara.

În munții din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulţi sihaștri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului locaș de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel bătrân (cel mare) al Ţării Româneşti, cât și după aceea.

Printre cei mai cunoscuți pustnici ai locului au fost cei șase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaștem cu numele pe cuvioșii Daniil duhovnicul și Misail, ucenicul său, care s-au așezat la poalele Muntelui Cozia și au întemeiat Schitul Turnu, precum și pe cuvioșii Neofit

și Meletie, pe care îi prăznuim astăzi. Ei au sihăstrit mai sus, în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânișoara.

***

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinţi creştini ortodocşi, cu frică de Dumnezeu şi cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, dorind viaţă desăvârşită, a primit binecuvântarea stareţului său să meargă în pustnicie. Astfel, şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească.

Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar din când în când, în Duminici și sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la cuviosul Daniil duhovnicul, apoi, la Sfânta Liturghie, se împărtăşea cu Sfântul Trup şi Sânge al Mântuitorului nostru Hristos.

Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor şi iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi a ajuns pe înalte trepte de sfinţenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al mijlocirii pentru întreaga lume.

După 30 de ani, trăiţi în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor „în sărăcie şi golătate”, răbdând grele ispite de la diavoli, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peşteră, neştiut de nimeni.

Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul sfântului şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea fericitul Neofit i s-a arătat în vis şi l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peşteră. Tot în această noapte cuviosul s-a arătat şi stareţului, îndemnându-l să aşeze la locul său de nevoinţă sfântul său trup. A doua zi de dimineaţă, călugărul a luat cinstitul trup al cuviosului şi împreună cu un alt monah, le-a dus în peştera lui, în muntele Sălbaticul.

Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!” Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-şi păcatul. Părinţii, împreună cu stareţul mănăstirii, s-au rugat cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos şi acesta s-a vindecat

îndată. În felul acesta a prea mărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni şi tămăduitor.

Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulţi credincioşi îşi îndreptau paşii spre peştera lui unde se închinau și primeau mângâiere sufletească și vindecare de boli.

Moaştele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânişoara, unde mulțime de bine credincioși creștini primesc ajutor, fiind izbăviți de patimi sufletești, de necazuri și de boli, iar peştera unde s-a nevoit cuviosul este și astăzi loc de pelerinaj.

***

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a şi intrat ca viețuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post şi rugăciune până în ziua în care, la rugăminţile lui, starețul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinţii sihaştrii şi să se nevoiască dincolo de Olt.

Cuviosul și-a săpat o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia și pustnicul Neofit. Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă și s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugetele cele rele.

Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri şi lupte împotriva duhurilor necurate. Șase zile se nevoia în chilia pe care și-o săpase în peşteră, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie.

Zilnic îşi aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult şi, în acelaşi timp, să se roage şi mai mult.

La bătrâneţe, însă, nemaiputând coborî din peşteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu şi prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peşterii sale, care curge şi astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie”.

Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa.

După îndelungate nevoinţe, ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu.

O parte din cinstitele sale moaşte, care au odihnit vreme îndelungată în peşteră, au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar peştera este loc de închinare până astăzi.

Viaţa şi nevoinţele cuvioşilor Neofit și Meletie îi arată a fi prea măriți de Duhul Sfânt și moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor, ca purtători de daruri duhovniceşti şi rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a VII-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Dar de minuni te-ai adeverit a fi, cuvioase părinte Neofit, cu puterea Duhului Sfânt, iar acum cu raza harului mintea luminându-ne, neîncetat cântăm Domnului: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Neîncetat din izvorul cel sfânt al Mântuitorului ne mijloceşti tămăduiri, cuvioase părinte Meletie. Pentru aceasta, luând har peste har, cântăm bucurându-ne: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Trup muritor având, fericiţilor Meletie şi Neofit, cu înfrânarea l-aţi topit prin lucrarea Duhului Sfânt, şi harul Învierii Domnului pregustându-l, în Mântuitorul Hristos v-aţi îmbrăcat, dumnezeieştilor pustnici din sihăstriile Coziei.

A Născătoarei de Dumnezeu

Ceea ce eşti nădejdea creştinilor şi ajutorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, trimite mila ta spre noi, că pierim neîndreptaţi, şi cu mijlocirea ta du-ne către mântuire, ca să-ţi strigăm, prea curată Fecioară: Bucură-te!

Cântarea a VIII-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Adunarea pustnicilor, în ceruri, dănţuieşte întru fericirea nesfârşită a Sfinţilor Tăi, Dumnezeule. Şi cu ceata Sfinţilor Îngeri cântare prea vrednică aduce, binecuvântându-Te pe Tine totdeauna!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Legătura sfinţeniei păstrând cu părinţii din sihăstria Stânişoarei, cuvioşilor Meletie şi Neofit, în munte prin înfrânare Stăpânului Hristos v-aţi logodit. Astfel, desfătarea cea din Eden aţi gustat-o în taină, primind hrana cerească a Duhului.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Tămăduieşte-mi bolile trupului şi ale sufletului, Sfinte părinte Neofit, ca unul ce ai luat har de la Domnul Dumnezeu, şi vindecă-mi patimile inimii mele, uşurându-mi cumplita durere a sufletului.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cu suspine amare, eu, cel întinat în multe păcate, te rog, Mireasă dumnezeiască, la limanul mântuirii îndreptează-mă, curăţindu-mi mintea şi trupul de gânduri necurate, Stăpână, ceea ce eşti singură Fecioară şi Maică a Mântuitorului.

Cântarea a IX-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindute pe tine.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Dumnezeu ne-a dăruit cinstitele tale moaşte, cuvioase părinte Neofit, ca pe un odor de mare preţ, din care astăzi harul se revarsă spre toată făptura, pentru aceasta toţi te cinstim în cântări, lăudând pe Preasfânta Treime.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cel ce ai ajuns la smerenia desăvârşită şi pe munte te-ai urcat cu binecuvântare, părinte Meletie, iar aici genunchii ţi-ai plecat cu închinarea în duh şi adevăr, roagă-te Mântuitorului Hristos să ne curăţească de păcate.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Intrat-aţi în bucuria Stăpânului, vrednicilor lucrători ai viei Mântuitorului Hristos, şi slugi credincioase ale Domnului v-aţi făcut, că şi greutatea zilei purtându-o fără de lenevire, talanţii i-aţi înmulţit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fără de prihană ai născut pe Fiul Celui preaînalt, prea lăudată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, iar pe cuvioșii părinţi Meletie şi Neofit din sihăstria Stânişoarei i-ai arătat făclii prea luminoase ale Bisericii lui Dumnezeu.

Luminânda, glasul al 3-lea:

Podobie: Cu duhul în biserică...

În dragostea lui Dumnezeu vieţuind şi cu haina de nuntă a Mirelui în munte îmbrăcându-vă, cuvioşilor pustnici Neofit şi Meletie, aţi dobândit înfierea cea de sus a Duhului. Pentru aceasta, revărsaţi şi peste noi cunoştinţa Domnului, de Dumnezeu iubitorilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei), *asemenea*

Tu te-ai făcut locaș sfințit, prea curată Fecioară, primind în pântecele tău pe Dumnezeu Cuvântul, prin adumbrirea Duhului și vrerea Părintelui. Pentru aceasta, Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, fă-ne vrednici și pe noi a fi locașuri Treimii.

La Laude

Stihiri pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Având iubire fierbinte către Mântuitorul Hristos, de patimile trupeşti cu totul v-aţi lepădat, şi spre dobândirea Sfântului Duh aţi alergat, mult lăudaţilor cuvioşi Neofit şi Meletie, măsura părinţilor de demult dobândind, fericiţilor.

Dumnezeieşti locaşuri ale Preasfintei Treimi v-aţi arătat, cuvioşilor pustnici Neofit şi Meletie, iar acum în ceruri neîncetat mijlociţi pentru noi înaintea Mântuitorului, iubitorilor de Dumnezeu.

Cu Sfinţii Îngeri, Sfinte părinte Neofit, în ceruri te veseleşti, iar, aici, pe pământ prin cinstitele tale moaşte daruri de minuni împărtăşeşti. De aceea vindecă bolile celor ce aleargă la tine cu credinţă, prăznuirea ta cinstind.

Precum o scară cerească viaţa voastră aţi împlinit, cuvioşilor pustnici; deci, vă rugăm, ridicaţi-ne şi pe noi din întinăciunea patimilor, şi spre slava de sus a nepătimirii şi a dragostei de Dumnezeu călăuziţi-ne.

Slavă…, glasul al 8-lea

Mulțimile călugărilor pe voi, îndreptătorii, vă cinstim, Sfinților părinți Neofit şi Meletie, că prin voi pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericiți sunteți că lui Hristos ați slujit și puterea vrăjmașului ați biruit-o, cei ce sunteți cu Îngerii împreună vorbitori, cu drepții și cuvioșii împreună locuitori, cu aceștia rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum…, a Născătoarei de Dumnezeu

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Doxologia mare, Troparele, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

…Fericirile din Canonul Sfinților, pe 8: Cântarea a III-a pe 4 şi cântarea a VI-a pe 4.

Apostolul din Epistola către Evrei (13: 7-16).

Evanghelia de la Matei (10: 37-42; 11:1, vezi la Tunderea în monahism): Zis-a Domnul: Cel ce iubeşte pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine...

Canon de rugăciune către Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

Canon de rugăciune către Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stâni-șoara (3 septembrie):

https://www.academia.edu/86107971/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sfin%C5%A3ii_cuvio%C5%9Fi_Neofit_%C5%9Fi_Meletie_de_la_M%C4%83n%C4%83stirea_St%C3%A2ni%C8%99oara_3_septembrie_

https://archive.org/details/canon-cuv.

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfintii-cuviosi-neofit-si-meletie-de-la-manastirea-stani-oara-3-septembrie/271578716

***

Troparul Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie, glasul 1: De Dumnezeu iubitorilor părinţi, suindu-vă în munţii faptelor bune, locaşuri Preasfântului Duh v-aţi arătat şi

acum ca făclia în sfeşnic luminaţi în lume, cuvioşilor Neofit şi Meletie; rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Cântarea întâi

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israiliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu razele credinţei străluceşti în toată lumea din munţii virtuţilor şi de întunericul păcatelor ne izbăveşti, cuvioase părinte Neofit, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

De harul curăţiei te-ai învrednicit, cuvioase părinte Meletie, şi cu înfrânarea te-ai împodobit, născându-ţi fii virtuţile, ajungând ca un înger în trup, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Viaţă pustnicească aţi dorit, cuprinşi fiind de dragostea lui Dumnezeu, şi asemeni îngerilor vieţuind, ca nişte vulturi aţi zburat către cereştile bunătăţi, cuvioşilor părinţi, spre locașurile cele de sus.

A Născătoarei de Dumnezeu

Sub milostivirea ta scăpăm, de Dumnezeu Născătoare, noi, robii tăi. De osânda focului celui nestins ne mântuieşte cu darul tău, şi din chinul ce va să fie izbăveşte-ne.

Catavasiile Crucii: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a III-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Sihaştrii Tăi, Doamne, s-au nevoit în peşterile Coziei, cinstind crucea şi pătimirea Ta cea de viaţă izvorâtoare, Învierea Ta primind şi pregustând cerească Ta Împărăţie, Bunule.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Biserica astăzi te-a numit făclie a sihaştrilor mult luminoasă, cuvioase părinte Neofit, că minunat străluceşti cu harul tău credincioşilor. Şi la cer mutându-te, luminezi ca soarele, alungând întunericul demonilor.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

În inima ta, cuvioase părinte Meletie, Preasfântul Duh odihnindu-Se ca într-o carte, scris-a în aceasta nepătimirea desăvârşirii, înălţimea dragostei şi puterea harului.

A Născătoarei de Dumnezeu

Dumnezeiescul veşmânt l-am lepădat, o, Maică a lui Dumnezeu, şi ne-am stricat biserica trupului, întru durere fiind înfăşuraţi, noi, netrebnicii robii tăi, deci, te rugăm, cu acoperământul tău cel sfânt ne acoperă goliciunea sufletelor noastre.

Sedelne, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Privegherile de toată noaptea, rugăciunile neîncetate și postirea cea aspră le-ați săvârșit din dorul vostru nestins către Dumnezeu, ca să fiți vase alese ale slavei Lui; cuvioşi părinți Neofit și Meletie, rugați-L pe Hristos pentru noi pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei), *asemenea*

Maica lui Hristos, nădejdea noastră, acoperământ fii totdeauna celor ce sunt de necazuri împovărați, că îndrăznire spre Domnul ai pururea, ca una ce L-ai născut pe

pământ cu trup. Pe Acesta roagă-L să ne ierte păcatele, ca vrednici să fim noi Împărăției Lui.

Cântarea a IV-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

La chipul zidit de Dumnezeu întorcându-te, asemănarea dumnezeiască ai primit, cuvioase părinte Neofit, şi trupul rob duhului l-ai arătat cu închinarea în Duhul Sfânt, păstrând cu sfinţenie adevărul Ortodoxiei.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Arsura patimilor din suflet scoţându-o cu rugăciunea şi cu postul, otrava şarpelui ai stins şi oastea vrăjmaşului ai biruit-o cu suflările Duhului, cuvioase părinte Meletie.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Înfrumuseţaţi fiind cu chipul Stăpânului şi luminând pe credincioşi, cuvioşilor părinţi, cinstita Biserică s-a arătat acum, cu al sihaştrilor chip îmbrăcându-se.

A Născătoarei de Dumnezeu

În moarte sufletească adormind eu şi în mormântul deznădejdii zăcând acum neîndreptat, dă-mi mână de ajutor, Fecioară Maică, Stăpâna mea, ca la viaţă sculându-mă, să te laud cu cetele pustnicilor.

Cântarea a V-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Arătându-vă locaşuri ale Preasfintei Treimi, cuvioşilor părinţi Meletie şi Neofit, vieţuire cerească aţi dobândit, fericiţilor, şi luminaţi acum pe credincioşi cu daruri felurite, de Dumnezeu iubitorilor!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Într-aripându-vă la suflet cu dragostea lui Dumnezeu, aţi lepădat toată grija lumească, fericiţilor, şi în peşteri nevoindu-vă, pe piatra credinţei v-aţi întărit, cuvioşilor.

Piatra cea din capul unghiului, Mântuitorule, cuvioşii în pustie aflându-Te, temelie tare şi nesurpată pe ea s-au zidit ca altare vii, întărite-n veac.

A Născătoarei de Dumnezeu

Isaie dănţuieşte şi spune-i Fecioarei, strigând: Tu vei naşte Fiu pe Emanuel, Dumnezeu şi Om, din adâncul iadului scoţând pe cei ce cu credinţă te fericesc, lăudându-te.

Cântarea a VI-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca în ceruri locuind în Munţii Coziei, cuvioşilor părinţi Neofit şi Meletie, aţi îmblânzit pornirile trupului, despătimindu-vă, iar acum şi noi să ne luminăm cu strălucirea Duhului.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Făcând rugăciuni şi privegheri în adâncul peşterii, cuvioase părinte Meletie, cu puterea Mântuitorului Hristos, apă din stâncă ai izvorât, deci şi acum spală întinăciunea sufletelor noastre, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Îmblânzit-aţi fiarele cele sălbatice din Sihăstria Coziei, iubitorilor de Dumnezeu părinţi, chipul cel dintâi al lui Adam din Rai dobândindu-l, cu sfinţitele voastre rugăciuni.

A Născătoarei de Dumnezeu

Să nu mă lipseşti pe mine, Stăpână Fecioară, de acoperământul tău, nici de darul tău să nu mă opreşti, ci dă-mi, prea curată, să slăvesc în viaţa mea dumnezeiască milostivirea ta.

Condac, glas al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă pururea Fecioară!

Lumina cea negrăită în inimi primindu-o, în munte v-aţi nevoit pentru dragostea Domnului şi cununa răsplătirilor în ceruri aţi primit. Iar noi laudă vă aducem, Sfinţilor cuvioşi părinţi Neofit şi Meletie, strigând: Bucuraţi-vă, întărirea sihaştrilor şi slava creştinilor!

Icos: Cu ce graiuri de laudă vom încununa pe cuvioşii părinţi Neofit şi Meletie? Sau cine va putea să prea mărească, după cuviinţă, pe cei ce s-au făcut, cu darul Duhului Sfânt, îngeri în trup? Dar, chemând în ajutor mijlocirea lor cea cu bună îndrăznire către Preasfânta Treime, cutezăm a-i vesti tuturor pe aceştia, care de daruri duhovnicești s-au învrednicit, ca pe adevăraţi învăţători iscusiți ai nevoințelor nepătimirii. Aceştia nu prin cuvinte, ci prin pilda vieții lor au învățat pe toți să se roage fără încetare și, întru smerenie, să împlinească fără lenevire poruncile Mântuitorului Hristos. Deci, cu bucurie să strigăm purtătorilor de Duh părinţi: Bucuraţi-vă, întărirea sihaştrilor şi slava creştinilor!

Cântarea a VII-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Dar de minuni te-ai adeverit a fi, cuvioase părinte Neofit, cu puterea Duhului Sfânt, iar acum cu raza harului mintea luminându-ne, neîncetat cântăm Domnului: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Neîncetat din izvorul cel sfânt al Mântuitorului ne mijloceşti tămăduiri, cuvioase părinte Meletie. Pentru aceasta, luând har peste har, cântăm bucurându-ne: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Trup muritor având, fericiţilor Meletie şi Neofit, cu înfrânarea l-aţi topit prin lucrarea Duhului Sfânt, şi harul Învierii Domnului pregustându-l, în Mântuitorul Hristos v-aţi îmbrăcat, dumnezeieştilor pustnici din sihăstriile Coziei.

A Născătoarei de Dumnezeu

Ceea ce eşti nădejdea creştinilor şi ajutorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, trimite mila ta spre noi, că pierim neîndreptaţi, şi cu mijlocirea ta du-ne către mântuire, ca să-ţi strigăm, prea curată Fecioară: Bucură-te!

Cântarea a VIII-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Adunarea pustnicilor, în ceruri, dănţuieşte întru fericirea nesfârşită a Sfinţilor Tăi, Dumnezeule. Şi cu ceata Sfinţilor Îngeri cântare prea vrednică aduce, binecuvântându-Te pe Tine totdeauna!

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Legătura sfinţeniei păstrând cu părinţii din sihăstria Stânişoarei, cuvioşilor Meletie şi Neofit, în munte prin înfrânare Stăpânului Hristos v-aţi logodit. Astfel, desfătarea cea din Eden aţi gustat-o în taină, primind hrana cerească a Duhului.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Tămăduieşte-mi bolile trupului şi ale sufletului, Sfinte părinte Neofit, ca unul ce ai luat har de la Domnul Dumnezeu, şi vindecă-mi patimile inimii mele, uşurându-mi cumplita durere a sufletului.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cu suspine amare, eu, cel întinat în multe păcate, te rog, Mireasă dumnezeiască, la limanul mântuirii îndreptează-mă, curăţindu-mi mintea şi trupul de gânduri necurate, Stăpână, ceea ce eşti singură Fecioară şi Maică a Mântuitorului.

Cântarea a IX-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Dumnezeu ne-a dăruit cinstitele tale moaşte, cuvioase părinte Neofit, ca pe un odor de mare preţ, din care astăzi harul se revarsă spre toată făptura, pentru aceasta toţi te cinstim în cântări, lăudând pe Preasfânta Treime.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Cel ce ai ajuns la smerenia desăvârşită şi pe munte te-ai urcat cu binecuvântare, părinte Meletie, iar aici genunchii ţi-ai plecat cu închinarea în duh şi adevăr, roagă-te Mântuitorului Hristos să ne curăţească de păcate.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!***

Intrat-aţi în bucuria Stăpânului, vrednicilor lucrători ai viei Mântuitorului Hristos, şi slugi credincioase ale Domnului v-aţi făcut, că şi greutatea zilei purtându-o fără de lenevire, talanţii i-aţi înmulţit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fără de prihană ai născut pe Fiul Celui preaînalt, prea lăudată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, iar pe cuvioşii părinţi Meletie şi Neofit din sihăstria Stânişoarei i-ai arătat făclii prea luminoase ale Bisericii lui Dumnezeu.

Luminânda, glasul al 3-lea:

Podobie: Cu duhul în biserică...

În dragostea lui Dumnezeu vieţuind şi cu haina de nuntă a Mirelui în munte îmbrăcându-vă, cuvioşilor pustnici Neofit şi Meletie, aţi dobândit înfierea cea de sus a Duhului. Pentru aceasta, revărsaţi şi peste noi cunoştinţa Domnului, de Dumnezeu iubitorilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei), *asemenea*

Tu te-ai făcut locaș sfințit, prea curată Fecioară, primind în pântecele tău pe Dumnezeu Cuvântul, prin adumbrirea Duhului și vrerea Părintelui. Pentru aceasta, Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, fă-ne vrednici și pe noi a fi locașuri Treimii.

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

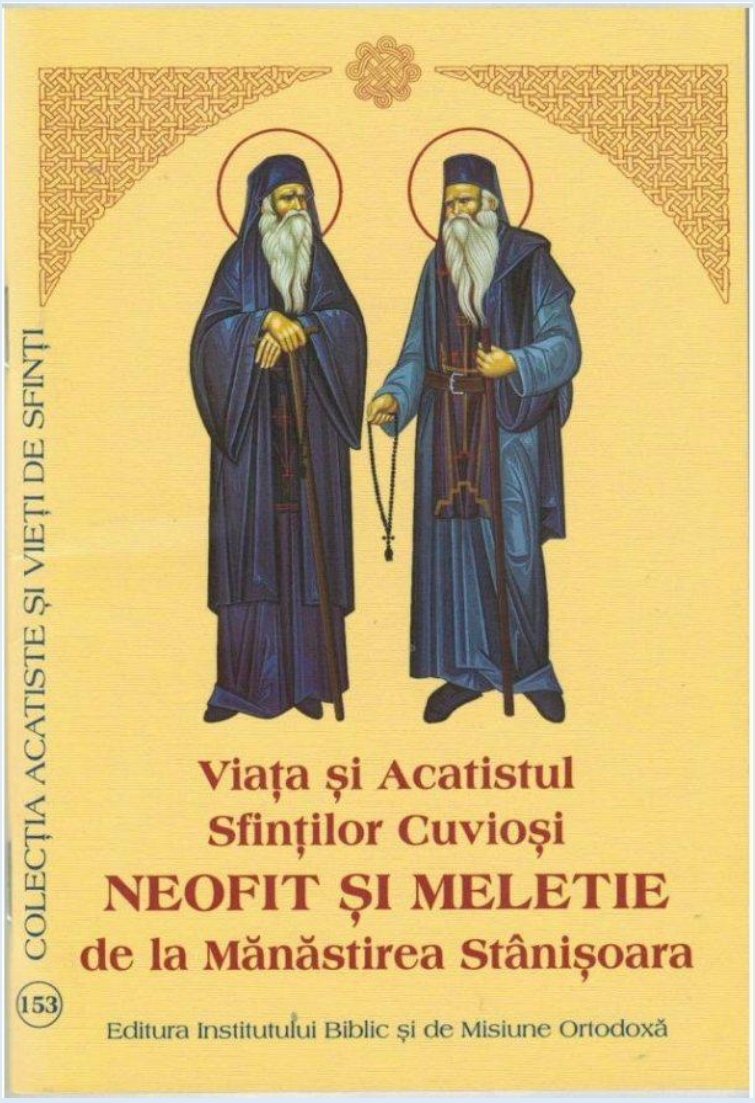

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara (3 septembrie):

https://www.academia.edu/59591835/Acatistul_Sfin%C5%A3ilor_cuvio%C5%9Fi_Neofit_%C5%9Fi_Meletie_de_la_M%C4%83n%C4%83stirea_St%C3%A2ni%C8%99oara_3_septembrie_

https://archive.org/details/ac_20211023

https://www.slideshare.net/slideshow/ac-250509680/250509680

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Editura Praxis - Acatistul Sfinţilor Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stănişoara - Arhid. Andrei Leonte:

https://www.youtube.com/watch?v=waL8i_-H0cQ

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Stânișoara - 3 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=O3cUlmuj1kY&t=8s

&&&

Condacul I

Urmând chemarea Mântuitorului întru credinţă, Sfinţii cuvioşi Meletie şi Neofit, de dumnezeiescul har s-au împărtăşit. Pe aceştia, iubitorilor de Dumnezeu, ca pe rugătorii noştri, să-i cinstim, cântând: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!***

Icosul I

Chipul îngeresc îmbrăcând în Mănăstirea Cozia, spre înălţimile liniştirii duhovniceşti pururea aţi căutat, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit. Luând, deci la vremea cuvenită, binecuvântare de la părintele vostru duhovnicesc, v-aţi însingurat în sihăstria Stânişoarei, ca să vieţuiţi în dragostea Mântuitorului Hristos, pentru care vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, închinători în duh şi în adevăr;
Bucuraţi-vă, râuri din Izvorul apei celei vii;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi lepădat de omul cel trupesc;
Bucuraţi-vă, făclii ale Duhului în sihăstria Stânişoarei;
Bucuraţi-vă, inimi aprinse de dragostea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, păşuni pe care înfloreşte sfinţenia;
Bucuraţi-vă, flori ale Raiului crescute pe piatra credinţei;
Bucuraţi-vă, cei înstrăinaţi de cele deşarte;
Bucuraţi-vă, ridicare a mâinilor la cele sfinte;
Bucuraţi-vă, dăruire de sine lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vestitori ai minunilor Domnului;
Bucuraţi-vă, luminători ai celor din întuneric;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al II-lea

Dorind să dobândiţi Împărăţia lui Dumnezeu, aţi îmbrăţişat nevoinţele pustniceşti, fără a vă mai uita în urma voastră, la deşertăciunile lumii, sfinţilor. Şi îndelung răbdători arătându-vă în ispite şi necazuri, v-aţi aflat pururea întru aşteptarea venirii Domnului, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al II-lea

Frumoasă şi aspră a fost vieţuirea voastră, părinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit, prin care aţi primit harul înfierii întru Hristos, care a schimbat întristarea voastră în bucurie. Iar ca bucuria voastră să fie deplină, Mântuitorul v-a învrednicit în pustniceştile voastre chilii de milostiva Sa cercetare, pentru care vă lăudăm:

Bucuraţi-vă, fii ai Tatălui ceresc şi moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, odihnire în pacea Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, mlădiţe ale viţei dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, iubitori de aproapele întru iubirea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, dragoste în rugăciune ce-şi pune sufletul pentru prieteni;
Bucuraţi-vă, preschimbare dumnezeiască din adânc a firii;
Bucuraţi-vă, umblători pe calea cea strâmtă către viaţa veşnică;
Bucuraţi-vă, sfinţire întru adevărul vieţii;
Bucuraţi-vă, cuvânt născător de credinţă în inimi;
Bucuraţi-vă, credinţă pecetluită cu Sfântul Duh al făgăduinţei;
Bucuraţi-vă, cunoaştere luminată de taina voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vedere a nădejdii chemării de sus;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al III-lea

Prin nevoinţe mai presus de fire v-aţi învrednicit de lumina Duhului Sfânt, cuvioşilor Meletie şi Neofit, trupul păcatului biruind. Deci, primind înfierea cea de sus, nedespărţiţi v-aţi arătat de iubirea Mântuitorului. Pentru aceasta, ajutaţi-ne să ne izbăvim din robia stricăciunii, ca să cântăm împreună cu voi Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al III-lea

De povara păcatului lepădându-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, jertfă vie şi vase de cinste ale Sfântului Duh v-aţi arătat, sârguitori făcându-vă în suirea pe scara Raiului. Deci, prin harul ce vi s-a dat, revărsaţi lumina cunoştinţei și peste cei ce cu credinţă vă laudă, zicând:

Bucuraţi-vă, cei ce sunteţi pârgă a monahilor Coziei;
Bucuraţi-vă, dragoste dumnezeiască ce îmbrăţişează toată lumea;
Bucuraţi-vă, alipire de Părintele luminilor întru lumină;
Bucuraţi-vă, flămânzire şi însetare pentru iubirea lui Hristos;
Bucuraţi-vă, rugăciune neîncetată în taina inimii;
Bucuraţi-vă, necontenită slujire a voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cercetare de sine în toată vremea în lumina Duhului;
Bucuraţi-vă, îndelungă răbdare în încercări şi suferinţe;
Bucuraţi-vă, împlinitori ai cuvântului dumnezeiesc;
Bucuraţi-vă, lucrători spre zidirea aproapelui;

Bucuraţi-vă, locaşuri ale puterii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, umblători în libertatea Duhului;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al IV-lea

Cu înfrânarea aţi veştejit odrăslirile patimilor, fericiţilor Meletie şi Neofit, şi mutându-vă mintea la cele cereşti, v-aţi împărtăşit din izvorul de apă curgătoare spre viaţa veşnică, neîncetat cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al IV-lea

În peşteri de piatră aţi vieţuit cu trupul, cuvioşilor, iar cu sufletul pe Piatra Hristos v-aţi întărit, făcându-vă pietre vii ale Bisericii. Drept aceea, rănile păcatelor noastre le vindecaţi prin rugăciunile voastre către Dumnezeu, revărsând milostivirea Lui peste noi, cei ce cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce prin postire aţi stins poftele trupului;
Bucuraţi-vă, rugăciunea ce opreşte patima ochilor;
Bucuraţi-vă, smerenie ce surpă trufia vieţii;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi plâns pe pământ, iar acum vă veseliţi în cer;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi alungat frica morţii, prin dumnezeiasca dragoste;
Bucuraţi-vă, cunoaştere statornicită în iubire;
Bucuraţi-vă, vedere prin credinţă;
Bucuraţi-vă, părtaşi la Pătimirile Domnului;
Bucuraţi-vă, cei învredniciți și de harul Învierii Lui;
Bucuraţi-vă, mărturisire prin ascultarea de Cuvântul întrupat;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi;
Bucuraţi-vă, cei îmbrăcaţi întru Hristos prin botez;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al V-lea

Punând hotar păcatului şi biruind stricăciunea trupului, fericiţilor părinţi, aţi lepădat haina simțirilor pământești, moștenită de la Adam cel căzut, și luptându-vă cu armele credinţei, aţi primit de la Stăpânul vieţii veşmântul de lumină al dumnezeiescului har, pentru care cântaţi pururea Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al V-lea

Locul oilor necuvântătoare l-aţi făcut sălaş al nevoinţelor călugăreşti şi rug de jertfă duhovnicească, întemeind dincolo de stânci Schitul Stânişoara, cuvioșilor. Deci,

prin rugăciune scoţând apă din piatră seacă, aţi slăvit pe Dumnezeu, Piatra care izvorăşte râuri de viaţă veşnică. Pentru aceasta vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, priveghere născătoare de trezvie duhovnicească;
Bucuraţi-vă, credinţă văzătoare a tainelor cereşti;
Bucuraţi-vă, tărie a nădejdii şi iubirii veacului ce va să fie;
Bucuraţi-vă, călăuzitori pe calea cea strâmtă spre mântuire;
Bucuraţi-vă, vindecători ai dezbinărilor dintre oameni;
Bucuraţi-vă, stâlpi de foc în pustie şi rugători pentru noi în veşnicie;
Bucuraţi-vă, candele ale învierii celei de a doua veniri;
Bucuraţi-vă, milostivire nesecată faţă de cei din viaţa călugărească;
Bucuraţi-vă, alungători ai duhurilor rele;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai credincioşilor;
Bucuraţi-vă, îndrumători ai ierarhilor şi ai preoţilor;
Bucuraţi-vă, văzători ai celor cereşti şi călăuzitori ai celor de pe pământ;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al VI-lea
Toţi nevoitorii din mănăstirile Olteniei, pe voi, Sfinţilor Meletie şi Neofit, vă au ca părinţi duhovniceşti şi prin rugăciunile voastre, primesc bucuria mângâierii dumnezeieşti, cântând împreună cu voi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al VI-lea
În peşterile pământului v-aţi nevoit, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit, şi covârşind trupurile voastre cu puterea duhului, v-aţi sfinţit firea omenească şi aţi binecuvântat pământul ţării noastre. Pentru aceasta, după mutarea la cele de sus, izvorându-ne râuri de vindecări şi de minuni, primiţi de la noi laudele acestea:
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi învrednicit strălucirii Raiului;
Bucuraţi-vă, fii ai Bisericii Ortodoxe şi ai Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, cei ce prin credinţă lucrătoare, puterea Duhului aţi dobândit;
Bucuraţi-vă, alinători ai bolilor şi sprijinitori ai săracilor;
Bucuraţi-vă, izbăvitori de multe încercări şi nevoi;
Bucuraţi-vă, smerenie în care sălăşluieşte chipul slavei dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, rugăciune învăpăiată de Duhul Sfânt sub candelă aprinsă;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai orfanilor şi sprijinitori ai familiilor creştine;
Bucuraţi-vă, altare ale jertfei duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi simţit pururea că staţi înaintea lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, inimi în care bate taina veşniciei;
Bucuraţi-vă, pătimitori pentru dragostea lui Hristos;

Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al VII-lea

Nevoinţele vi le-aţi tăinuit înaintea oamenilor, cuvioşilor lepădând mărirea pământească, dar Domnul slavei, cel ce pe toate le vede şi le ştie, v-a învrednicit de lumina cea nepieritoare, înălțându-vă la cele veşnice, ca împreună cu toți Sfinții să-I cântaţi: ***Aliluia!***

Icosul al VII-lea

Flămânzind şi însetând după cele cereşti, fericiților, aţi biruit cu nevoința şi cu smerita cugetare, patimile cele pierzătoare de suflet ale mândriei şi ale slavei deşarte, iar acum vă îndestulaţi întru fericirea făgăduită de Hristos Domnul, pentru care vă lăudăm, zicând:

Bucuraţi-vă, cei ce prin înfrânare, aţi intrat pe poarta doririi dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, pustnici care aţi fugit de zgomotul lumii în liniştea inimii;
Bucuraţi-vă, inimi ce odrăslesc prin lacrimi taina mântuirii;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai monahilor şi ai sihaştrilor;
Bucuraţi-vă, povăţuitori ai celor nevoitori în rugăciunea inimii;
Bucuraţi-vă, liturghisitori în neîncetata Liturghie cerească;
Bucuraţi-vă, ostenitori din muntele vederii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei aleşi de dragostea Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, pilde de sfinţenie pentru noi toți;
Bucuraţi-vă, cei ce ne izbăviți de cumplita deznădejde;
Bucuraţi-vă, daruri ale iubirii Maicii Mântuitorului Hristos;
Bucuraţi-vă, cei purtați spre înălțimi duhovnicești;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al VIII-lea

Fericiţi sunteţi voi, cuvioşilor părinţi, că aţi iubit pe Dumnezeu mai presus de toate şi aţi lucrat, în vremuri grele şi înşelătoare, cele de folos pentru sufletele voastre, cântând pururea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al VIII-lea

Asprimea locului de nevoinţă aţi răbdat-o, cuvioşilor, cu sălăşluirea minții în grădina Cuvântului lui Dumnezeu, inimile voastre ajungând la lărgimea Duhului. Pentru aceasta, gustând din bucuria cea veşnică a Preasfintei Treimi şi bucurându-vă întru lumina cea neapropiată împreună cu Îngerii, laude vă aducem, cântând:

Bucuraţi-vă, dreptare pentru cei ce doresc viaţa călugărească;

Bucuraţi-vă, pilde de încredinţare în mâinile lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce pururea aţi pomenit binefacerile Lui;
Bucuraţi-vă, păzitori evlavioşi ai poruncilor Domnului;
Bucuraţi-vă, vestitori ai voii Lui;
Bucuraţi-vă, povăţuitori ai fiilor duhovniceşti în vreme de încercare;
Bucuraţi-vă, deschizători prin pocăinţă a uşilor Împărăţiei cereşti;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai dascălilor şi ai învăţăceilor;
Bucuraţi-vă, învăţători înţelepţi ai judecătorilor credincioşi;
Bucuraţi-vă, închinători la altarul ceresc pentru noi cei păcătoşi;
Bucuraţi-vă, vrednici apărători ai dogmelor dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, împreună cu Dumnezeu, ziditori ai inimilor credincioşilor;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al IX-lea

Firea noastră slăbită de păcat, moştenită de la Adam cel dintâi, şi voi aţi purtat-o, cuvioşilor părinţi, dar prin harul Duhului Sfânt v-aţi făcut biserici ale Dumnezeului Celui viu, şi părtaşi aţi fost îndumnezeirii lucrate în firea noastră prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu, căruia Îi cântaţi pururea: ***Aliluia!***

Icosul al IX-lea

Cine poate să mărturisească nevoinţele voastre, fericiţilor pustnici, şi cine va putea spune luptele voastre cu duhurile cele viclene, pe care numai prin credinţă neclintită în milostivirea lui Dumnezeu le-aţi biruit. Drept aceea cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi supus trupul sufletului;
Bucuraţi-vă, următori ai voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei asemenea cu Îngerii prin nevoinţe;
Bucuraţi-vă, că aţi ajuns la desăvârşita iubire de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, limanuri ale liniştirii pentru cei ce se ostenesc;
Bucuraţi-vă, cei milostivi faţă de lumea mult înviforată;
Bucuraţi-vă, braţe părinteşti pentru fiii cei risipitori;
Bucuraţi-vă, tămăduitori ai neputinţelor omeneşti;
Bucuraţi-vă, vorbitori de taină cu Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, mărturii de dreaptă credinţă;
Bucuraţi-vă, trupuri făcute pământ nou prin Sfânta Cuminecătură;
Bucuraţi-vă, suflete făcute cer dumnezeiesc;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul X-lea

Prin dumnezeiasca voie, un călugăr din obștea Stânișoarei a găsit trupul tău răposat în peșteră, Sfinte cuvioase Neofit, dar aducându-le la mănăstire, i-ai poruncit noaptea în vis să le întoarcă în locul nevoinţelor tale, unde pururea ai cântat Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al X-lea

Cu curgerile lacrimilor voastre aţi lucrat pustiul cel neroditor din sihăstria Stânișoarei și cu suspinele cele dintru adânc ostenelile voastre le-aţi făcut roditoare; și aţi fost luminători călugărilor, strălucind cu minunile, cuvioşilor părinţi Meletie și Neofit. Pentru aceasta vă lăudăm, cântând:
Bucuraţi-vă, ostenitori în taina sfinţeniei lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, dezlegătorilor de blesteme şi de legături nedezlegate;
Bucuraţi-vă, vindecători ai celor ce vin la pocăinţă;
Bucuraţi-vă, purtători de Duhul Sfânt și neumbriţi de moarte;
Bucuraţi-vă, îndelung răbdători până la sfârşitul vieţii;
Bucuraţi-vă, purtători ai Crucii Domnului întru nevoinţe;
Bucuraţi-vă, următori ai Mântuitorului Hristos;
Bucuraţi-vă, părtași la vegherea fecioarelor înţelepte;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai celor suferinzi;
Bucuraţi-vă, tămăduitori ai celor cuprinși de boli fără vindecare;
Bucuraţi-vă, mângâietori ai celor orfani;
Bucuraţi-vă, călăuzitori ai străinilor;
Bucuraţi-vă, purtători de grijă ai celor singuri;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al XI-lea

Purtătoare de lumină este pomenirea voastră, Sfinţilor Meletie şi Neofit, că pe căile dreptăţii înţelepciunea lui Dumnezeu v-a purtat şi pe oameni i-aţi iubit cu iubirea Mântuitorului Hristos, căruia după vrednicie Îi cântați: ***Aliluia!***

Icosul al XI-lea

Cine poate să înţeleagă sfatul lui Dumnezeu sau să pătrundă voia Lui cea sfântă decât numai voi, sfinţilor, care v-aţi făcut inimile curate prin nevoinţe, iar acum în ceruri vedeţi pururea slava Preasfintei Treimi. Pentru aceasta, vă lăudăm zicând:
Bucuraţi-vă, aflători ai liniştii inimii;
Bucuraţi-vă, lucrători spre slava lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, aducători de mulţumire Preasfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, alipire de Domnul prin cuvânt şi fapte bune;
Bucuraţi-vă, propovăduitori ai Crucii Domnului;

Bucuraţi-vă, pietre vii ale Bisericii noastre Ortodoxe;
Bucuraţi-vă, libertate a omului duhovnicesc dobândită prin har;
Bucuraţi-vă, cei ce sunteți bună mireasmă Domnului Hristos;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi purtat în trup pătimirea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi primit de sus putere în slăbiciunea omenească;
Bucuraţi-vă, trupuri sfinţite prin jertfă;
Bucuraţi-vă, suflete în care străluceşte slava veacului viitor;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al XII-lea

Talanții încredințați vouă i-aţi înmulţit însutit şi biruind prin ascultare toate ispitele celui viclean, cuvioşilor părinţi Meletie şi Neofit, aţi cunoscut iubirea Preasfintei Treimi cea mai presus de toată cunoştinţa, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al XII-lea

Nu numai prin viaţă, ci şi prin moarte s-a prea slăvit Domnul în trupurile voastre, fericiţilor Meletie şi Neofit, ca să se arate lumii chipul vieţii celei veşnice, întru plinătatea Trupului Mântuitorului Hristos, pentru care vă lăudăm:
Bucuraţi-vă, păzitorilor ai sfintelor predanii ortodoxe;
Bucuraţi-vă, slujitori ai Dumnezeului Celui viu;
Bucuraţi-vă, luptători împotriva păcatului până la sânge;
Bucuraţi-vă, jertfe aduse iubirii Preasfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, primitori ai cununii vieţii veşnice;
Bucuraţi-vă, bărbaţi desăvârşiţi în războiul nevăzut;
Bucuraţi-vă, cei ce întoarceți pe cei rătăciți;
Bucuraţi-vă, ajutători în necazuri şi nevoi;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai pustnicilor;
Bucuraţi-vă, iconomi ai harului dumnezeiesc;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai Olteniei, împreună cu Sfinții cuvioşi Grigorie, Nicodim, Antonie şi Irodion;
Bucuraţi-vă, rugători pentru noi, alături de Sfinţii ierarhi Nifon, Antim şi Calinic;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Codacul al XIII-lea (de trei ori)

O, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit, monahi nevoitori şi purtători de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, cei ce suntem cuprinşi de multe încercări şi suferinţe, ca avându-vă pe voi ocrotitori şi călăuzitori spre Împărăţia Cerurilor, să dobândim bucuria cea veşnică şi să cântăm Preasfintei Treimi împreună cu voi: ***Aliluia!***

După care se citește iarăși:

Icosul I

Chipul îngeresc îmbrăcând în Mănăstirea Cozia, spre înălţimile liniştirii duhovniceşti pururea aţi căutat, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit. Luând, deci la vremea cuvenită, binecuvântare de la părintele vostru duhovnicesc, v-aţi însingurat în sihăstria Stânişoarei, ca să vieţuiţi în dragostea Mântuitorului Hristos, pentru care vă lăudăm, zicând:

Bucuraţi-vă, închinători în duh şi în adevăr;
Bucuraţi-vă, râuri din Izvorul apei celei vii;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi lepădat de omul cel trupesc;
Bucuraţi-vă, făclii ale Duhului în sihăstria Stânişoarei;
Bucuraţi-vă, inimi aprinse de dragostea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, păşuni pe care înfloreşte sfinţenia;
Bucuraţi-vă, flori ale Raiului crescute pe piatra credinţei;
Bucuraţi-vă, cei înstrăinaţi de cele deşarte;
Bucuraţi-vă, ridicare a mâinilor la cele sfinte;
Bucuraţi-vă, dăruire de sine lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vestitori ai minunilor Domnului;
Bucuraţi-vă, luminători ai celor din întuneric;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul I

Urmând chemarea Mântuitorului întru credinţă, Sfinţii cuvioşi Meletie şi Neofit, de dumnezeiescul har s-au împărtăşit. Pe aceştia, iubitorilor de Dumnezeu, ca pe rugătorii noştri, să-i cinstim, cântând: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!***

Apoi rostim această:

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, cel ce, pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, Te-ai făcut om din prea curata Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, şi prin jertfa şi învierea Ta toată lumea ai luminat-o şi ai adus-o la închinarea cea adevărată, Însuți, îndurate Doamne, Ţi-ai arătat slava Ta în plăcuţii Tăi Meletie şi Neofit şi prin ei ai binecuvântat locurile de închinare din sihăstria Muntelui Cozia. Deci, Tu, Stăpâne Sfinte, învrednicindu-i pe aceşti slujitori ai Tăi de darurile Preasfântului Duh, şi pe noi ne-ai miluit prin roadele ostenelilor lor, ca o încununare a iubirii Tale faţă de neamul omenesc. Pentru aceasta Te rugăm ca, prin rugăciunile acestor Sfinți cuvioşi părinţi, să primim de la Tine daruri duhovniceşti spre mântuirea noastră și spre folosul Bisericii Tale.

Iară voi, cuvioşilor părinţi, precum în dar aţi luat daruri de la Dumnezeu, în dar daţi-ne şi nouă, ca prin rugăciunile voastre, să ajungem şi noi la cunoştinţa slavei celei adevărate şi să ne învrednicim, împreună cu voi, a ne sălăşlui în Lumina cea neapropiată a Împărăţiei Cerurilor.

Primiţi smerita noastră cântare de laudă şi duceţi rugăciunile noastre la Mântuitorul Hristos ca pe o ofrandă sfântă, ca, păstrând legătura dragostei neîntrerupte cu voi, să ne facem părtaşi, cu toţi Sfinţii, de slava şi bucuria Preasfintei Treimi în vecii vecilor. Amin!

Sursa:

http://arhiepiscopiaramnicului.ro/acatiste/acatistul-sfintilor-cuviosi-neofit-si-meletie-de-la-manastirea-stanisoara

Nevoinţele duhovniceşti ale Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara

Viața Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara

Aproape că nu este mănăstire în ţara noastră unde înainte de zidirea ei să nu fi existat prin împrejurimi viaţă sihăstrească. Construirea unui schit sau a unei mănăstiri apărea, în primul rând, ca răspuns la nevoia de a se împărtăși mai des a „comunităților” de sihaştri. Astfel, în jurul unui pustnic, al unui avvă, se strângeau ucenici doritori de a se împărtăși din experiența acestuia. Odată ce se zidea un schit sau o mănăstire, formându-se o obște, viața sihăstrească nu înceta în împrejurimi, aceștia retrăgându-se în zonele mai greu accesibile din vecinătatea lor.

Nu de puține ori, se întâmpla și invers, mulți dintre vieţuitorii mănăstirilor, mai sporiți duhovnicește, însetați de o viaţă pustnicească, după ce se nevoiau câțiva ani în mănăstire, spre a deprinde tainele războiului duhovnicesc, se retrăgeau în munți, cu binecuvântarea starețului, fie ca ucenici ai altor sihaştri bătrâni, fie singuri. Aco-

lo păstrau neîntreruptă legătura cu mănăstirea din care făceau parte, coborând în obște spre a se spovedi și împărtăși cu Preasfintele Taine.

Chiar dacă viața sihăstrească este o viață izolată de comunitate, de obște, trebuie subliniat faptul că și în pustnicie este foarte importantă păstrarea legăturii cu predecesorul, cu părintele duhovnicesc, căruia pustnicul îi urmează viața, dându-i și norma, regula de viețuire. Această normă de viețuire pe care o păstrează de la înaintașul său îi dă garanția trăirii în tradiție, succesiunea duhovnicească asigurându-i garanția rămânerii în duhul Părinților.

Acest fapt este subliniat deseori în scrierile Părinților Filocalici, Calist și Ignatie Xanthopol recomandând în acest sens „ascultarea de rânduielile Părinților". Părinții sihaștri, chiar dacă se izolau de lume, trăiau în comuniune duhovnicească cu povățuitorul lor, astfel rămânând în ascultare și rânduială.

Retragerea în pustie se făcea după multe încercări și după ce părintele duhovnicesc se convingea că doritorul de viață pustnicească are discernământul necesar drumului pe care dorea să pășească.

Sfântul Ioan Scărarul ne atenționează în acest sens, astfel: „Precum cel ce nu are povățuitor se rătăcește ușor pe drum, așa și cel ce umblă pe o cale singuratică, după voia sa, se pierde ușor, chiar dacă are toată înțelepciunea lumii".
Perioada de noviciat, de ascultare este foarte importantă în Tradiția Bisericii noastre, în pustie neputând nimeni să se retragă fără a parcurge această etapă; numai după perioada de ascultare, urmează retragerea, care după Sfântul Ioan Scărarul înseamnă „a nu te încrede în tine în săvârșirea celor bune, până la sfârșitul vieții".

Cei ce viețuiesc altfel, adică după voia lor și fără povățuitor, sunt asemănați de Calist și Ignatie Xanthopol cu cei ce umblă prin șanțuri. Scriptura ne atenționează cu putere asupra acestor aspecte ale vieții duhovnicești: „Vai celui singur" (Ecclesiastul 43, 10); „Nu trece, cum s-a scris, hotarele pe care le-au pus părinții tăi" (Pilde 22, 28).

Singurătatea aparentă a pustnicului este comuniunea cea mai intimă cu Dumnezeu. Retragerea din lume nu înseamnă ura față de aceasta, ci trăirea veacului de aici spre împărtășirea de cel de dincolo încă de acum. Acesta este și sensul apoftegmei avvei Alonie: „De nu-şi va spune întru inima sa omul «eu singur şi Dumnezeu suntem pe lume» nu va avea odihnă".

Viața pustnicească a înflorit foarte mult spre sfârșitul secolului al XVII-lea în munții din împrejurimile Mănăstirii Cozia, unde au vieţuit mulți pustnici, rugători fără încetare către Dumnezeu, dintre care au strălucit în monahismul românesc ca o lumină care luminează tuturor Sfinții cuvioși Neofit și Meletie, al căror chip duhovnicesc poate fi caracterizat cel mai bine prin îngemănarea nedespărțită dintre trăirea tainică și îndrumarea duhovnicească a ucenicilor lor.

Deşi avem puţine mărturii scrise despre nevoinţele lor duhovniceşti, despre faptele minunate pe care le-au săvârşit, totuşi amintirea vieții și a faptelor săvârșite de aceștia sunt vii până astăzi în mintea și inima dreptcredincioşilor, încât pelerini din toată ţara merg spre a se închina moaștelor lor, puse spre cinstire în biserica Mănăstirii Stânișoara, dobândind ajutor de la Dumnezeu și mult folos duhovnicesc.

Viața Sfântului cuvios Neofit

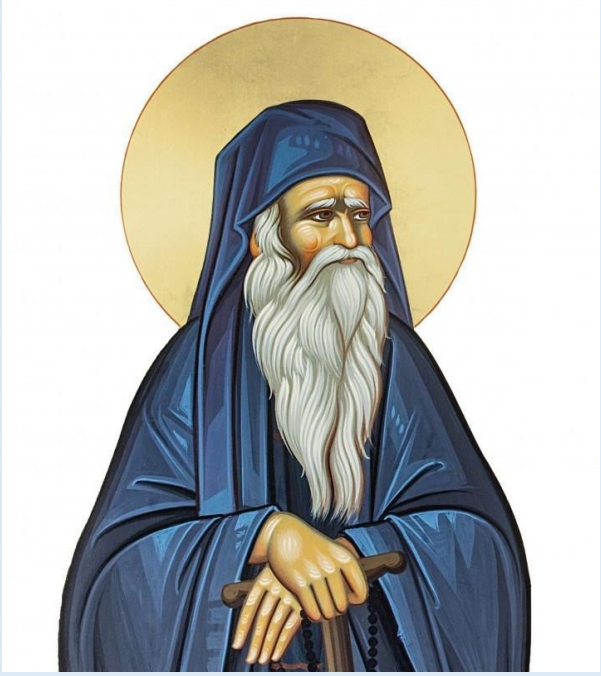

Acest bărbat cu adevărat cinstit și minunat, a cărui faptă bună nu este cu putință a o arăta prin puține cuvinte, a fost cel care i-a atras la același gând cu el pe ceilalți trei sihaștri, care s-au dus să pustnicească pe muntele Stânișoara, urmând nevoința Sfinților pustnici Daniil și Misail, care se nevoiau la Sihăstria Turnu.

El s-a nevoit și s-a călit mai cu tărie în obștea Mănăstirii Cozia, acolo unde dorul liniștii cel după Dumnezeu era semănat în această obște pe pământ bun, rodind pe acești șase pustnici. Și a spune dragostea cea mare către Dumnezeu, pe care a

arătat-o de la început, cu greutate ne este, întrucât, lepădându-se de lume și depărtându-se cu desăvârșire de cele lumești, și îngerii puteau să se minuneze de aceasta, că defăima cu ușurință lumea aceasta și poftele ei, și se ostenea să înceapă adevăratele nevoințe monahicești.

Că atât s-a lepădat de cele lumești, încât nimic pământesc nu se mai vedea într-însul: nici cuvânt, nici obicei, nici câștigare de alte lucruri, ci obiceiul îi era blând, cuvântul lin și smerit, hainele rupte și mai umile decât ale tuturor. El stătea cu frații la masă, însă primea hrana cu atât de mare înfrânare și frică de Dumnezeu, ca și cum ar fi primit împărtășirea cu dumnezeiești le Taine; și gusta câte puțin din mâncare, ca să nu se cunoască postirea lui.

Pentru o viață ca aceasta, după o vreme a început a fi cinstit de frați și slăvit de toți. Iar el, nedorind cinstea și slava omenească, s-a hotărât să iasă din mănăstire și să se depărteze de oameni în pustie, pentru că dorea să se împărtășească de dulceața liniștii. Mai ales că era cărunțit de petrecerea anilor în obște și se prinsese a se deprinde bine la războiul cel împotriva vrăjmașului.

Și fiind în același gând și cu alți părinți, având ca model pe pustnicii Daniil și Misail de la Turnu, pe la care adeseori trecea și se sfătuia cu dânșii, mărturisindu-și dorința de a merge la pustie, s-a hotărât împreună cu alți doi, Meletie și Isaia, să se ducă și mai sus în munți spre a petrece acolo tot timpul dând slavă lui Dumnezeu, netulburați.

Cuviosul Neofit a fost primul care s-a dus să ceară binecuvântarea starețului și cel dintâi care a urcat pe muntele „Sălbaticul”, așa cum fusese numit din vechime datorită înălțimii, asprimii și sărăciei pe care le avea.

Deci Sfântul cuvios Neofit, având cu sine binecuvântarea Sfinților Daniil și Misail, a urcat pe acest munte, care are mai mulți versanți, și alegându-și unul mai spre apus, cu vedere largă și cuprinzătoare a împrejurimilor, și-a săpat o peșteră și a început a viețui în ea cu cea mai mare asprime. Că în acele locuri apă și izvoare nu prea erau, după cum nici acum nu sunt, iar apa care se strângea în urma ploilor în pârâiașe de la cascadele acestor înălțimi, se pierdea printre pietrele tari, nelăsând nici fiarele pământului să se adape din ele.

Peștera pe care și-o făcuse cuviosul Neofit era la mare depărtare de lume și de tulburările ei, în deplină singurătate. Multă osteneală a depus el pentru a-și săpa această peșteră, deseori rănindu-se de pietrele tari de stâncă, după cum le este felul la așa înălțime mare. Însă cu nimic nu a cârtit în această trudă căci mereu spunea:

„Dacă Domnul meu Iisus Hristos a răbdat pentru mine lovire peste obraz și scuiparea feței Sale, apoi oare nu voi răbda și eu acestea pentru El? Să se lovească de pietre obrazul meu, pentru El, iar în loc de scuipări, lacrimile să curgă pe fața mea! Dacă Stăpânul meu a răbdat cunună de spini și răstignire pe Cruce, se cade ca și eu, Lui să fiu părtaș și următor pătimirilor Sale, ca să mă prea măresc cu El în împărăția Sa”.

Osârdia lui era ca necontenit să-și grăiască sieși: „Binecuvântează suflete al meu, pe Domnul, și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui”. Și diavolii nicidecum nu puteau să-l clintească de la calea sa, mai ales că avea în ajutor mulțimea îngerilor, după cum stă scris: „Tăbărâ-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de Dânsul, și-i va izbăvi pe ei”.

Și își avea ca mângâiere sufletului său numai cugetarea la dumnezeieștile Scripturi, iar spre întărirea nădejdii celei neîndoite în Dumnezeu, lacrimile erau cele mai dese. Însă să se știe că nu ușoară este calea care duce către aceste bunătăți, ci cu multă trezvie, în înalta rugăciune a minții, celei lucrătoare în inimă, și cu multă jertfă se câștigă unele ca acestea. Iar la aceasta nu numai lucrarea cea lăuntrică este de ajuns, fără ca mai înainte să fi omorât trupul cu posturile îndelungate, cu metaniile făcute pe lespede de piatră, cu privegherea și lipsa de somn, cu lipsa apei și cu celelalte osteneli.

Cuviosul Neofit își omora trupul cu tot felul de nevoințe pustnicești întocmai ca un grăunte de grâu ce putrezește în pământ, spre a răsări și pentru a rodi un spic întreg totdeauna petrecerea întru Dumnezeu, cu duhul. Așa a făcut multe roade vrednice de pocăință și s-a împodobit cu multe virtuți pe sine: dragostea nefățarnică către Dumnezeu, bucurie pentru conștiința cea fără de prihană, pace după biruința tuturor patimilor, îndelungă răbdare în ispite și în necazuri și blândețe în neștiința de mânie. Și așa a adus roade bogate de fapte bune, fiindcă a adeverit acel cuvânt al Lucrătorului Ceresc, care zice: „Grăuntele de grâu, căzând pe pământ, de va muri, mult rod va aduce”, și iar: „Cel ce petrece în Mine și Eu într-însul, acela va face rod mult”.

Dar supărările aduse de la diavoli multe erau și cu multe măiestrii învăluite, căci au încercat să-l amăgească cu felurite meșteșuguri, dar nimic n-au izbutit, căci cuviosul Neofit era plin de dumnezeiasca îndrăgire; nu simțea deloc dorul cel trupesc după cele pământești, ci își înălța ca un fum de tămâie tot dorul său spre veșnicul Dumnezeu. Și precum se calcă pământul cu picioarele, așa călca și el peste puterile întunericului.

La aceste nevoințe, el își avea împreună părtaș pe cuviosul Meletie, care depunea aceeași osârdie întru pustnicie pe muntele Stânișoara, și împreună cercetându-se cu el, coborau Duminica și în Sărbători la sihăstria cuvioșilor Daniil și Misail. Aici participau la Sfânta Liturghie, care se făcea pentru pustnicii din muntele cel înalt al Coziei, și se cuminecau cu Preacinstitele și de viață făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceea petreceau întru duhovnicești cuvinte și în nețărmurită dragoste, întărindu-se unii pe alții și îndemnându-se a-și săvârși calea cea anevoioasă a pustniciei până la capăt, spre a putea primi cunună din partea lui Dumnezeu. Apoi se despărțeau și se ducea fiecare la peștera sa, unde se îndeletnicea cu neîncetata gândire la Dumnezeu și cu neoprita și netăcuta rugăciune a inimii.

Cuviosul Neofit urca iarăși muntele nevoinței sale, având sufletul mângâiat de mâna caldă a lui Dumnezeu și întărit de Trupul și Sângele lui Hristos, Cel ce lucra toată desăvârșirea în mădularele sale.

Odată ajuns în peștera sa, cu neobosita trezvie își silea trupul neputincios la dese privegheri, lucrând zi și noapte la zidirea nevăzutei biserici în inima sa, făcându-și inima lăcaș de rugăciune și de slujbe închinate lui Dumnezeu. Iar unii cred că pustnicii n-au avut către cine să-și îndrepte dragostea lor fiind singuri, însă din toate se află că dragostea pustnicilor era îndreptată numai către Dumnezeu, Cel ce îi înflăcăra cu dor spre sfințenie.

Acest cuvios Neofit, s-a îmbrăcat cu dragostea ca și cu o haină luminoasă și cu ea a putut sta împotriva uneltirilor vrăjmașului; cu dragostea a înmuiat tăria pietrelor; cu dragostea a îmblânzit gerul iernii; cu dragostea a răcorit arșița soarelui și a preschimbat dogoarea lui; cu dragoste vorbea către furtunile toamnei și toate fiarele muntelui se supuneau lui datorită dragostei de care era cuprins.

După ce a ajuns el la o desăvârșire ca aceasta, s-a învrednicit și de fericita vedere, care i s-a pricinuit lui din lucrarea faptei celei bune, lucru ce i-a adus negreșit harul sfințeniei și darul de a face minuni. Acest har al dumnezeiescului Duh i-a păzit și trupul a rămâne întru nestricăciune și i l-a preschimbat în sfinte moaște, făcătoare de minuni, izgonitoare de duhuri necurate și dătătoare de pace sufletească celor care se închină lor.

Că sosind ziua chemării sale la lăcașurile cerești și primind oarecare înștiințare de aceasta, cuviosul Neofit își aștepta ceasul ieșirii sufletului în rugăciuni fierbinți și în adâncă pace. Cânta și oarecare stihuri din psalmii lui David, bucurându-se și veselindu-se că sufletul său are să se dezlege de trup și să treacă la Domnul. Și s-a

întâmplat aceasta cu repeziciune, întru nimic pătimind cu ceva, ci avându-şi adormirea sa aşa cum le este obiceiul celor drepţi şi cuvioşi care numai pe cele bune le-au lucrat. Mare a fost ziua plecării sale la Domnul, mai mare decât toate zilele vieţii sale, pentru că în acea zi sufletul s-a despărţit de pătimirile cele trupeşti şi a mers să se odihnească în lăcaşurile cele cereşti. Atunci şi trupul i s-a odihnit de multele dureri şi osteneli. Ochii îşi luau odihna pentru că n-au dormitat în rugăciunile cele de noapte; picioarele îşi luau odihna pentru că n-au stat decât drepte în privegherile de toată noaptea.

Şi nu este lucru mic acesta, ci foarte mare şi bineprimit înaintea lui Dumnezeu, că toată pustnicia cuviosului Neofit a ţinut mai bine de douăzeci de ani, încât doar Domnul a fost martor al neistovitei trude de zi cu zi în a răbda petrecerea aspră a pustniciei. Cu toate acestea, cuviosul şi-a dobândit sfinţirea vieţii şi a trupului său, cu acestea şi-a făcut cale spre ceruri printre năpădirile diavolilor care neîncetat se luptă să împiedice pe om a-şi împlini scopul menirii sale.

După pristăvirea fericită a cuviosului Neofit, care s-a întâmplat în chip tainic şi neştiut de nimeni pământesc, dar ştiut de tot ceea ce este ceresc, dintre pustnicii aflaţi pe muntele Stânişoara, dintre cei care mai veneau pe la peştera cuvioşiei sale şi îl mai cercetau, unul venind la câtva timp şi aflând că s-a mutat din viaţa aceasta trecătoare, a aflat trupul său, bucurându-se de bună mireasmă şi s-a gândit să le ia pe toate şi să le ducă la Mănăstirea Cozia, acolo unde cuviosul începuse drumul nevoinţelor sale monahiceşti şi unde se răstignise în chipul Crucii, făgăduind petrecerea îngerească că Şi-a făcut după cum a şi cugetat.

Însă lucrul acesta nu era dorit şi de Sfântul cuvios Neofit. Fapt pentru care în chip minunat a început a se arăta în vis atât monahului cu pricina, cât şi starețului, care s-a gândit să-i îngroape sfintele moaşte lângă biserica voievodală a Coziei.

Mărturia sfinţeniei cuviosului Neofit vine negreşit prin cuvintele Scripturii: „Cel ce crede în Mine, chiar de va şi muri, viu va fi”. Egumenul a poruncit atunci monahului să-i ducă înapoi sfintele moaşte.

Iar cei ce au fost rânduiţi cu acel monah să întoarcă sfintele moaşte, au şi plecat în grabă, urcând istoviţi pe muntele Stânişoarei, până la peştera unde petrecuse Sfântul Neofit. Obosiţi şi încărcaţi de osteneală, unul dintre monahi, a azvârlit cu nepăsare sfintele moaşte ale cuviosului, rostind cu dispreţ: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!” La aşa comportare şi neevlavie şi-a atras cuvenita pedeapsă, căci în clipa aceea i s-a întors faţa spre ceafă, rămânând cu grumazul sucit, lucru cu totul nefiresc alcătuirii noastre. Ori că fiind pedeapsă, ori că aşa a vrut Dumnezeu să

facă cunoscut pe cuviosul Neofit de toți oamenii, întâmplarea aceasta nu a mai putut fi tăinuită. Toți munții și toate văile cu sate, au auzit de aceasta, că așa de repede străbate locurile o știre, fie ea bună sau rea. Însă aici era de ambele feluri, bună că aflau de sfințenia cuviosului Neofit, rea că auzeau de nefericirea călugărului. Iar starețul a poruncit atunci să se facă multe rugăciuni către Preabunul Dumnezeu și chemase în ajutor numele sfântului și astfel, călugărul s-a vindecat, și mulți credincioși după aceasta veneau să se închine sfintelor moaște ale cuviosului și-i cereau ajutorul.

Peștera Sfântului Neofit se făcea loc de pelerinaj al credincioșilor, și fiind deschisă oricând și tuturor, cei mai deosebiți din evlavie, au luat din sfintele moaște, păstrându-le pe la casele lor și pe la paturile de suferință ale bolnavilor.

În Mănăstirea Stânișoara a rămas numai capul Sfântului, care acum se află la loc de mare cinste în biserica mănăstirii, așezat într-o prea frumoasă raclă, de argint aurit, cizelată cu scene din petrecerea pe acest pământ a sfântului, printre care și cea a aflării sfintelor sale moaște.

De atunci, cuviosul Neofit multe minuni a săvârșit în rândul credincioșilor, care nu s-au întâmplat a fi consemnate toate, însă noi redăm aici pe cele câte le-am aflat.

***

O femeie din Maramureș, trecea printr-o grea încercare cu tatăl său. Acesta a avut arsuri pe două treimi din corp în urma unui accident și, imobilizat fiind, i s-a făcut o gaură în șold încât încăpea pumnul întreg în rană. La aceste dureri trupești el și le adăuga și pe cele sufletești, căci mereu cârtea și striga înaintea lui Dumnezeu, refuzând să se spovedească sau să se împărtășească.

Această femeie venind la Mănăstirea Stânișoara, și rugându-se cu credință la moaștele Sfântului cuvios Neofit, nu a cerut minunea vindecării desăvârșite a tatălui său, ci numai să aibă un „sfârșit creștinesc”. Datorită sârguinței de a veni la moaștele sfântului și datorită rugăciunilor și credinței ei, tatăl său a suportat boala, nu a mai cârtit și a adormit întru Domnul în pace, aproape de biserică, spovedit, întărit în credință și în nădejdea învierii.

***

Un credincios din Vâlcea, bolnav de hernie de disc, auzea adeseori că la peștera cuviosului Neofit se duceau mulți oameni, se rugau acolo și se ungeau cu ulei din candela sfântului, vindecându-se de bolile lor. Curios, a întrebat ce rugăciuni rosteau oamenii și a primit îndemnul de a se ruga după putință și după știință.

Aceasta și crezând că rugăciunile sunt primite, asa simple cum le făcea, a primit o încredințare lăuntrică de faptul că rugăciunile i-au fost auzite de Sfântul cuvios Neofit pentru că i-au încetat durerile de la coloană, îmbătrânind fără să le mai aibă.

***

Sfântul cuvios Neofit s-a mai arătat și altor călugări spre a-i încredința de sfințenia vieții sale.

Odată s-a arătat unui călugăr din Mănăstirea Frăsinei, adeverindu-i că este în rândul sfinților cuvioși, și așa i s-a alcătuit de către acesta și un acatist fiindu-i consemnată petrecerea vieții sale întru adevărată și sinceră căutare după Dumnezeu.

Acatistul Sfântului cuvios Neofit era citit și cunoscut de toți credincioșii care veneau și se închinau la sfintele sale moaște ceea ce ne vădește că evlavia poporului binecredincios s-a întins pe mai multe secole.

Asemenea lor și noi să înălțăm alese rugăciuni către acest mare cuvios și pustnic, Sfântul cuvios Neofit, ca să mijlocească pentru mântuirea sufletelor noastre la Dătătorul milei celei mari, Dumnezeul nostru Cel slăvit în Sfânta Treime. Amin.

Viața Sfântului cuvios Meletie

Cel între cuvioși, părintele nostru Meletie, sporind bine în învățătura cea din afară și pe mulți covârșindu-i, s-a convins că mai de folos este a te lepăda de lume și a urma lui Hristos, renunțând la toate cele ale lumii acesteia pentru a dobândi înțelepciunea cea adevărată, adică a te uni cu Dumnezeu Cel în Treime slăvit și a vieții împreună cu El pentru veșnicie, căci înțelepciunea cea de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, bine ascultătoare, plină de milă și de roadele cele bune cu care se satură iubitorii ei. Și știind prea bine că sufletul nu se poate împărți în două părți, adică să petreacă în desfătare și în înfrânare, în mândrie și smerenie, și fiind cu totul înțelept, a ales pe cele bune; care alegere mult este prețioasă, căci de la dânsa ne osândim sau ne mântuim. Ce alegem, aceea avem și cu aceea rămânem.

Și cuviosul Meletie a ales bine, crezând lui Dumnezeu precum se cuvenea. A lăsat pe cele înveselitoare ale lumii ca pe niște lucruri mincinoase și vremelnice ca să moștenească pe cele adevărate și veșnice. Și a ales să intre în obștea Mănăstirii Cozia, căci acolo găsise părinți osârduitori și cu dor pentru viețuire întru Dumnezeu, gata să povățuiască suflete spre ceruri și să îndemne la lucrările duhovnicești cele mai mari.

Iar cuviosul Meletie, făcând deplină ascultare în obște, toate cuvintele părintești le scria pe tăblița inimii sale, și pricepându-le cu mintea, le împlinea cu lucrul. Și socotind el deșertăciunea lumii și învârtind în mintea sa cuvântul Sfântului Macarie, care zice: „Sufletul care nu s-a izbăvit de grijile lumești, nici pe Dumnezeu nu-L va iubi cu adevărat, nici pe diavol nu-l va urî după vrednicie”, a judecat să fugă de lume și mai mult, căci toți în fiecare zi îl lăudau pentru petrecerea sa cea îmbunătățită. Unul îl lăuda pentru dragostea pe care o avea către toți, altul pentru smerenia lui, altul pentru înțelepciune, altul pentru înfrânare și altul pentru trecerea cu vederea a slavei și a deșertăciunilor lumești. Dar răbda încercările care sunt într-o obște, cu nădejdea că se va elibera de acestea, dorind viața pustnicească.

Care dorință nu căuta să și-o împlinească fără de rânduială, ci se sfătuia cu ceilalți părinți care doreau liniștea cea desăvârșită, cu părinții Daniil și Misail, apoi cu părinții Neofit și Isaia, cu care s-a dus pe muntele Sălbaticul. Aceștia îl îndemnau la a răbda în obște pentru a se căli mai mult, spunându-i cuvintele Sfântului Sava: „Precum înaintea rodului merge floarea, așa și mai înainte de viața pustnicească, să meargă viața cea de obște, ca în viața cea de obște, cei mai începători, ca niște pomi răsădiți, să înflorească prin pârga ostenelilor, ca apoi în pustie să aducă roadele cele desăvârșite ale ostenelilor.”

Toată purtarea lui de grijă era a fi plăcut lui Dumnezeu și a petrece în post și în rugăciuni și în curăția trupească și sufletească; adică a avea totdeauna gândurile sale curățite și a surpa toată înălțarea ce se ridică asupra înțelegerii lui Dumnezeu; apoi a-și robi toată înțelegerea sa în ascultarea lui Hristos.

După ce cuvioșii Daniil și Misail se sălășluiseră în peșterile săpate de ei la Turnu, și după ce cuviosul Neofit, împreună cu ceilalți pustnici au urcat să-și facă peșteri pe muntele „Sălbaticu", atunci și cuviosul Meletie, s-a dus la egumenul mănăstirii să ceară obișnuita binecuvântare de a petrece în sihăstrie. A primit îndemnul să stea aproape de cineva, și așa s-a dus să-și facă peșteră pe lângă cuviosul Neofit, spre a-l avea povățuitor în cele pustnicești.

Cuviosul Meletie și-a căutat loc pentru a-și săpa și el o peșteră și a găsit unul pe versantul dinspre răsărit-miazănoapte. Peștera, așa cum se vede și astăzi, era mai mult o scobitură pe care cuviosul n-a adâncit-o mult. Gura peșterii este îndreptată mai în sus, ca dinlăuntru ei să fie văzut numai cerul, neavând altă priveliște. Iar peștera cuviosului Meletie are suirea mai grea decât la peștera cuviosului Neofit. Și este mai puțin vizitată de credincioși pentru greutatea urcușului.
Cuviosul Meletie a petrecut în această peșteră mai mult de douăzeci de ani, statornicindu-și firea pe asprimea pietrelor, vorbind numai cu Dumnezeu și cu rugăciunile neîncetate biruind pe vrăjmașii cei nevăzuți. Iar apă nu era deloc în locurile acelea, el fiind nevoit să meargă cale depărtată până la o cascadă spre a-și procura apa necesară firescului trup. Și făcea această osteneală de multe ori, neavând pe nimeni care să-i ajute, răbdând greutatea drumului până la adânci bătrâneți.

Toți pustnicii își temeluiau nevoința lor pe faptul de a răbda în peștera unde se sălășluiau dintâi. Nu mai umblau pe aiurea, cutreierând pădurile și munții, căci știau că nu aveau cum să câștige răbdarea și statornicia făcând aceasta. Și mai ales că zice și la Pateric, că după cum „peștele nu poate să fie scos din apă și să trăiască mult, așa și monahul care iese din coliba lui, nu este chip a rămâne viu în lucrarea poruncilor lui Dumnezeu." Toată truda lui și-o poate surpa într-o clipă dacă rămâne vreun timp fără de lucrarea cea lăuntrică. Și așa acest cuvios Meletie, a stat ani îndelungați în peștera sa și într-însa și-a văzut albirea pletelor și a bărbii.

El primea bune îndemnuri de la cuviosul Neofit, ca unul ce isprăvise lucrarea pustiei și trecuse peste meșteșugirile vrăjmașilor; să nu aibă în mintea sa vreo nălucire lumească; să-și păzească mintea sa întreagă și curată de toată împătimirea cea deșartă și de toată îngâmfarea; să nu poftească descoperiri și înștiințare de taine ascunse, să nu nădăjduiască în priceperea sa, până la sfârșitul vieții, ca să nu dea

crezare vedeniilor ce se vor întâmpla. Și făcându-le pe acestea cu fapta, prin gândirea la Dumnezeu și prin desele rugăciuni s-a aprins cu focul dragostei către Dumnezeu, după cum stă scris: „Înfierbântatu-s-a inima mea înlăuntrul meu.”

În toate duminicile, el cobora împreună cu părintele Neofit, la sihăstria pustnicilor Daniil și Misail, cea de la Turnu, pentru a se împărtăși cu Sfintele Taine. După ce se împărtășea, el își uda fața cu lacrimi, iar cu multe oftări și rugăciuni ale inimii le aducea tuturor celor care îl vedeau, umilință.

Și văzând urâtorul de bine, diavolul, osârdia cuviosului, se scârbea prea mult și se amăra. Deci se silea să-l prindă în cursă cu vreo cădere sufletească, dar ca un neputincios ce era, nu putea, pentru că toate patimile le biruise atletul lui Hristos. Se mai sârguia neputinciosul să mai semene în mintea lui neghine, însă nimic nu rodea, căci pământul cuviosului era semănat numai cu cuvinte ale Mântuitorului, care crescuseră cu multă roadă și seceriș mult dădeau, întrucât el nu semănase deloc cu zgârcenie. Iar tot dorul lui și-l îndreptase numai către Dumnezeu, Care i-a răsplătit cu bogate daruri. Că s-a făcut cu totul vas al alegerii, ca marele Pavel, având în sufletul său pe Hristos, viețuind și petrecând. Și nu mai trăia după trup, ci după duh, întru Hristos, și Hristos într-însul.

Cu truda lui „privea la cele dinainte, și uita pe cele dinapoi”, cum zice apostolul. Iar nevoințele și faptele cele bune pe care le săvârșise, nu le socotea, ci se sârguia să săvârșească și altele mai multe. Deci în fiecare zi se suia din putere în putere, punând suișuri sfințite în inima sa, totdeauna adăugând dorințe înalte și nevoințe peste nevoințe.

Și neputințele bătrâneții le răbda fericitul cu o desăvârșită mărime de suflet și cu mulțumire mare, ducând viață cu adevărat armonioasă și sfântă. Pentru aceasta i-a și fost primită osteneala sa, Dumnezeu ascultând rugăciunile și cererile lui și săvârșindu-le în chip minunat. Că datorită bătrâneții, cuviosul Meletie, nu mai putea să meargă la locul de unde își lua apa sa, și rămânând în această lipsă, și-a îndreptat căutarea către Atotputernicul Dumnezeu, cugetând în sine aceasta: „Doamne, Tu ești Cel ce ai adunat în mări toate apele și râurile cu bună rânduială le-ai tocmit; Cel ce cu voia Ta faci să țâșnească izvoarele, ca să fie apă bună de băut, și mai pe urmă din ceruri faci norii să picure ploaie.” Și, o minune! Un izvor de apă bună și rece a izvorât cu putere lângă peștera sa, așa voind Dumnezeu pentru robul Său. Care izvor se vede până astăzi și este cunoscut de toți cu numele de „izvorul Sfântului Meletie”. De la acest izvor Mănăstirea Stânișoara își asigură necesarul de apă, fiind singura sursă pentru întreaga mănăstire.

De la minuni se și încredințează cuvioșii că vor intra în lăcașurile cele cerești și cu această nădejde și-a dat cuviosul Meletie fericitul său suflet, cu sfârșit pașnic în mâinile lui Dumnezeu, neștiut de nimeni, decât de Cel care L-a primit pe el în sânurile Sale.

Și s-a numărat în ceruri împreună cu cei doriți de dânsul, Sfinții cuvioși pustnici Daniil, Misail și Neofit. Puțin timp trecând după adormirea Sfântului Meletie, au fost descoperite moaștele sale de călugării care mai pustniceau prin locurile acelea, și mulți dintre credincioșii care veneau la peștera Sfântului Neofit, urcau și treceau și pe la peștera Sfântului Meletie, aprinzând lumânări, rugându-se, închinându-se la sfintele moaște și bând din destul apă de la izvorul Sfântului Meletie. Iar peștera nefiind nicidecum păzită, ci fiind deschisă tuturor, s-au luat din sfintele moaște mereu, de către credincioși și călugări mai evlavioși, dorind să aibă cu ei un așa de mare odor. Încât trecând mulțimea anilor, nu a mai rămas nimic din sfintele moaște, poate așa vrând Dumnezeu, El fiind Cel care le poate descoperi pe toate la vremea rânduită. Și nefiind văzut cu trupul, Sfântul cuvios Meletie, cu duhul a intrat în moștenirea cea nestricăcioasă nestricată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru dânsul, lângă izvoarele vieții veșnice, cu care duh ocrotește Mănăstirea Stânișoara și pe toți închinătorii ei, făcând minuni cu cei ce vin la dânsul cu credință și îi cer ajutorul.

Iar ce plată au sfinții pustnici de la Dumnezeu, aflăm din viața Sfântului Onufrie cel mare, când se face întrebare că „oare ar fi mai mari cei care petrec în pustie, decât cei din obște?” Și se dă un răspuns ca acesta: „aceia sunt mai mari decât noi, pentru că noi ne vedem unul pe altul, în toate zilele și săvârșim cu bucurie sobornicească cântarea bisericească; iar de flămânzim găsim pâine gata, asemenea și de însetăm avem apă în destul; dacă se întâmplă cuiva din noi a se îmbolnăvi, este mângâiat de ceilalți frați, deoarece toți viețuim de obște; ne ajutăm și slujim unul altuia pentru dragostea lui Dumnezeu. Iar cei ce petrec în pustie sunt lipsiți de toate acestea; căci de se întâmplă vreunuia din ei vreo mâhnire, cine îl mângâie? În boală, cine să-i ajute și să-i slujească? Dacă i-ar veni asupra vreun război de la satana, unde va găsi vreun om care să-i schimbe gândul său, să-l sfătuiască, fiind numai el singur? Acolo fără de asemănare mai mare îi este osteneala. Pentru că cei ce intră în viața pustnicească slujesc mai mult lui Dumnezeu, se dau la mai mari posturi, foamea, setea, arșița de ziuă și răceala de noapte le rabdă cu vitejie. Iar războaielor celor ce năvălesc de la vrăjmașul cel nevăzut se împotrivesc tare, se siluiesc în tot felul a-l birui și se sârguiesc a trece toată calea cea strâmtă și anevoioasă, care duce la Împărăția Cerurilor”.

Sursa:

http://arhiepiscopiaramnicului.ro/cultural/nevointele-duhovnicesti-ale-sfintilor-cuviosi-neofit-si-meletie-de-la-manastirea-stanisoara

Canonizarea Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie

Canonizarea Sfinților cuvioși Meletie, Neofit, Daniil și Misail:
https://www.youtube.com/watch?v=Vzl8NVW8nPQ

Sfânta Liturghie și proclamarea Canonizării Sfinților cuvioși Daniil și Misail și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie

28 septembrie 2016 / Viața Eparhiei

După slujba de sfințire prea fericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu prea fericitul părinte Ioan al X-lea, patriarhul Antiohiei, şi soborul ierarhilor prezenți la sărbătoarea Sfântului ierarh martir Antim Ivireanul, au săvârşit Sfânta Liturghie pe scena amenajată în curtea mănăstirii, răspunsurile liturgice fiind date de grupul psaltic Tronos al Catedralei Patriarhale.

După săvârşirea Sfintei Liturghii, în cadrul proclamării solemne a canonizării a celor patru noi sfinți care şi-au încununat viețile prin faptele sfințeniei în sihăstriile din munții Coziei, Înaltpreasfinţitul părinte arhiepiscop Varsanufie a dat citire Tomosului Sinodal: *„Smerenia noastră, la propunerea Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Olteniei, împreună cu toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, privind la vieţuirea plăcută lui Dumnezeu a acestor fericiţi sfinţi cuvioşi părinţi, care au sfinţit şi împodobit pământul Olteniei, luând aminte la râvna lor vrednică de laudă pentru rugăciunea şi apărarea dreptei credinţe şi căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptmăritor ce poartă numele lui Hristos, urmând tradiţiei sfinte a Bisericii Ortodoxe, pe temei canonic şi sinodal, chemând în ajutor harul Preasfintei, Celei de o viaţă Făcătoarei şi Nedespărţitei Treimi, hotărâm ca de acum înainte şi în veci Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara, cu zi de pomenire în 3 septembrie, şi Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, cu zi de pomenire în 5 octombrie, să fie număraţi între Sfinţii Bisericii şi să fie pomeniţi şi cinstiţi cu cântări de laudă în zilele lor de pomenire. Poruncim, de asemenea, în Duhul Sfânt ca viețile, icoanele şi slujbele Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie, de la Mănăstirea Stânişoara, şi al Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail, de la Mănăstirea Turnu, să fie primite cu evlavie de preoţii, monahii şi credincioşii mireni ai Bisericii noastre”,* a spus Înalt-preasfinţia sa.

Au fost arătate, apoi, icoanele sfinţilor, racla cu moaştele Sfântului cuvios Neofit de la Mănăstirea Stânişoara şi au fost intonate troparele lor.

În semn de recunoştinţă pentru primirea călduroasă, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a dăruit Înaltpreasfinţitului Părinte Mitropolit Irineu, Înaltpreasfinţitului Părinte arhiepiscop Varsanufie şi Preasfinţitului Părinte Emilian Lovişteanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului, Ordinul „Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul” pentru arhierei, câte un engolpion cu chipul Sfântului ierarh Antim Ivireanul, câte o Evanghelie cu miniaturi şi o icoană a Sfântului ierarh martir Antim Ivireanul.

De asemenea, părintele arhim. Sava Pleșa, starețul Mănăstirii Antima primit Ordinul „Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul” pentru clerici, iar credincioşii au primit iconiţe cu chipul ocrotitorului Arhiepiscopiei Râmnicului. „Ne aflăm într-o regiune binecuvântată de Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul, care a fost episcop la Râmnic între 1705-1708, iar aici a tipărit mai multe cărţi, dintre care cele mai importante sunt Liturghierul împreună cu Molitfelnicul în 1706. Mai târziu, ele au fost tipărite tot de Sfântul ierarh Antim Ivireanul la Târgovişte în anul 1713, dar în mod separat. Aceste cărţi au impus definitiv limba română în cultul Bisericii noastre şi o mulţime de rugăciuni formulate de Sfântul Antim sunt aproape identice până în prezent. Astăzi, ne aflăm într-un spaţiu de sfinţire, de binecuvântare şi de mare lucrare misionară. (...) Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze mitropolia şi arhiepiscopia acestea şi zona aceasta care are o tradiţie creştină foarte puternică, care trebuie păstrată, cultivată şi continuată cu multă bucurie”, a spus Patriarhul României.

Înaltpreasfinţitul Părinte arhiepiscop Varsanufie a mulţumit Patriarhului Antiohiei şi al Întregului Orient pentru prezenţă, amintind că legăturile Bisericii Ortodoxe din Vâlcea cu Patriarhia Antiohiei sunt de peste 350 de ani, prin vizitarea a 5 mănăstiri din ţinutul Vâlcii de către patriarhul Macarie al III-lea Zaim, împreună cu diaconul său Paul de Alep, dar şi printr-un ierarh vrednic, cu viaţă sfântă, Chesarie Halepliu, originar din Alep, care a păstorit în secolul al XVIII-lea.

Totodată, Chiriarhul Râmnicului a mulţumit pentru prezenţă Înaltpreasfinţitului Părinte Ioan, mitropolit de Rustavi, conducătorul delegaţiei Patriarhiei Georgiei.

În semn de mulţumire pentru dragostea părintească şi pentru prezenţa Preafericirii Sale, Chiriarhul locului a dăruit Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române într-o mică raclă o părticică din moaştele Sfântului cuvios Neofit de la Mănăstirea Stânişoara. Preafericirea Sa a precizat că această raclă va fi aşezată în noua Catedrală Patriarhală.

Până la miezul nopţii, credincioşii se pot închina în Sfântul Altar şi la racla cu moaştele Sfântului cuvios Neofit. De astăzi, racla cu moaştele Sfântului cuvios Neofit, de la Mănăstirea Stânişoara, sunt depuse permanent spre închinare pelerinilor.

Mănăstirea Antim
Cartierul Troianu
din Râmnicu-Vâlcea
28 septembrie

Diac. Ştefan Sfarghie - Ne vom închina Sfinţilor Daniil, Misail, Neofit şi Meletie

27 februarie 2016

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, reunit joi, 25 februarie, în şedinţă de lucru, a aprobat canonizarea a patru noi sfinţi cuvioşi care au trăit în Arhiepiscopia Râmnicului. Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu vor avea zi de prăznuire data de 5 octombrie, iar Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara vor fi prăznuiţi la data de 3 septembrie.

Departe de lume, în sihăstria munţilor, trăind în curăţie şi simţind în fiinţa lor aripile dorului de Dumnezeu, aceşti Sfinţi cuvioşi, Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu şi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara, s-au arătat vase alese şi cinstite ale Duhului Sfânt, prin care Dumnezeu Şi-a arătat slava Sa.

Devenind adevărate modele de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Hristos, Sfinţii cuvioşi Daniil, Misail, Neofit şi Meletie au rămas şi vor rămâne în conştiinţa drept-măritorilor creştini din toată ţara, prin faptele bune şi viaţa neprihănită.

Ca o încununare şi recunoştinţă aduse acestora, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în data de 25 februarie canonizarea lor, proclamarea canonizării urmând să aibă loc în luna septembrie a acestui an. „Este o pregătire pentru «Anul comemorativ al Sfântului ierarh martir Antim Ivireanul», serbat la Râmnic. Atunci când în septembrie vor fi organizate evenimente la Râmnic, unde timp de trei ani Sfântul ierarh Antim Ivireanul a fost episcop, va avea loc şi proclamarea canonizării acestor patru Sfinţi cuvioşi. Este o bucurie mare, pentru că aceşti Sfinţi cuvioşi, nevoitori, au sfinţit cu rugăciunile şi nevoinţele lor pământul Ţării Româneşti”, a subliniat Preafericitul părinte patriarh Daniel, în cuvântul de deschidere a lucrărilor Sfântului Sinod din data de 25 februarie.

Cuviosul Daniil de la Mănăstirea Turnu

Cuviosul Daniil s-a nevoit mai întâi în obştea sfintei Mănăstiri Cozia, la începutul secolului al 17-lea. El a fost principalul duhovnic al Lavrei coziene şi al tuturor sihaştrilor de pe Valea Oltului. Dorind să urmeze pilda sfinţilor cuvioşi, s-a retras peste râul Olt, sub muntele Cozia. Acolo, săpându-şi o chilie în stâncă, s-a nevoit în ea peste 20 de ani, timp în care a reuşit să împlinească cu răbdare şi dragoste rânduiala monahală. Peştera se vede şi astăzi în curtea Mănăstirii Turnu, fiind bine păstrată. Câtă vreme a vieţuit la Turnu, cuviosul Daniil şi-a împlinit cu mare râvnă chemarea sa de părinte duhovnicesc, căutând, împreună cu ucenicul său Misail, sfinţenia vieţii în Hristos, ca arvună şi împlinire a Împărăţiei cerurilor. Amândoi au ars ca o făclie în sfeşnic pentru dragostea lui Hristos, împărtăşind şi celorlalţi din iubirea, înţelepciunea şi bunătatea lor. Sfântul cuvios Daniil a trecut la viața veș-nică în chilia sa de piatră.

Cuviosul Misail de la Mănăstirea Turnu

Cuviosul Misail, ucenicul de chilie al duhovnicului Daniil, s-a nevoit mai întâi în Mănăstirea Cozia, la începutul secolului al 17-lea. Urmând părintelui său spiritual, s-a retras peste Olt, sub muntele Cozia, unde și-a săpat o chilie alături de cea a duhovnicului, nevoindu-se în ascultare peste 20 de ani.

Cu gândul mereu la Dumnezeu şi la mântuirea sufletului, cei doi isihaşti erau socotiţi sfinţi chiar din timpul vieţii, deseori coborând la ei, din peşterile de pe muntele Stânişoara, şi alţi monahi, pentru a se mărturisi şi a se împărtăşi.

Pe la jumătatea secolului al 17-lea, adunându-se mai mulţi sihaştri în jurul lor, ieroschimonahul Misail a ridicat o mică biserică de lemn cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, întemeind „Sihăstria lui Daniil şi Misail”.

Trecând la cele veşnice cuviosul Daniil duhovnicul, ucenicul său Misail a devenit „nacealnic”, adică egumen şi părinte duhovnicesc al smeriţilor sihaştri.

După puţină vreme, mutându-se şi egumenul Misail la Domnul, mitropolitul Ţării Româneşti, Varlaam, a înălţat la Turnu o biserică de piatră în anul 1676, aşezând sub temelie moaştele celor doi cuvioşi. Deasupra sunt aşezate aceste inscripţii: Daniil duhovnicul şi Misail nacealnicul.

Viaţa lor pilduitoare a făcut ca această sihăstrie să devină patria celor mai mulţi pustnici de pe Valea Oltului.

Cuviosul Neofit de la Mănăstirea Stânişoara

Cel mai vestit dintre sihaştrii de la Stânişoara a fost schimonahul Neofit. Acest cuvios şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui Sălbaticul şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, timp de 30 de ani. Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar duminica venea la sihăstria Sfinţilor Daniil şi Misail de la Turnu, participa la Sfânta Liturghie şi se împărtăşea.

Rugându-se neîncetat, Sfântul Neofit, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al vindecării suferinţelor omeneşti.

După ani îndelungaţi, trăiţi în sălbăticie, unde a suferit asprimea iernilor, răbdând grele ispite de la diavol, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, acolo în peşteră, neştiut de nimeni. Trupul său a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, rânduit să-i aducă mâncare. Cunoscându-i evlavia şi nevoinţele, l-a luat în spate şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Noaptea însă, fericitul Neofit i s-a arătat în vis şi l-a mustrat, poruncindu-i să-i ducă trupul în peştera nevoinţelor sale. Tradiţia spune că în acea noapte sfântul i s-a arătat şi stareţului. A doua zi de dimineaţă, călugărul a luat osemintele şi împreună cu un alt monah le-a urcat în peştera lui, în muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre ei, mâhnit de osteneală, a aruncat trupul, zicând: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!” Pentru acest fapt, în acea clipă gâtul i s-a strâmbat, faţa întorcându-i-se spre ceafă. S-a vindecat abia după câteva zile, în urma rugăciunilor care s-au făcut pentru el. Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulţi credincioşi îşi îndreptau paşii spre peştera sa pentru a-i cere ajutor sfântului în necazuri.

Peştera unde s-a nevoit cuviosul Neofit se vede şi astăzi, nu departe de Mănăstirea Stânişoara.

Cuviosul Meletie, sihastrul de la Mănăstirea Stânişoara

Cuviosul Meletie a trăit în veacul al 17-lea şi şi-a făcut chilia în partea de sud a muntelui Sălbaticul, la un kilometru de Mănăstirea Stânişoara, ostenindu-se aici peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugete rele. Programul ostenelilor schimonahului Meletie era acelaşi ca şi al pustnicului Neofit: şase zile se nevoia în peşteră, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie.

Se spunea despre părintele Meletie că zilnic îşi aducea apă cu urciorul de departe pentru ca să se osteneaască. La bătrâneţe, nemaiputând coborî din peşteră, s-a rugat lui Dumnezeu şi a apărut un puternic izvor de apă înaintea peşterii sale, care curge şi astăzi, fiind numit „izvorul lui Meletie”.

După aspre nevoințe, ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a încredințat sufletul lui Dumnezeu, numărându-se în ceata cuvioşilor părinţi.

Cu privire la moaştele sfântului, „nu se ştie unde stau ascunse”. Arhim. Grigore Urîţescu scria că „osemintele sale au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar peştera se păstrează până astăzi. Aici vin credincioşii şi aprind candele şi lumânări”.

Canonizarea acestor sihaştri evlavioşi, trecerea lor în calendarul Bisericii noastre şi în cărţile de slujbă demonstrează, încă o dată, nobleţea spirituală a poporului român dreptcredincios.

Informații preluate din textul document „Argumente pentru canonizarea cuvioșilor Părinți Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu dimpreună cu Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara (Secolul al XVII-lea)” alcătuit de Arhiepiscopia Râmnicului.

Tomos sinodal pentru canonizarea Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mânăstirea Turnu

Tomos Sinodal de canonizare nr. 1/2016, aprobat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române prin hotărârea nr. 2212 din 25 februarie 2016 şi făcut public astăzi, 28 septembrie 2016, în biserica Mănăstirii Sfântul Antim - Troianu, cu hramul „Izvorul Tămăduirii”:

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prea iubitului cler, cinului monahal şi dreptcredincioşilor creştini din Patriarhia Română, har, milă şi pace de la Dumnezeu, iar de la noi, arhiereşti binecuvântări!

Binecuvântat şi vrednic de toată lauda este a cinsti pomenirea celor ce s-au săvârşit întru sfinţenie, care au câştigat de la Dumnezeu îndrăznire datorită vieţii lor plină de evlavie şi de fapte bune. Preasfânta Treime a rânduit din veşnicie ca pe aceştia să-i învrednicească de asemănarea cu Dumnezeu, împărtăşindu-i de lumina harului Duhului Sfânt şi aşezându-i în Biserica celor întâi născuţi, în ceata sfinţilor. Despre ei Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune că întrucât au ascultat cuvântul Său, s-au făcut „prietenii Lui” (Ioan 15, 14). Pe aceşti sfinţi Biserica îi cinsteşte cu laude şi cu cântări, precum spune prorocul David, de Dumnezeu insuflat: „Eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule, şi foarte s-a întărit stăpânirea lor“ (Psalmul 138, 17). Cu adevărat sfinţii au împlinit cuvântul şi voia lui Dumnezeu, după cum

citim iarăşi în Psalmi: „prin sfinţii de pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru ei” (Psalmul 15, 3).

Printre aceşti aleşi ai lui Dumnezeu se numără cuvioşii Părinţi din sihăstriile Stânişoarei şi Turnului: Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu. Aceşti mari nevoitori şi iubitori de Dumnezeu din Mănăstirea Cozia, a vestitului voievod Mircea cel mare, după ce s-au dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi au ajuns la desăvârşire, au primit de la Duhul Sfânt darul sfătuirii şi al călăuzirii sufletelor pe calea mântuirii. Fiind lucrători încercaţi ai rugăciunii inimii, ei au fost cinstiţi împreună cu marii isihaşti ai monahismului românesc, numiţi şi sihaştri. Astfel, ei au rămas în memoria vie a Bisericii, în evlavia ierarhilor, preoţilor, călugărilor şi a mirenilor, ca pilde de iubire jertfelnică, de înfrânare, de smerenie şi de iscusită povăţuire duhovnicească.

Smerenia noastră, la propunerea Sinodului mitropolitan al Mitropoliei Olteniei, împreună cu toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, privind la vieţuirea plăcută lui Dumnezeu a acestor fericiţi Sfinţi cuvioşi Părinţi care au sfinţit şi împodobit pământul Olteniei, luând aminte la râvna lor vrednică de laudă pentru rugăciune şi apărarea dreptei credinţe, şi căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptmăritor ce poartă numele lui Hristos, urmând Tradiţiei Sfinte a Bisericii Ortodoxe, pe temei canonic şi sinodal, chemând în ajutor harul Preasfintei, celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi,

Hotărâm ca, de acum înainte şi în veci, Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara, cu zi de pomenire în 3 septembrie, şi Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, cu zi de pomenire în 5 octombrie, să fie număraţi între sfinţii Bisericii şi să fie pomeniţi şi cinstiţi cu cântări de laudă în zilele lor de prăznuire.

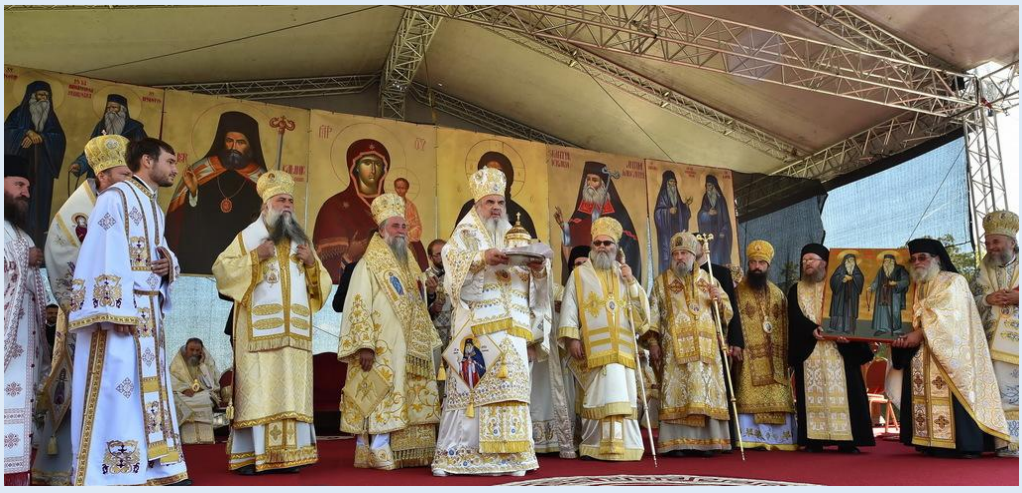

Poruncim de asemenea, în Duhul Sfânt, ca vieţile, slujbele şi icoanele Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu să fie primite cu evlavie de preoţii, monahii şi credincioşii mireni ai Bisericii noastre.

Spre deplină statornicire a celor pe care le-am hotărât în mod sinodal şi canonic, întărim cu semnăturile noastre acest Tomos Sinodal de canonizare a Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara şi a Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, aducându-l la cunoştinţa clerului şi a tuturor dreptcredincioşilor Patriarhiei Române.

Acest Tomos Sinodal de canonizare se proclamă astăzi, 28 septembrie din anul mântuirii 2016, în biserica Sfintei Mănăstiri Antim, cartierul Troianu din Râmnicu Vâlcea, cu hramurile „Izvorul Tămăduirii" şi „Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul".

Harul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi !

Preşedintele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române † D a n i e l arhiepiscopul Bucureştilor, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei, Locţiitorul tronului Cezareei Capadociei şi patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
† Teofan, arhiepiscopul Iaşilor şi mitropolitul Moldovei şi Bucovinei
† Laurenţiu, arhiepiscopul Sibiului şi mitropolitul Ardealului
† Andrei, arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului şi mitropolitul Clujului, Maramureşului şi Sălajului
† Irineu, arhiepiscopul Craiovei şi mitropolitul Olteniei
† Ioan, arhiepiscopul Timişoarei şi mitropolitul Banatului
† Petru, arhiepiscopul Chişinăului, mitropolitul Basarabiei şi Exarhul Plaiurilor
† Iosif, arhiepiscopul Ortodox Român al Europei Occidentale şi mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale şi Meridionale
† Serafim, arhiepiscopul Ortodox Român al Germaniei, Austriei şi Luxemburgului şi mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale şi de Nord
† Nifon, mitropolit onorific, arhiepiscopul Târgovişte şi Exarh Patriarhal
† Teodosie, arhiepiscopul Tomisului
† Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor
† Irineu, arhiepiscopul Alba Iuliei
† Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului
† Ioachim, arhiepiscopul Romanului şi Bacăului
† Calinic, arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului

† Ciprian, arhiepiscopul Buzăului şi Vrancei
† Casian, arhiepiscopul Dunării de Jos
† Timotei, arhiepiscopul Aradului
† Nicolae, arhiepiscopul Ortodox Român al celor două Americi
† Justinian, arhiepiscop onorific, Episcopul Ortodox Român al Maramureşului şi Sătmarului
† Corneliu, episcopul Huşilor
† Lucian, episcopul Caransebeşului
† Sofronie, episcopul Ortodox Român al Oradiei
† Nicodim, episcopul Severinului şi Strehaiei
† Vincenţiu, episcopul Sloboziei şi Călăraşilor
† Andrei, episcopul Covasnei şi Harghitei
† Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului
† Ambrozie, episcopul Giurgiului
† Sebastian, episcopul Slatinei şi Romanaţilor
† Visarion, episcopul Tulcii
† Petroniu, episcopul Sălajului
† Gurie, episcopul Devei şi Hunedoarei
† Daniil, episcop-locţiitor (administrator) al Episcopiei Daciei Felix (Serbia)
† Siluan, episcopul Ortodox Român din Ungaria
† Siluan, episcopul Ortodox Român al Italiei
† Timotei, episcopul Ortodox Român al Spaniei şi Portugaliei
† Macarie, episcopul Ortodox Român al Europei de Nord
† Mihail, episcopul Ortodox Român al Australiei şi Noii Zeelande
† Varlaam Ploieşteanul, episcop-vicar patriarhal
† Ieronim Sinaitul, episcop-vicar patriarhal
† Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor
† Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor
† Ilarion Făgărăşanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului
† Vasile Someşeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului
† Paisie Lugojeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timişoarei
† Antonie de Orhei, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Chişinăului
† Marc Nemţeanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale
† Sofian Braşoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Germaniei, Austriei şi Luxemburgului
† Emilian Lovişteanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului
† Ioan Casian de Vicina, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a celor două Americi

† Iustin Sigheteanul, arhiereu-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureşului şi Sătmarului

† Ignatie Mureşeanul, arhiereu-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei şi Portugaliei

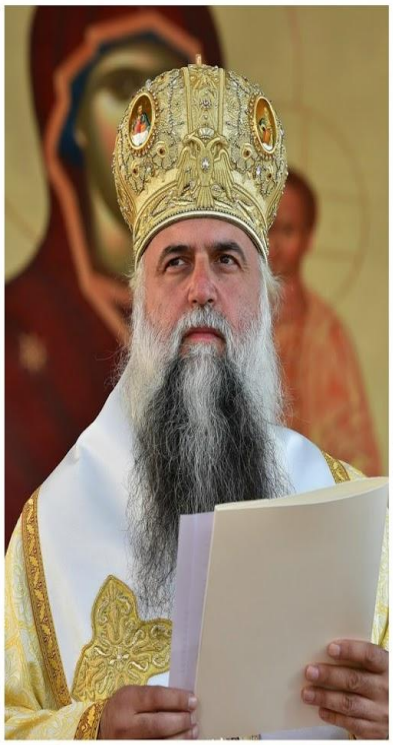

SF. CV.
HEOFIT
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF. CV.
MELETIE

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Antim, episcopul Nicomidiei; Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara

Sfântul Antim a fost episcop al Nicomidiei între anii 284 şi 303, trăind pe vremea cumplitei prigoane împotriva creştinilor, pe timpul împăraţilor Diocleţian şi Maximian.

La începutul persecuţiei a stat în satul Seman, de unde îi întărea pe creştini prin trimişi sau prin scrisori. Dar, venind şi ceasul său, s-a dat prins de bunăvoie pentru mărturisirea lui Hristos. Întâlnindu-se cu ostaşii călări trimişi să-l prindă şi întrebat fiind unde se află Antim, învăţătorul creştinilor, el le-a răspuns că îl va da în mâinile lor după ce ei se vor odihni. Şi le-a pus înainte mâncare şi le-a făcut ospăţ după putere, cu dragoste cinstindu-i, apoi s-a arătat lor pe sine că este Antim. Văzând acestea, ostaşii s-au mirat şi nu i-au făcut nici un rău, apoi, ajungând la un râu, s-au botezat. Sfântul Antim i-a învăţat pe ei să spună adevărul împăratului, deoarece dorea să moară pentru Hristos. Deci, stând înaintea lui Maximian, a mărturisit credinţa sa şi pentru aceasta împăratul i-a tăiat capul.

***

Astăzi, Biserica Ortodoxă Română îi pomeneşte şi pe Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara. Ei s-au nevoit în jurul anului 1600, în munţii din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe Valea Oltului.

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al 16-lea din părinţi credincioşi. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi după câţiva ani a plecat să se nevoiască în pustie. Moaştele sale se află în biserica Mănăstirii Stânişoara.

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor 16 şi 17. La fragedă vârstă a intrat în cinul monahal şi săpându-şi o peşteră în Muntele Sălbaticul, s-a nevoit acolo vreme de 40 de ani. O parte din moaştele sale care au fost descoperite în acea peşteră au fost împărţite de credincioşi, iar peştera ce i-a fost oarecând chilie este loc de închinare până astăzi.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Antim, episcopul Nicomediei; Sfântul cuvios Teoctist; Sfinţi cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

1. Sfântul sfințit mucenic Antim, episcopul Nicomediei - Asia Mică - datorită vieții sale creștine autentice și pentru smerenia și iubirea aproapelui de care dădea dovadă, a primit hirotonia în treapta de preot, apoi după mutarea la Domnul a episcopului Chiril a fost ridicat în treapta de episcop al Nicomediei.

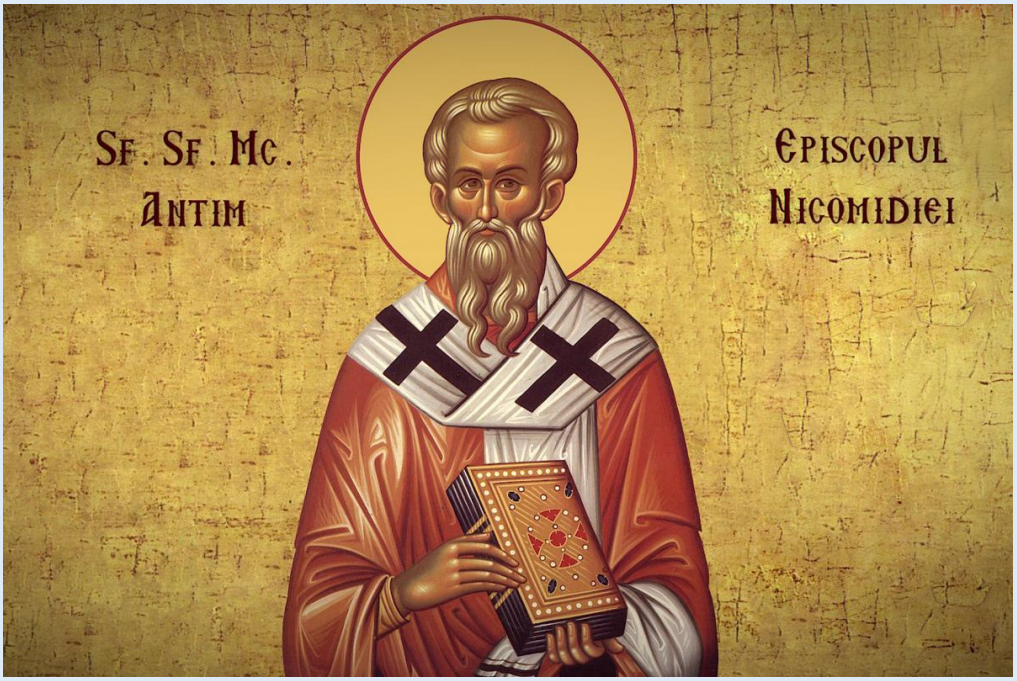

Nicomedia a fost întemeiată în anul 264 î.Hs., de către regele Nicomedes I al Bythiniei. Poziția ei era în extremitatea estica a Mării Marmara, într-un golf ce pătrunde adânc în uscatul Anatoliei spre răsărit și oarecum paralel cu țărmurile sudice ale. Astăzi pe locul ei se află orașul turc Ismit, la 100 km de Istanbul, vechiul Constantinopol. În timpul împăratului Diocleţian 284-305, orașul Nicomedia devine reședința acestuia și pentru timpul domniei sale, capitala Imperiului Roman.

Împăratul Diocleţian sub presiunea frecventelor uzurpări interne și a agresiunii continue a hoardelor barbare, inițiază o reformă constituțională originală, sporind la 4 numărul conducătorilor imperiului care erau grupați într-un colegiu format din: doi Auguști - Diocleţian (care avea în subordine partea orientală Imperiului Roman și avea întâietate în ce privește conducere întregului Imperiu) și Maximian (împărat asociat de Diocleţian și care avea în subordine partea occidentală a Imperiului), lor

li se subordonau doi Cezari - Galeriu (în subordinea lui Diocleţian, pentru partea orientală) şi Constanţiu I (în subordinea lui Maximian).

Sub presiunea Cezarului Galeriu, Diocleţian declanşează în 23 februarie 303 o puternică persecuţie supra creştinilor din Nicomedia, capitala sa. Primul act a fost distrugerea Bisericii Episcopale din Nicomedia, urmată de întemniţarea episcopului Antim.

Fiind nemulţumit de aceste măsuri, Galeriu provoacă prin oamenii săi, în două rânduri, incendierea Palatului imperial din Nicomedia, în absenţa împăratului Diocleţian, punându-le ca şi Nero odinioară pe seama creştinilor. În urma acestor fapte, Diocleţian hotărăşte uciderea creştinilor începând cu cei care lucrau la Palatul imperial.

Lactanţiu spune: „Oficialii imperiali creştini, precum şi toţi oamenii de nădejde ai Palatului au preferat să fie omorâţi decât să se lepede de credinţă”. Această persecuţie a durat în Nicomedia din anul 303 până în anul 305 şi a dus la moartea prin martiriu a circa 20 000 de creştini.
Deşi întemniţat episcopul Antim a reuşit să păstreze legătura cu mulţi dintre cei care erau supuşi persecuţiei lui Diocleţian în Nicomedia, trimiţându-le scrisori de încurajare şi întărire prin diaconul său Teofil. Într-un din misiunile sale, diaconul Teofil este prins şi asupra sa este găsită o astfel de scrisoare trimisă de episcopul Antim.

Diaconul Teofil este martirizat, apoi episcopul Antim este adus înaintea judecăţii Augustului Maximian care se afla atunci în Nicomedia. Este supus mai multor suplicii pentru a se lepăda de credinţa creştină şi văzând că din contră el mărturiseşte şi cu mai multă puterea credinţa în Mântuitorul Iisus Hristos, Maximian porunceşte să fie decapitat.

Creştinii noaptea ridică în taină trupul Sfântului ierarh Antim şi îl îngroapă cu mare cinste.

2. Sfântul cuvios Teoctist - s-a nevoit în pustiul Iudeii împreună cu Sfântul Eftimie cel mare. Datorită mulţimii de ucenici care i-au urmat în pustiul Iudeii, Sfântul Eftimie cel mare împreună cu Sfântul Teoctist au întemeiat o lavra monahală, al cărei egumen a rămas cuviosul Teoctist, iar Sfântul Eftimie s-a retras în pustnicie.

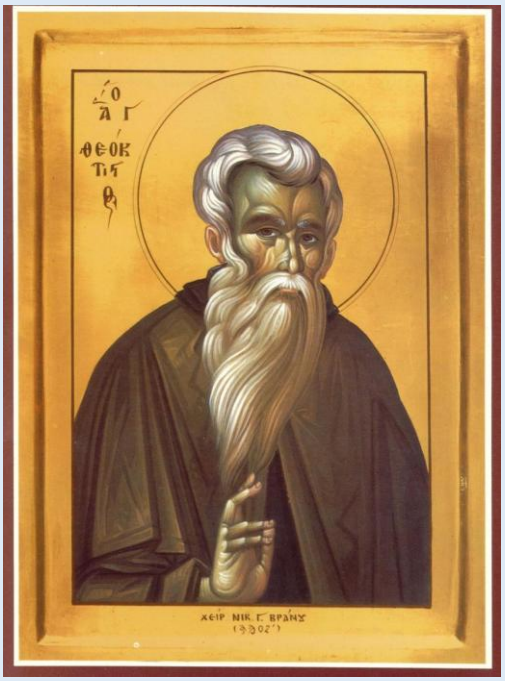

În anul 467 Sfântul cuvios Teoctist s-a mutat la viața veșnică, la înmormântarea sa a participat și patriarhul Anastasie al Ierusalimului.

3. În munţii din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulţi sihastri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului locaş de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel bătrân (cel mare) al Ţării Româneşti, cât şi după aceea.

Printre cei mai cunoscuţi pustnici ai locului au fost cei şase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaştem cu numele pe cuvioşii Daniil duhovnicul şi Misail, ucenicul său, care s-au aşezat la poalele Muntelui Cozia şi au întemeiat Schitul Turnu, precum şi pe cuvioşii Neofit şi Meletie, pe care îi prăznuim astăzi. Ei au sihăstrit mai sus, în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânişoara.

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinţi creştini ortodocşi, cu frică de Dumnezeu şi cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi, după mai mulţi ani de ascultare smerită în obşte, dorind viaţă desăvârşită, a primit binecuvântarea stareţului său să meargă în pustnicie.

Astfel, şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, primind după o vreme

tunderea în marea schimă călugărească. Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar din când în când, în Duminici şi sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la cuviosul Daniil duhovnicul, apoi, la Sfânta Liturghie, se împărtăşea cu Sfântul Trup şi Sânge al Mântuitorului nostru Hristos.

Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor şi iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi a ajuns pe înalte trepte de sfinţenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al mijlocirii pentru întreaga lume. După 30 de ani, trăiţi în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor „în sărăcie şi golătate", răbdând grele ispite de la diavoli, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peşteră, neştiut de nimeni.

Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul Sfântului şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea fericitul Neofit i s-a arătat în vis şi l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peşteră. Tot în această noapte cuviosul s-a arătat şi stareţului, îndemnându-l să aşeze la locul său de nevoinţă sfântul său trup.

A doua zi de dimineaţă, călugărul a luat cinstitul trup al cuviosului şi, împreună cu un alt monah, le-a dus în peştera lui, în muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!". Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate.

Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-şi păcatul. Părinţii, împreună cu stareţul mănăstirii, s-au rugat cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos şi acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a preamărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni şi tămăduitor.

Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulţi credincioşi îşi îndreptau paşii spre peştera lui unde se închinau şi primeau mângâiere sufletească şi vindecare de boli.

Moaştele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânişoara, unde mulţime de binecredincioşi creştini primesc ajutor, fiind izbăviţi de patimi sufleteşti, de necazuri şi de boli, iar peştera unde s-a nevoit cuviosul este şi astăzi loc de pelerinaj.

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea şi al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a şi intrat ca vieţuitor din fragedă vârstă.

Aici s-a nevoit în post şi rugăciune până în ziua în care, la rugăminţile lui, stareţul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinţii sihaştrii şi să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul şi-a săpat o peşteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia şi pustnicul Neofit.

Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă şi s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugetele cele rele. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri şi lupte împotriva duhurilor necurate. Şase zile se nevoia în chilia pe care şi-o săpase în peşteră, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie.

Zilnic îşi aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult şi, în acelaşi timp, să se roage şi mai mult. La bătrâneţe, însă, nemaiputând coborî din peşteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu şi prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peşterii sale, care curge şi astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie”.

Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor şi al mângâierii sufletelor întristate, încât cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfinţenia sa. După îndelungate nevoinţe, ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaşte, care au odihnit vreme îndelungată în peşteră, au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar peştera este loc de închinare până astăzi.

Viaţa şi nevoinţele cuvioşilor Neofit şi Meletie îi arată a fi preamăriţi de Duhul Sfânt şi moştenitori ai Împărăţiei cerurilor, ca purtători de daruri duhovniceşti şi rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie.

Sfinţi cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânişoara

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române reunit joi, 25 februarie 2016, în şedinţă de lucru la Reşedinţa Patriarhală a hotărât canonizarea Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie, de la Mănăstirea Stânişoara, având ca zi de prăznuire data de 3 septembrie.

În munţii din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulţi sihastri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului locaş de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel bătrân (cel mare) al Ţării Româneşti, cât şi după aceea. Printre cei mai cunoscuţi pustnici ai locului au fost cei şase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaştem cu numele pe cuvioşii Daniil duhovnicul şi Misail, ucenicul său, care s-au aşezat la poalele Muntelui Cozia şi au întemeiat Schitul Turnu, precum şi pe cuvioşii Neofit şi Meletie, pe care îi prăznuim astăzi. Ei au sihăstrit mai sus, în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânişoara.

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinţi creştini ortodocşi, cu frică de Dumnezeu şi cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi, după mai mulţi ani de ascultare smerită în obşte, dorind viaţă desăvârşită, a primit binecuvântarea stareţului său să meargă în pustnicie. Astfel, şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul şi

acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească.

Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar din când în când, în Duminici şi sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la cuviosul Daniil duhovnicul, apoi, la Sfânta Liturghie, se împărtăşea cu Sfântul Trup şi Sânge al Mântuitorului nostru Hristos. Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor şi iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi a ajuns pe înalte trepte de sfinţenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al mijlocirii pentru întreaga lume.

După 30 de ani, trăiţi în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor „în sărăcie şi golătate", răbdând grele ispite de la diavoli, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peşteră, neştiut de nimeni. Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul Sfântului şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea fericitul Neofit i s-a arătat în vis şi l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peşteră. Tot în această noapte cuviosul s-a arătat şi stareţului, îndemnându-l să aşeze la locul său de nevoinţă sfântul său trup. A doua zi de dimineaţă, călugărul a luat cinstitul trup al cuviosului şi, împreună cu un alt monah, le-a dus în peştera lui, în muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!". Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-şi păcatul. Părinţii, împreună cu stareţul mănăstirii, s-au rugat cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos şi acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a prea mărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni şi tămăduitor. Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulţi credincioşi îşi îndreptau paşii spre peştera lui unde se închinau şi primeau mângâiere sufletească şi vindecare de boli.

Moaştele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânişoara, unde mulţime de binecredincioşi creştini primesc ajutor, fiind izbăviţi de patimi sufleteşti, de necazuri şi de boli, iar peştera unde s-a nevoit Cuviosul este şi astăzi loc de pelerinaj.

***

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea şi al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii

Cozia, unde a şi intrat ca vieţuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post şi rugăciune până în ziua în care, la rugăminţile lui, stareţul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinţii sihaştrii şi să se nevoiască dincolo de Olt.

Cuviosul şi-a săpat o peşteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia şi pustnicul Neofit. Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă şi s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugetele cele rele. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri şi lupte împotriva duhurilor necurate. Şase zile se nevoia în chilia pe care şi-o săpase în peşteră, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie. Zilnic îşi aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult şi, în acelaşi timp, să se roage şi mai mult.

La bătrâneţe, însă, nemaiputând coborî din peşteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu şi prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peşterii sale, care curge şi astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor şi al mângâierii sufletelor întristate, încât cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfinţenia sa. După îndelungate nevoinţe, ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaşte, care au odihnit vreme îndelungată în peşteră, au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar peştera este loc de închinare până astăzi.

Viaţa şi nevoinţele cuvioşilor Neofit şi Meletie îi arată a fi preamăriţi de Duhul Sfânt şi moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor, ca purtători de daruri duhovniceşti şi rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie.

Slujba Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

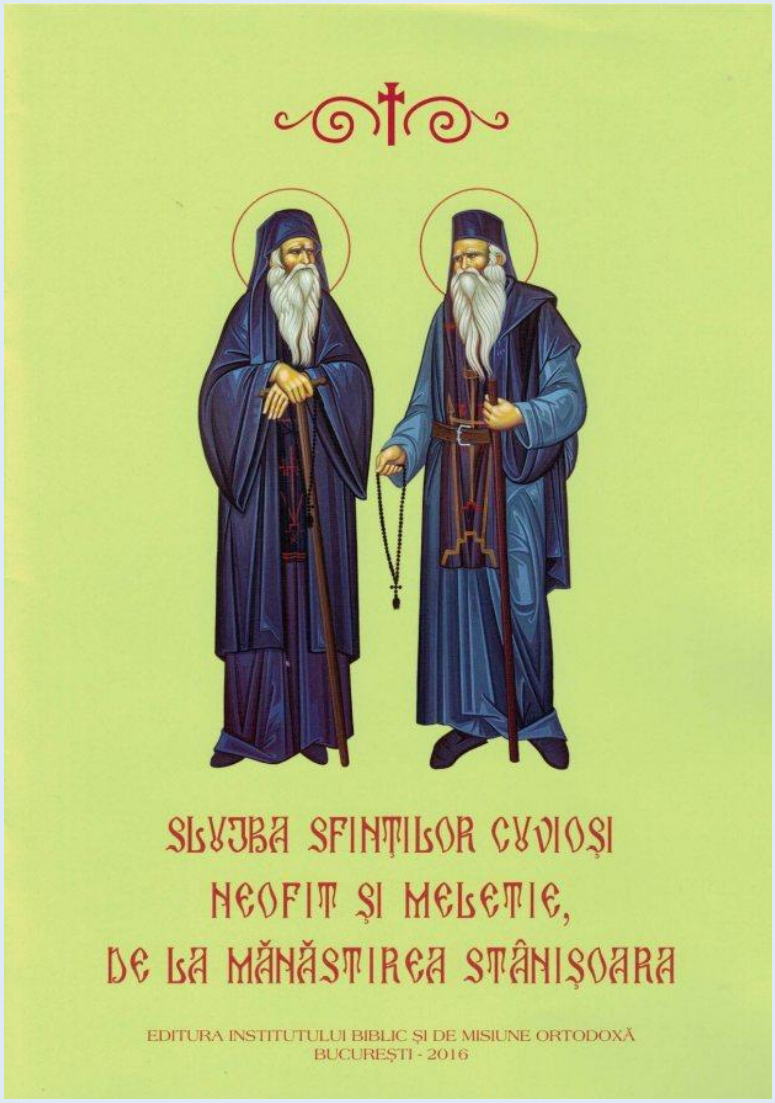

La Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă a fost publicată Slujba Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara, sărbătoriți în fiecare an la data de 3 septembrie.

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinţi creştini ortodocşi, cu frică de Dumnezeu şi cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi, după mai mulţi ani de ascultare smerită în obşte, dorind viaţă desăvârşită, a primit binecuvântarea stareţului său să meargă în pustnicie. Astfel, şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească.

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea şi al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a şi intrat ca vieţuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post şi rugăciune până în ziua în care, la rugăminţile lui, stareţul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinţii sihaştrii şi să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul şi-a săpat o peşteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia şi pustnicul Neofit. Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă şi s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugetele cele rele.

Pr. dr. Ștefan Zară - Sfinţii Neofit şi Meletie, mijlocitorii gândurilor bune

06 sep, 2017

Pe 3 septembrie, sute de credincioşi au venit la Mănăstirea Stânişoara, în judeţul Vâlcea, pentru a aduce cinstire Sfinţilor cuvioși Neofit și Meletie. Prezenţa lor în calendarul Bisericii noastre a venit recent, fiind canonizaţi în data de 3 septembrie 2016.

Viaţa şi nevoinţele cuvioşilor Neofit şi Meletie îi arată a fi prea măriţi de Duhul Sfânt şi moştenitori ai Împărăţiei cerurilor, ca purtători de daruri duhovniceşti şi rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinţi creştini ortodocşi, cu frică de Dumnezeu şi cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia şi, după mai mulţi ani de ascultare smerită în obşte, dorind viaţă desăvârşită, a primit binecuvântarea stareţului său să meargă în pustnicie. Astfel, şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul şi

acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească. Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar din când în când, duminicile şi de sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la cuviosul Daniil duhovnicul, apoi, la Sfânta Liturghie, se împărtăşea cu Sfântul Trup şi Sânge al Mântuitorului nostru Hristos. Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor şi iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pust-niceşti şi a ajuns pe înalte trepte de sfinţenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al mijlocirii pentru întreaga lume.

După 30 de ani trăiţi în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor „în sărăcie şi golătate”, răbdând grele ispite de la diavoli, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peşteră, neştiut de nimeni. Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul sfântului şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea fericitul Neofit i s-a arătat în vis şi l--a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peşteră. Tot în această noapte, cuviosul s-a arătat şi stareţului, îndemnându-l să aşeze la locul său de nevoinţă sfântul său trup. A doua zi de dimineaţă, călugărul a luat cinstitul trup al cuviosului şi, împreună cu un alt monah, l-a dus în peştera lui, în Muntele Sălbaticul.

Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!”. Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-şi păcatul. Părinţii, împreună cu stareţul mănăstirii, s-au rugat cuviosului Neofit să-l ierte pe cel păcătos şi acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a prea mărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni şi tămăduitor.

Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulţi credincioşi îşi îndreptau paşii spre peştera lui, unde se închinau şi primeau mângâiere sufletească şi vindecare de boli.

Moaştele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânişoara, unde mulţime de binecredincioşi creştini primesc ajutor, fiind izbăviţi de patimi sufleteşti, de necazuri şi de boli, iar peştera unde s-a nevoit cuviosul este şi astăzi loc de pelerinaj.

Sfântul cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea şi al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii

Cozia, unde a şi intrat ca vieţuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post şi rugăciune până în ziua în care, la rugăminţile lui, stareţul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinţii sihaştri şi să se nevoiască dincolo de Olt.

Cuviosul şi-a săpat o peşteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia şi pustnicul Neofit. Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă şi s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugetele cele rele. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri şi lupte împotriva duhurilor necurate. Şase zile se nevoia în chilia pe care şi-o săpase în peşteră, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie. Zilnic îşi aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult şi, în acelaşi timp, să se roage şi mai mult.

La bătrâneţe, însă, nemaiputând coborî din peşteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu şi prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peşterii sale, care curge şi astăzi, fiind numit „izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor şi al mângâierii sufletelor întristate, încât cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfinţenia sa.

După îndelungate nevoinţe, ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu.

O parte din cinstitele sale moaşte, care au odihnit vreme îndelungată în peşteră, au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar peştera este loc de închinare până astăzi.

Viaţa şi nevoinţele cuvioşilor Neofit şi Meletie îi arată a fi prea măriţi de Duhul Sfânt şi moştenitori ai Împărăţiei cerurilor, ca purtători de daruri duhovniceşti şi rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie.

Pilde de sfinţenie şi normalitate creştină

Pr. Nicuşor Popescu, Pr. Ioniţă Apostolache,
05 octombrie 2018

Credincioşii din Mitropolia Olteniei îi sărbătoresc astăzi pe Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail de la mănăstirile Turnu şi Stânişoara. Viaţa lor plină de evlavie şi sfinţenie aduce peste veac darul lui Dumnezeu într-o lume plină de încercări, în permanentă luptă cu patima şi cu păcatul.

Pe lângă mănăstirile întemeiate de domnitori şi boieri, în Oltenia, în secolele XVI-XVII, au luat fiinţă mai multe schituri prin strădania şi nevoinţele unor sihaştri cu viaţă aleasă. Despre cuvioşii care au dus o viaţă ascetică în munţii din stânga Oltului, la câţiva kilometri de Mănăstirea Cozia, Sfinţii Daniil şi Misail şi cei dimpreună cu dânşii, se cunosc astăzi puţine date. Lipsa unor informaţii amănunţite despre nevoinţele pustnicilor de la Turnu şi Stânişoara se datorează faptului că aceştia au dus o viaţă smerită, consacrată rugăciunii şi ascezei, în chiliile lor săpate în stâncile munţilor. Faptul că astăzi, pe locul unde au dus luptele cele grele cu duşmanii cei nevăzuţi, se înalţă biserici şi duc viaţă de obşte numeroşi monahi este, cu siguranţă, un semn al sfinţeniei vieţii lor.

La începutul secolului al XVII-lea, şase vieţuitori au plecat de la Mănăstirea Cozia pentru a-şi găsi mântuirea în liniştea munţilor, departe de viaţa de obşte. Este însă posibil ca retragerea cuvioşilor în pustietatea munţilor să se fi făcut în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, deoarece, în această perioadă, la conducerea Mănăstirii Cozia s-au aflat mai mulţi egumeni, aşezaţi fără acordul obştii, prin impunerea lor de către domnitori şi boieri. Plecarea celor şase vieţuitori era urmarea dorinţei de a trăi după nevoinţele Sfinţilor Părinţi ai pustiei, departe de vecinătatea oamenilor.

La jumătatea secolului al XVI-lea, în Ţara Românească au fost numeroase lupte pentru putere între urmaşii domnitorului Mircea Ciobanu (1545-1552; 1553-1554), care au afectat şi viaţa monahală de la Mănăstirea Cozia prin susţinerea egumenilor greci în defavoarea celor români şi a voinţei obştii.

Din documentele vremii se înţelege că măcar unul dintre egumenii Matei (1548-1556; 1560-1569) şi Mitrofan (1556-1560; 1569-1578) erau greci de neam, lupta dintre aceştia pentru conducerea mănăstirii fiind evidentă, ca de altfel şi influenţa conducătorilor de atunci.

Se încălca iarăşi regula stabilită de primul egumen, Gavriil (1388-1406), prin care obştea era în măsură să aleagă din sânul ei pe cine considera că este vrednic. Desele schimbări de egumeni au slăbit viaţa spirituală a monahilor de la Mănăstirea Cozia, mulţi vieţuitori căutând locuri retrase în sălbăticia munţilor pentru rugăciune.

Despre grupul celor şase monahi se cunoaşte faptul că Daniil şi Misail s-au oprit sub muntele Cozia, în locul numit „de după Turnu”, situat în apropierea Mănăstirii Cozia, în stânga Oltului. Aici şi-au săpat alături două chilii în stâncă şi au trăit o viaţă spirituală intensă, după rânduiala Sfinţilor Părinţi, îmbinând rugăciunea cu nevoinţele. Cu siguranţă că a fost nevoie de ani întregi pentru a săpa în piatră cele două chilii. Sfântului Antonie de la Iezer i-au trebuit trei ani ca să-şi sape chilia în stâncă. Daniil şi Misail au depus o muncă istovitoare, având o viaţă duhovnicească intensă, fiind mereu cu gândul la Dumnezeu şi la necesitatea mântuirii sufletului. Daniil era duhovnicul sihaştrilor retraşi împreună cu dânsul, deseori coborând din peşterile de pe muntele Stânişoara şi ceilalţi patru pentru a se mărturisi şi a se împărtăşi.

„Daniil duhovnicul” şi „Misail nacealnicul”

Daniil a vieţuit în chilia sa săpată în stâncă peste 20 de ani, timp în care a reuşit să păstreze cu stricteţe regulile monahale. Viaţa sa minunată a adunat aici un grup numeros de monahi, punându-se astfel temelia Schitului Turnu. A trecut la cele veşnice în chilia sa de piatră, fiind înconjurat de mai mulţi ucenici.
Misail a reuşit să ridice o bisericuţă din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului", situată în faţa chiliilor din piatră, el devenind primul conducător al obştii şi părinte duhovnicesc al vieţuitorilor de aici.

Frumuseţea locului şi liniştea deosebită în care se afla adunată obştea au făcut ca mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti (1672-1679) să ridice aici o biserică din piatră în anul 1676, cu nevoinţa şi cu toată cheltuiala sa, în zilele lui Ioan Duca voievod. Pentru că Daniil şi Misail au avut o viaţă aleasă şi demnă de urmat, ucenicii acestora au aşezat „moaştele" celor doi cuvioşi sub Sfântul Altar al bisericii. Locul în care se află acestea a fost însemnat pe o piatră aşezată la temelia Sfântului Altar, ce aminteşte de „Daniil duhovnicul" şi „Misail nacealnicul".

Neofit şi Meletie

Ceilalţi patru pustnici, din cei şase plecaţi din Mănăstirea Cozia, s-au nevoit în peşterile de pe muntele Stânişoara. Nu se cunosc multe date despre aceştia, numai ce s-a păstrat de la ucenicii lor. Cel mai cunoscut sihastru de la Stânişoara a fost Neofit, care a vieţuit singur într-o peşteră timp de 30 de ani, situată în partea de apus a muntelui Sălbaticul. Viaţa sa de post şi priveghere era o rugăciune continuă încununată săptămânal de primirea Sfintei Euharistii în bisericuţa de la Turnu. Grupul celor şase monahi se reunea săptămânal la Sfânta Liturghie, rugăciunea comună încununând nevoinţele fiecăruia.

Schimonahul Neofit a trecut la cele veşnice în peştera care i-a fost chilie şi mormânt. Mult mai târziu osemintele sale au fost descoperite de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care păştea vitele prin acele locuri. Cunoscând evlavia şi nevoinţele sale, călugării mănăstirii au luat osemintele pustnicului şi le-au adus la mănăstire. Aducerea sa a fost de scurtă durată, deoarece cuviosul l-a certat în vis pe egumenul mănăstirii, care i-a dus osemintele în peştera nevoinţelor sale.

Despre cuviosul Meletie se cunoaşte faptul că a vieţuit în chilia sa din peşteră 40 de ani. Împreună cu Neofit a urcat în munţii de lângă Cozia şi s-a nevoit într-o peşteră situată nu departe de Stânişoara, pe partea de sud a muntelui Sălbaticul, fiind unul dintre cei şase călugări plecaţi de la Cozia. Dumnezeu l-a întărit să învingă în luptele grele date cu vitregia muntelui şi cu puterile cele potrivnice. Pentru a avea mintea trează şi trupul pregătit, cuviosul îşi aducea în fiecare zi apă

într-un ulcior de la mare distanţă. Se spune că, atunci când bătrâneţea l-a împiedicat să mai facă acest drum istovitor, Meletie s-a rugat lui Dumnezeu şi un izvor puternic a apărut la intrarea în peşteră. Acest izvor poartă numele sihastrului Meletie şi este un semn al puterii divine care răspunde rugăciunilor drepţilor Săi.

Cuvioşii Daniil şi Misail de la Turnu şi Stânişoara au fost canonizaţi în data de 28 septembrie 2016, stabilindu-se ca dată de prăznuire ziua de 5 octombrie. De asemenea, în aceeaşi zi au fost canonizaţi şi Sfinţii Meletie şi Neofit, stabilindu-se ca zi de prăznuire 3 octombrie.

Nicuşor Viorel Popescu - Cuvioşii sihaştri de la Turnu şi Stânişoara

19 octombrie 2014

Pe lângă mănăstirile întemeiate de domnitori şi boieri, în Oltenia, în secolele XVI-XVII, au luat fiinţă mai multe schituri prin strădania şi nevoinţele unor sihaştri cu viaţă aleasă. Despre cuvioşii care au dus o viaţă ascetică în munţii din stânga Oltului, la câţiva kilometri de Mănăstirea Cozia: Daniil, Misail, Neofit şi Meletie, se cunosc astăzi puţine date.

Lipsa unor informaţii amănunţite despre nevoinţele pustnicilor de la Turnu şi Stânişoara se datorează faptului că aceştia au dus o viaţă smerită, consacrată rugăciunii şi ascezei, în chiliile lor săpate în stâncile munţilor. Faptul că astăzi, pe locul unde au dus luptele cele grele cu duşmanii cei nevăzuţi, se înalţă biserici şi duc viaţă de obşte numeroşi monahi este, cu siguranţă, un semn al sfinţeniei vieţii lor.

La începutul secolului al XVII-lea, şase vieţuitori au plecat de la Mănăstirea Cozia pentru a-şi găsi mântuirea în liniştea munţilor, departe de viaţa de obşte. Este însă posibil ca retragerea cuvioşilor în pustietatea munţilor să se fi făcut în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, deoarece, în această perioadă, la conducerea Mănăstirii Cozia s-au aflat mai mulţi egumeni, aşezaţi fără acordul obştii, prin impunerea lor de către domnitori şi boieri. Plecarea celor şase vieţuitori era

urmarea dorinţei de a trăi după nevoinţele Sfinţilor Părinţi ai pustiei, departe de vecinătatea oamenilor.

Începutul nevoinţelor pustniceşti

La jumătatea secolului al XVI-lea în Ţara Românească au fost numeroase lupte pentru putere între urmaşii domnitorului Mircea Ciobanu (1545-1552; 1553-1554), care au afectat şi viaţa monahală de la Mănăstirea Cozia prin susţinerea egumenilor greci în defavoarea celor români şi a voinţei obştii.

Din documentele vremii se înţelege că măcar unul dintre egumenii Matei (1548-1556; 1560-1569) şi Mitrofan (1556-1560; 1569-1578) erau greci de neam, lupta dintre aceştia pentru conducerea mănăstirii fiind evidentă, ca de altfel şi influenţa conducătorilor de atunci. Se încălca iarăşi regula stabilită de primul egumen Gavriil (1388-1406) prin care obştea era în măsură să aleagă din sânul ei pe cine considera că este vrednic. Desele schimbări de egumeni au slăbit viaţa spirituală a monahilor de la Mănăstirea Cozia, mulţi vieţuitori căutând locuri retrase în sălbăticia munţilor pentru rugăciune.

Despre grupul celor şase monahi se cunoaşte faptul că Daniil şi Misail s-au oprit sub muntele Cozia, în locul numit „de după Turnu“, situat în apropierea Mănăstirii Cozia, în stânga Oltului. Aici şi-au săpat alături două chilii în stâncă şi au trăit o viaţă spirituală intensă după rânduiala Sfinţilor Părinţi, îmbinând rugăciunea cu nevoinţele. Cu siguranţă că a fost nevoie de ani întregi pentru a săpa în piatră cele două chilii. Sfântului Antonie de la Iezer i-au trebuit trei ani ca să-şi sape chilia în stâncă. Daniil şi Misail au depus o muncă istovitoare, având o viaţă duhovnicească intensă, fiind mereu cu gândul la Dumnezeu şi la necesitatea mântuirii sufletului.

Daniil era duhovnicul sihaştrilor retraşi împreună cu dânsul, deseori coborând din peşterile de pe muntele Stânişoara şi ceilalţi patru pentru a se mărturisi şi a se împărtăşi.

Moaştele pustnicilor de la Turnu, la loc de mare cinste

Daniil a vieţuit în chilia sa săpată în stâncă peste 20 de ani, timp în care a reuşit să păstreze cu stricteţe regulile monahale. Viaţa sa minunată a adunat aici un grup numeros de monahi, punându-se astfel temelia Schitului Turnu. A trecut la cele veşnice în chilia sa de piatră, fiind înconjurat de mai mulţi ucenici.

Misail a reuşit să ridice o bisericuţă din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“ situată în faţa chiliilor din piatră, el devenind primul conducător al obştii şi părinte duhovnicesc al vieţuitorilor de aici.

Frumuseţea locului şi liniştea deosebită în care se afla adunată obştea au făcut ca mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti (1672-1679) să ridice aici o biserică din piatră în anul 1676, cu nevoinţa şi cu toată cheltuiala sa, în zilele lui Ioan Duca Voievod.

Pentru că Daniil şi Misail au avut o viaţă aleasă şi demnă de urmat, ucenicii acestora au aşezat „moaştele“ celor doi cuvioşi sub Sfântul Altar al bisericii. Locul în care se află acestea a fost însemnat pe o piatră aşezată în temelia Sfântului Altar, ce aminteşte de „Daniil duhovnicul“ şi „Misail nacealnicul“.

Pustnicii de pe Muntele Stânişoara

Ceilalţi patru pustnici, din cei şase plecaţi din Mănăstirea Cozia, s-au nevoit în peşterile de pe muntele Stânişoara. Nu se cunosc multe date despre aceştia, numai ce s-a păstrat de la ucenicii lor. Cel mai cunoscut sihastru de la Stânişoara a fost Neofit, care a vieţuit singur într-o peşteră timp de 30 de ani, situată în partea de apus a muntelui Sălbaticul. Viaţa sa de post şi priveghere era o rugăciune continuă încununată săptămânal de primirea Sfintei Euharistii în bisericuţa de la Turnu. Grupul celor şase monahi se reunea săptămânal la Sfânta Liturghie, rugăciunea comună încununând nevoinţele fiecăruia.

Schimonahul Neofit a trecut la cele veşnice în peştera care i-a fost chilie şi mormânt. Mult mai târziu osemintele sale au fost descoperite de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care păştea vitele prin acele locuri. Cunoscând evlavia şi nevoinţele sale, călugării mănăstirii au luat osemintele pustnicului şi le-au adus la mănăstire. Aducerea acestora a fost de scurtă durată, deoarece cuviosul a certat în vis pe egumenul mănăstirii, care i-a dus osemintele în peştera nevoinţelor sale.

Despre cuviosul Meletie se cunoaşte faptul că a vieţuit în chilia sa din peşteră 40 de ani. Împreună cu Neofit a urcat în munţii de lângă Cozia şi s-a nevoit într-o peşteră situată nu departe de Stânişoara, pe partea de sud a muntelui Sălbaticul, fiind unul dintre cei şase călugări plecaţi de la Cozia. Dumnezeu l-a întărit să învingă în luptele grele date cu vitregia muntelui şi cu puterile cele potrivnice.

Pentru a avea mintea trează şi trupul pregătit, cuviosul îşi aducea în fiecare zi apă într-un urcior de la mare distanţă. Se spune că, atunci când bătrâneţea l-a

împiedicat să mai facă acest drum ostovitor, Meletie s-a rugat lui Dumnezeu şi un izvor puternic a apărut la intrarea în peşteră. Acest izvor poartă numele sihastrului Meletie şi este un semn al puterii divine care răspunde rugăciunilor drepţilor Săi.

Mănăstiri clădite pe temelia nevoinţelor pustniceşti

Peşterile în care s-au nevoit aceşti cuvioşi sihaştri se păstrează şi astăzi. În jurul chiliilor de piatră s-au ridicat în timp mănăstirile Turnu şi Stânişoara, fiind un semn divin că aici şi-au trăit viaţa oameni plăcuţi lui Dumnezeu, cu viaţă îmbunătăţită şi aleasă. În secolele XVII-XVIII au fost ridicate aici primele locaşuri de cult care atestă o viaţă monahală stabilă, cu rânduieli stricte.

Prima biserică de zid atestată la Stânişoara este ridicată în anul 1747, în timpul voievodului Mihail Racoviţă, când egumen al Coziei era Ghenadie. Înaintea acesteia va fi existat un locaş de cult din lemn, după modelul celui de la Turnu, fiind cunoscut faptul că acest aşezământ era ridicat pe moşia Mănăstirii Cozia, sub a cărei ascultare se aflau monahii de aici.

Sihaştri de la Turnu şi Stânişoara ne confirmă faptul că pe lângă marile mănăstiri oltene au vieţuit oameni aleşi, care prin viaţa lor sfântă au contribuit la creşterea tezaurului spiritual al poporului român. Nevoinţele lor nu sunt cu nimic mai prejos decât cele ale sfinţilor, iar luptele date împotriva puterilor diavoleşti au rămas închise pentru totdeauna în pereţii peşterilor în care au dobândit mântuirea.

Pentru nevoinţele acestor cuvioşi s-au clădit obştile de la Turnu şi Stânişoara, iar viaţa spirituală din Oltenia s-a îmbogăţit cu adevărate modele de rugăciune şi vieţuire în Hristos.

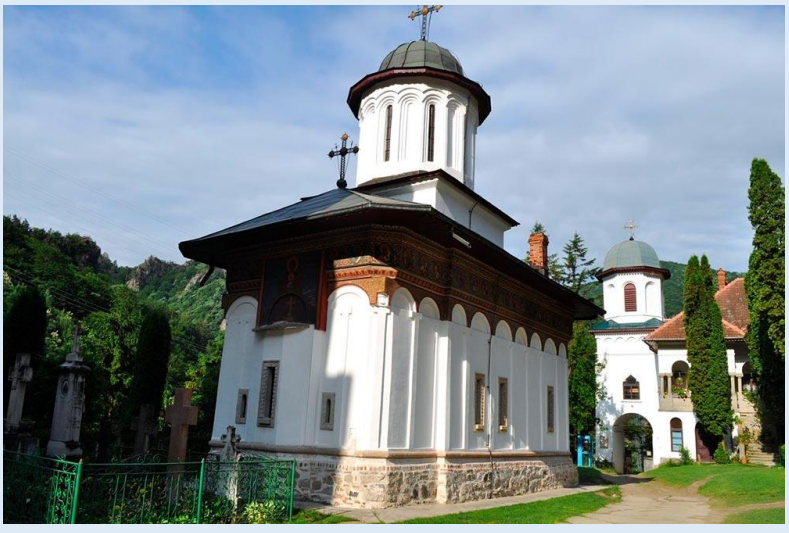

Sfinții care și-au petrecut viețile ca un continuu azi

Dumitru Manolache, 24 august 2016

În viaţa sfinţilor nu există mâine. Poate doar un aseară. Sau un continuu azi. Un adevăr pe care l-am înțeles la Mănăstirea Stânișoara din Arhiepiscopia Râmnicului, ascultându-l pe părintele stareț Laurențiu, împreună cu care am umblat pe cărările Sfinților cuvioși Neofit și Meletie, care s-au nevoit aici în niște crăpături de stâncă. Acest „aseară” sau „continuu azi” este reperul temporar în hotarul căruia viața sfântului se definește doar aici, pe pământ. Pentru că acolo unde el se află acum nu există mâine, ci doar veșnicie.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a trecut în acest an în rândul sfinților pe cuvioşii Neofit şi Meletie, de la Mănăstirea Stânişoara, având zi de prăznuire data de 3 septembrie. Acești sfinți au sihăstrit în muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat mănăstirea, care la început s-a numit Schitul Nucet. Nu peste multe zile se va face proclamarea canonizării lor.

Iată motivul pentru care am dorit să le aflăm lucrarea şi să cunoaştem locurile în care ei, departe de lume, şi-au tot şlefuit sufletele până ce au ajuns la incandescenţă şi au rupt zăgazurile timpului, „scăpând” dincolo, în oceanul fără de ţărmuri al veşniciei. Drumul spre grotele în care au sihăstrit a fost nu numai o încercare fizică, ci şi un parcurs iniţiatic, pentru că la final am primit şi noi o fărâmă din bucuria darului nevoirii sfinţilor. Chiar dacă, după câteva ceasuri, aveam să coborâm în lumea-lume, risipindu-ne neîndemânatici bruma de agoniseală dobândită.

Cel trăitor alături de urşi

Sfântul cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia. După mai mulţi ani de ascultare în obşte, dorind viaţă desăvârşită, a primit binecuvântarea stareţului să meargă în pustnicie. El şi-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui. Acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neîncetată rugăciune. Toată săptămâna postea şi se ruga, şi numai din când în când, în duminici şi sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la cuviosul Daniil, asculta Sfânta Liturghie şi se împărtăşea cu Sfântul Trup şi Sânge al Mântuitorului nostru Hristos.

După ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi a ajuns pe înalte trepte de sfinţenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor şi al mijlocirii pentru întreaga lume.

După 30 de ani trăiţi în sălbăticia locurilor, suferind asprimea iernilor, răbdând grele ispite de la diavoli, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în grotă, neştiut de nimeni.

Trupul său a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, rânduit să ducă mâncare pustnicilor. Acesta a luat trupul sfântului şi l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea, cuviosul Neofit i s-a arătat în vis şi l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi. În aceeaşi noapte, sfântul s-a arătat şi stareţului, îndemnându-l să aşeze la locul său de nevoinţă trupul său.

A doua zi, călugărul a luat trupul cuviosului şi, împreună cu un alt monah, l-a dus în peştera lui. Supărat de osteneala pe care o făcuse, monahul a zis: „Cu urşii ai trăit, cu urşii să rămâi!” Dar îndată i s-a întors capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari, a coborât la mănăstire, mărturisindu-şi păcatul. Părinţii, împreună cu stareţul mănăstirii, s-au rugat cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos şi acesta s-a vindecat. În felul acesta a prea mărit Dumnezeu pe plăcutul Său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni şi tămăduitor.

Vestea s-a răspândit curând în satele de prin apropiere şi mulţi credincioşi şi-au îndreptat paşii spre peştera lui, unde se închinau şi primeau mângâiere sufletească şi vindecare de boli.

Moaştele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânişoara.

„Aseara" părintelui Laurențiu

Drumul prin pădure, pe muchia prăpastiei, spre grota acestui sihastru, străbătut împreună cu părintele Laurențiu, starețul Mănăstirii Stânișoara, a fost însoțit de un dialog din care aveam să aflăm nu numai amănunte despre viața sfântului și a moaștelor, dar și să înțelegem adâncimea unor cugetări și sensul adânc al trăirii prezentului ca veșnicie. Fără să pricepem la început, tot ce îl întrebam, părintele raporta la un neutru „aseară": viața lui, intrarea în monahism, anii de slujire, tot. Ceva mai târziu, aveam să ne dumirim de ce. Ajunși la scobitura din stâncă, părintele stareț ne-a spus: „Aici s-a nevoit Sfântul cuvios Neofit. Și tot aici au stat o parte din sfintele lui moaște multă vreme: capul și câteva fragmente de trup. Unii spun că parte din ele ar fi fost luate de localnicii care veneau aici să se roage.

Eu am auzit că Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, mitropolitul Olteniei, pe vremea când era frate la Frăsinei, a salvat capul sfântului. Și tot Înaltpreasfinția Sa s-a ocupat de canonizarea celor doi cuvioși părinți sihaștri de aici. Și noi îi mulțumim pentru această grijă.

Vedeți crucea aceasta de lemn? Are o poveste tulburătoare. Nu știu când a fost făcută și adusă aici, oricum s-a petrecut demult. Acum au vopsit-o frații Ioan și Gheorghe, care au netezit stânca pentru ridicarea acestui mic paraclis sub care și-au zidit chilia. Înainte, veneau aici așa-ziși turiști, făceau focul, frigeau mici, cine știe ce mai făceau, ca oameni ce nu dădeau importanță lucrurilor sfinte. La un moment dat au desfăcut crucea și au pus-o pe foc! Și a stat, fraților, crucea în jar aproape toată noaptea. Dar nu s-a prins focul de ea, după cum se vede. Oamenii ăia s-au speriat, au mers la părintele Cornel Oprescu, care avea grijă pe aici, și i-au povestit întâmplarea. Părintele le-a spus că e o minune. Apoi, oamenii au luat crucea, au montat-o și au adus-o la loc.

Acum, aici, locuiesc doi frați de sânge, Ioan și Gheorghe, foști muncitori pe la oraș. Acum nu sunt acasă. Ei au tot venit pe la mănăstire, s-au atașat de Biserică. Părintele Cleopa mi-a spus să facem aici o biserică. Iar frații ăștia doi au nivelat terenul, au spart stânca și au cărat-o bucată cu bucată. Iar Dumitru Panu, un

binevoitor, plecat acum la Domnul, a ridicat bisericuța din metal”, ne spune părintele stareț.

Locul pare ireal. Din vechea grotă a Sfântului Neofit a mai rămas doar o tăietură umedă în stâncă, unde frații aprind lumânări și se roagă. Bisericuța metalică și chilia de zid de sub ea, în care trăiesc cei doi, masa triunghiulară de afară, cele două mere și cuțitul ce odihnesc pe ea, lemnele pentru iarnă strânse în scobiturile muntelui și smochinul răsărit în stâncă amintesc de chiliile athonite. Și peste toate acestea, o liniște nepământeană predispune la tăcere.

În drum spre cealaltă grotă, continuăm dialogul început cu părintele Laurențiu, încercând să aflăm ce este cu acest „aseară”.

„Ei, fraților, în lume, oamenii sunt cu ora, cu minutul, cu ziua. Noi, aici, suntem cu viața. Nu ne grăbim niciodată. La noi timpul se măsoară în întregime cu viață. Trebuie să ne pregătim permanent să-I slujim lui Dumnezeu. Și viața mea, și slujirea și nevoirea s-au petrecut cam de aseară încoace. Restul nu prea a fost. Toată viața mea, toată viața noastră a călugărilor, înseamnă un aseară, sau cam așa ceva. Și acela scurt. Rostul vieții nu-l căutăm acum, aici. Îl vom descoperi când vom pleca de pe pământ. Și vom vedea dacă vom avea un răspuns favorabil doar acolo, sus. De nu va fi favorabil, nu a fost altceva decât o trecere nereușită dinspre aseară spre azi! Adică, un fel de pierdere de vreme!”, ne mărturisește părintele.

Izvorul născut din rugăciune

Ajunși din nou în curtea mănăstirii, am trecut pe celălalt versant al muntelui, urcând spre grota cuviosului Meletie, într-un suiș anevoios prin grohotișul rostogolit de sus.

Acest sfânt a trăit în sihăstria Stânişoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea şi al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat din preajma Mănăstirii Cozia, unde a şi intrat ca vieţuitor de la fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post şi rugăciune până în ziua în care, la rugăminţile lui, stareţul i-a dat binecuvântare să mergă la părinţii sihaştri şi să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul şi-a săpat o peşteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul.

Acolo s-a ostenit vreme de peste 40 de ani. Şase zile se nevoia în grotă, iar duminica mergea la cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, şi primea Sfânta Împărtăşanie. Zilnic îşi aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească şi, în acelaşi timp, să se roage mai mult.

La bătrâneţe, însă, nemaiputând coborî din grotă, s-a rugat lui Dumnezeu şi, prin grija Maicii Domnului, a izvorât apă chiar înaintea peşterii sale, apă ce curge şi astăzi, numită „Izvorul lui Meletie”.

Dumnezeu l-a slăvit pe acest sfânt cu darul minunilor, al tămăduirilor şi al mângâierii sufletelor întristate, cuviosul ajungând să fie cunoscut pentru sfinţenia sa.

La adânci bătrâneţi, şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaşte, care au odihnit vreme îndelungată în grotă, au fost mai târziu împărţite de credincioşi, iar locul este venerat și astăzi.

„După un timp, vieţuitorii mănăstirii au captat izvorul. Acum mănăstirea se alimentează cu apa acestuia, izvorâtă prin rugăciune. Și este una dintre cele mai bune ape din zonă. Este și tămăduitoare”, ne spune părintele stareț.

Grota sfântului respiră lumina unei foarte concrete stări de bine și liniște. Spațiul strâmt seamănă cu un cuib de vultur. Icoanele, lumânările, crucea prinsă de bolta intrării, pe sub care trebuie să treci când pătrunzi înăuntru, te obligă la smerenie și închinare. În acest loc, înțelegi cum poate fi adunat cerul în inima pietrei și cât de mic poate fi când nu există mâine, iar veșnicia este doar „un aseară” sau poate „un azi continuu”.

A nu trage pământul după tine

Am coborât apoi în mănăstire obosiți, dar liniștiți la inimă, căci cei doi cuvioși sihaștri ne primiseră în azi-ul lor continuu, dăruindu-ne puțin din trăirea lor neatinsă de rătăciri.

Pe drumul de întoarcere, grijulii să nu cheltuim oricum darul primit, Dumnezeu a rânduit să-i întâlnim în pădure pe cei doi frați, Ioan și Gheorghe, la o măsuță de lemn de pe marginea drumului, mâncând pâine cu cireșe. Se întorceau din oraș, de la doctor. Ne-am oprit și-am ascultat povestea lor. Ioan are 70 de ani și Gheorghe 55.

„Am lucrat la Electromontaj. Dar de mic am mers în mănăstiri”, ne spune Ioan. „Apoi, descoperind locul acela, m-am retras acolo. De 20 de ani stau la grota Sfântului Neofit. În 1992 am început lucrul la chilie și la pregătirea terenului pentru paraclis. Eu aș fi vrut să ridic bisericuța din piatră, dar Dumnezeu a rânduit altfel. A trăi pe locul unde s-a nevoit un sfânt este foarte bine, numai dacă «nu tragi

pământul», cu toate risipirile lui, după tine, cum facem noi oamenii. Împreună cu fratele meu, care este suferind și care m-a urmat acum un an, ne facem rugăciunile, citim Paraclisul Maicii Domnului, câte un acatist. Le facem pe toate ca obligații. Și asta ne permite să stăm acolo. Au mai fost și alții care au vrut să se stabilească în zonă, dar au venit, fără blagoslovenie, cu «pământul după ei», și nu au rezistat. Eu am mers la părintele Cleopa. Sfinția sa mi-a spus că dacă vreau să rezist acolo nu am voie să mânânc altceva decât pâine și apă. Iar când mă răzbește foamea, să cer blagoslovenie și să mă îndepărtez de locul acela și să consum altceva. Când lucram la chilie, mai mergeam seara și mâncam la mănăstire. Părintele stareț îmi spunea că nici nu ar trebui să mai fac mătănii, pentru că spărgând stânca cu ciocanul de 5 kg este ca și când aș face o mie de mătănii! Apoi părintele Ghelasie de la Frăsinei mi-a spus să mănânc grâu. Și mestecam boabele măcinându-le în gură. Dar știți câtă forță aveam? Dădeam cu ciocanul... Dar nu este ușor să pustnicești.

Despre Sfântul Neofit știu că nu a făcut niciodată focul. El se bucura de grota aia așa cum era. Noi locuim sub paraclis, mai facem focul, mâncăm fructe, mai mâncăm și pe la mănăstire, fac și mâncare pentru că nu putem rezista altfel. Eu nu mă consider pustnic. A fi pustnic înseamnă a vorbi cu Dumnezeu, cum vorbea Sfântul Arsenie cel mare. Ce se întâmplă cu noi este mila lui Dumnezeu. La care, uneori, ultimul este primul, iar primul poate fi ultimul. Când m-am hotărât să mă stabilesc aici, părintele Lavrete de la Frăsinei nu mi-a dat blagoslovenie. Dar când am mers la cuvioșia sa și i-am spus că am ispite și că nu pot termina ceea ce mi-am propus, mi-a spus că îmi dă de data asta blagolovenie să rămân acolo până gat totul. Iar atunci când se va sfinți lucrarea, pot să plec. Când vrednicul de pomenire Gherasim, arhiepiscopul Râmnicului, a urcat la grotă, am crezut că este totul gata și că pot să plec. Dar Înaltprea-sfinția Sa m-a întrebat dacă știu ce am de făcut. Eu mă așteptam la vreun canon greu, cum dădea părintele Cleopa. Dar mi-a zis: «Stai aici, mănâncă ce ai și roagă-te cum știi!» Și am rămas”, ne povestește fratele Ioan.

Așa am trăit noi acest drum la grotele sfinților de la Stânișoara, de unde ne-am întors în pulberea prezentului ceva mai buni, credem, chiar dacă, cu nepricepere, am risipit, neîndemânatici, bruma de agoniseală dobândită de la sfinți...

Film documentar despre Sfinții cuvioși Daniil, Misail, Neofit și Meletie de la Râmnicu-Vâlcea

Filmul documentar a fost realizat de Trinitas Tv cu prilejul canonizării Sfinților cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu și a Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara.

https://www.youtube.com/watch?time_continue=2&v=3EDz6O8Vq14

https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-daniil-misail-neofit-si-meletie-de-la-valcea/

Mănăstirea Stânişoara

Teodor Danalache - Mănăstirea Stânişoara

Mănăstirea Stânişoara este o mănăstire ortodoxă cu viaţă de obşte aflată în localitatea Călimăneşti, pe versantul muntelui Cozia, pe malul stâng al răului Olt, mai sus de Mănăstirea Turnu, în judeţul Vâlcea. Până în secolul al XVIII-lea, mănăstirea a fost numită "Nucet", după această dată ea fiind numită "Stânişoara", de la stanele de oi prezente în aceste locuri înalte.

Aşezământul monahal de la Stânişoara este unul deosebit de retras, la acesta ajungându-se destul de greu. Monahii din obşte duc o viaţă duhovnicească aproape pustnicească, petrecând în rugăciune, în slujbe de toată noaptea, nemâncând carne şi nevoindu-se după puteri.

Mănăstirea Stânişoara - scurt istoric

Primii sihaştri au venit în acest loc din sihăstriile Nucet şi Ostrov, situate la numai câţiva kilometri distanţă, pe minunata vale a Oltului. Începând cu secolele XV-XVI, aici au început să se retragă şi unii sihaştri din Mănăstirea Cozia. Aceştia din urmă, după mai mulţi ani de nevoinţă în obşte, se retrăgeau în linişte, fie pe muntele Nucet, fie pe alţi munţi din împrejurimi.

Sihastrii retraşi aici şi-au făcut peşteri în munţii singuratici, ocupându-se exclusiv cu rugăciunea şi cu lecturile sfinte. Pustnicii cunoscuţi de tradiţie - Meletie, Neofit şi Isaia - au venit aici din Mănăstirea Cozia, în jurul anului 1671, şi au fondat un mic schit pe locul actual al mănăstirii. Primul aşezământ monahal din sihăstria

Nucet - Stânişoara a fost un schit construit din lemn. Celor trei li s-au alăturat şi alţi fraţi veniţi de la Mănăstirea Cozia, astfel luând fiinţă Schitul Nucet.

În anul 1747, clucerul Gheorghe şi boierii Anghel şi Petru din Piteşti au zidit o biserică, închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, şi câteva chilii pentru călugări. În timpul războiului din anul 1788 însă, armatele turceşti au ajuns până la Schitul Nucet, distrugând biserica şi chiliile, iar pe călugări omorându-i. După aceasta, vreme de vreo douăzeci de ani, în chiliile incendiate şi părăsite ale schitului au poposit numai păstorii de oi din zonă.

În anul 1807, în locurile sihăstreşti de la Nucet au venit doi călugări de la Sfântul Munte Athos: sârbul Sava şi romanul Teodosie. Cei doi, ajutaţi fiind de episcopului Iosif al Argesului, au zidit o nouă biserică, pe ruinele celei vechi. Întregul complex monahal a fost terminat în anul 1850, din pricina unei mici stane de oi, acesta fiind numit de acum "Stânişoara".

Până în anul 1864, noua Mănăstire Stânişoara a fost metoc al Mănăstirii Cozia, iar după această dată mănăstirea a devenit independentă. Actuala biserică din piatră a fost construită între anii 1903-1908, sub ctitoria episcopului Gherasim Timus, stareţ fiind Nicodim Manu.

Înmulţindu-se numărul călugărilor, în anul 1903, stareţul mănăstirii, arhimandritul Nicandru Manu, ajutat de soborul mănăstirii, a pus bazele bisericii celei noi, care a fost terminată şi sfinţită în anul 1909. În acelaşi an, la nord de biserică, au fost ridicate mai multe chilii.

Pisania bisericii mărturiseşte următoarele: "Întru slava Sfintei Treimi şi a Sfântului mucenic Gheorghe s-a ridicat din temelie această sfântă biserică, punându-se temelia la anul 1904 august 7 şi s-a sfinţit la anul 1909, aprilie 23 în zilele prea înălţatului nostru rege Carol I şi cu binecuvântarea PS episcop de Argeş, dr. Gherasim Timus, prin osteneala şi stăruinţa stareţului arhimandrit Nicandru Manu, împreună cu tot soborul mănăstirii şi cu alţi ctitori."

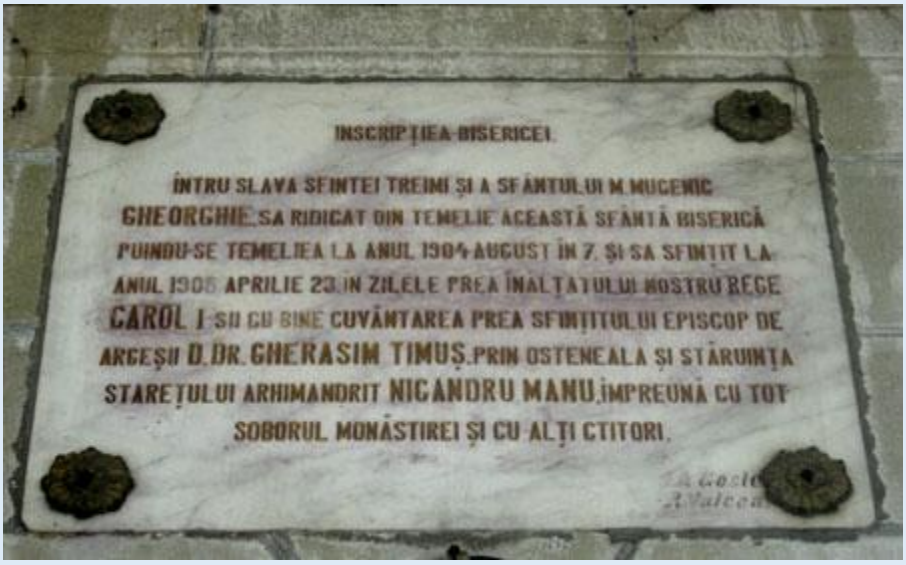

Arhitectul bisericii a fost italianul Debona Apoloni. Acelaşi arhitect a ridicat, în anul 1906, terasa dinspre miazănoapte, pe care s-a clădit un frumos pavilion în stil românesc, folosit pentru a adăposti chiliile călugărilor. Acest pavilion s-a ridicat prin râvna stareţului Ilarion Dumitrache, şi cu binecuvântarea episcopilor Emilian Grigore şi Iosif Gafton.

Incendiul din luna februarie a anului 1917 a distrus chiliile schitului, în locul acestora, între anii 1936-1940, fiind zidit un frumos paraclis, în formă de navă. Paraclisul este folosit astăzi de călugări pentru slujbele din vremea iernii. În anul 1937, la punerea pietrei de temelie a paraclisului au participat şase arhierei, membri ai Sfântului Sinod.

Mănăstirea Stânişoara - biserica cea mare

Biserica cea mare, închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe, este o construcţie masivă din piatră, având o turlă mare, pe naos; naosul şi pronaosul formează un singur spaţiu mare; pridvorul este deschis, fiind susţinut de patru coloane din piatră, sculptate în partea superioară; biserica este acoperită cu tablă.

Pictura interioară a fost realizată în anul 1948, de zugravul Dumitru Belizarie şi de elevul său; ferestrele bisericii au vitralii pictate cu sfinţi. Mănăstirea mai păstrează, ca odoare de preţ, câteva icoane vechi aduse de la Sfântul Munte Athos de călugării Sava şi Teodosie, precum şi un "antimis", dăruit acesteia de Mănăstirea Cozia, în anul 1809.

De asemenea, în mănăstire se mai păstrează şi câteva icoane cu semnătura pictorului Belizarie I. Pascu din Piteşti, precum şi cărţi slavoneşti de ritual aduse de cei doi călugări de la Sfântul Munte.

În biserica mare se păstrează şi un policandru de la Mănăstirea Curtea de Argeş, care se presupune a fi dăruit de domnitorul Neagoe Basarab.

Mănăstirea Stânişoara - localizare şi căi de acces

Mănăstirea Stânişoara este situată în Munţii Cozia, la zece kilometri nord de gara Călimăneşti - Jiblea. Aici se poate ajunge atât dinspre Călimăneşti, cât şi dinspre Mănăstirea Turnu, pe poteci ce şerpuiesc prin pădure. Dinspre Mănăstirea Turnu, distanţa este de şase kilometri, mai scurtă decât din Călimăneşti, dar mai grea, cu drumul mai abrupt. Dinspre Turnu se fac aproximativ două ore.

Mai există şi un alt drum, care porneşte din Păuşa; accesul se face prin valea Păuşa - Stânişoara, pe direcţia nord, plecând din halta CFR Păuşa - Caciulată, la aproximativ şase kilometri, sau din staţia CFR Turnu, pe direcţia est, la aproximativ patru kilometri. În drumul lor spre Cabana Cozia sau spre releul de televiziune de pe munte, turiştii trec prin curtea Mănăstirii Stânişoara.

Silviuanton Lupu - Mănăstirea Stânişoara, „sihăstria“ din munţii Coziei

26 iunie 2010

Se pare că locurile frumoase sunt întotdeauna împodobite de către Creator cu oameni deosebiţi, aceasta fiind impresia pe care o lasă Stânişoara oricărui pelerin. Mănăstire cu o istorie de mai bine de două secole, aşezată într-un cadru natural de o frumuseţe răpitoare, Mănăstirea Stânişoara din judeţul Vâlcea impresionează de îndată ce intri pe porţile ei. Călugării de aici urmează aceeaşi rânduială de rugăciune ca la Sihăstria nemţeană şi sunt exemple vii de monahi autentici, de oameni care îşi duc viaţa în curăţie şi smerenie, împletindu-şi timpul din continuă rugăciune şi muncă.

Mănăstirea Stânişoara. Imediat ce îi auzi numele nu te gândeşti la altceva decât la un loc frumos, atât de frumos, încât toţi cei care l-au văzut s-au îndrăgostit de el şi nu l-au mai uitat, iar alţii chiar au rămas aici. Aşa a făcut şi părintele Spiridon care, atunci când a luat calea mănăstirii, a venit mai întâi pe aceste plaiuri vâlcene şi,

după cum ne-a zis chiar el, "aici am rămas şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, aici aş vrea să rămân până la sfârşitul vieţii". Şi părintele Atanasie, care cânta în strană când am ajuns noi acolo, ne-a spus acelaşi lucru, cu o vădită bucurie lăuntrică.

Respirând aerul locului, umplându-ne privirea cu verdele pădurii la început de vară, avântându-ne ochii pe crestele îndrăzneţe ale muntelui şi simţind adierea duhului de rugăciune din acest sfânt lăcaş, nu putem decât să le dăm dreptate monahilor care ne-au întâmpinat în frumoasa Mănăstire Stânişoara, precum şi tuturor celor care au făcut la fel ca şi ei.

"Să nu uităm scopul cu care am venit în lumea aceasta: mântuirea"

Dacă mergi pe jos, e nevoie de ceva osteneală ca să ajungi la Stânişoara, dar efortul este compensat de priveliştea care te întâmpină la fiecare cotitură a drumului, ce urcă mai bine de şapte kilometri până la mănăstire: fagi falnici, ca nişte străjeri seculari ai muntelui, pereţi abrupţi de stâncă, în care timpul şi-a săpat partitura pe care o interpretează în chip magistral vântul înălţimilor în acompaniamentul cetinei de brad şi cu isonul unui pârâu repede de munte ce însoţeşte drumul până aproape de punctul final al urcuşului.

Când ajungi sus, eşti deja un alt om şi eşti gata să te întâlneşti cu sfinţii care s-au gândit să îşi facă aici, la poalele masivului Cozia, spre miazăzi, un mic popas; doi dintre ei sunt rezidenţi permanenţi aici: Sfântul Gheorghe şi Sfântul Ioan Botezătorul, care ocrotesc cele două lăcaşuri de închinare ale mănăstirii, "Sfântul Gheorghe", biserica mare, iar "Sfântul Ioan", cea mică, paraclisul.

Ajuns aici, ai impresia că nu poţi pleca mai departe: în faţă se ridică impunător peretele de stâncă al muntelui, ca un vârf de săgeată, sau ca un semn care indică cerul, căci acolo trebuie să ducă toate gândurile şi eforturile noastre, la cer şi la mântuire, aşa după cum ne-a spus părintele stareţ Laurenţiu Popa: "Să nu uităm scopul cu care şi pentru care am venit în această lume şi să ne trasăm o cale pe care să o urmăm în împlinirea şi spre acest scop, fiecare în locul în care este, în meseria şi în starea pe care o are, fie el mirean, fie el monah. Să nu uităm scopul cu care am venit în lumea aceasta: mântuirea".

Munca aduce binecuvântare

Obştea mănăstirii nu este prea mare, după cum ne-am dat seama încă de la sosire, căci curtea părea pustie, dar faptul că totul era pus în ordine, curat şi îmbietor arăta că acolo sunt oameni vrednici şi râvnitori. Părinţii se aflau pe la ascultările lor,

pentru că este nevoie de multă osteneală pentru întreţinerea mănăstirii. "La noi în obşte, ne-a zis părintele stareţ, nu sunt mulţi călugări; dacă ar fi numai mănăstirea şi nu am avea pământ de lucrat, am fi destui. Suntem vreo 13, preoţi, monahi şi rasofori, fraţi nu avem deocamdată deloc. Ascultările noastre de bază sunt legate de munca câmpului, căci trebuie să ne obţinem hrana din sudoarea frunţii, cu osteneală. Pe primul plan punem însă biserica. Rânduiala slujbelor este ca la Sihăstria; facem Liturghia de patru ori pe săptămână, adică marţi, joi, sâmbătă şi duminică, şi asta pentru că avem doar doi preoţi.

Toate lucrurile ce ţin de gospodărie le facem noi singuri, căci am încercat la început să aducem şi maici, şi femei mai în vârstă să ne ajute, dar acest loc nu acceptă femei. Şi asta poate şi din cauza faptului că până în anul 1936 acest loc a fost legat, la fel ca Frăsineiul, şi aici nu aveau voie să intre femei. După acest an s-au făcut nişte dezlegări, căci trebuie să recunoaştem că femeia este cea dintâi care vine la biserică; se începuse construirea paraclisului, şi nu aveau bani să îl termine, şi atunci părinţii de aici au fost nevoiţi să facă nişte dezlegări, ca să vină şi femeile la Stânişoara. Acum, noi îi primim pe toţi care vin la noi, le dăm cazare câte o noapte, două, duminica sau în ajunurile praznicelor împărăteşti, le dăruim câte ceva din puţinul nostru, dar şi sfat, şi cuvânt de folos, apoi fiecare se duce în calea lui."

La Stânişoara nu se mănâncă carne, se posteşte lunea, miercurea şi vinerea, când călugării mănâncă o singură dată pe zi, iar în restul săptămânii iau masa de două ori pe zi. Programul de rugăciune cuprinde trei slujbe zilnice, din care una este la miezul nopţii. Ospitalitatea cu care eşti primit în mănăstire te face să te simţi între fraţi, a căror singură grijă este să te ajute să păşeşti sau să înaintezi pe scara virtuţilor creştine.

Am înţeles la Stânişoara că munca aduce binecuvântare, iar binecuvântarea aduce linişte, pace şi împăcare, lucru care se citeşte pe chipul tuturor celor pe care i-am văzut acolo, însă drumul de parcurs până la ajungerea acestui adevăr este anevoios. De aceea, am încercat să înţelegem de la monahii de aici care este puterea ce le întăreşte voinţa să urmeze acest itinerar ce duce prin osteneală la linişte şi pace, stând de vorbă cu cel care conduce acest sfânt lăcaş de închinare.

"Dacă vrei să fii monah, nu este greu la Stânişoara, spune părintele stareţ. Dacă nu ştii pentru ce ai plecat la mănăstire, e greu la Stânişoara. Deci, dacă ai un rost şi un scop, şi ai venit în mănăstire ca să te mântuieşti, nu este greu, dar dacă nu ai venit cu scopul de a te mântui, e greu. Şi dacă vrei să te mântuieşti, trebuie să urmezi sfatul Mântuitorului: "Leapădă-te de tine şi urmează-Mi Mie". Dacă nu te lepezi de

toate, nu poţi să stai. La Stânişoara nu e greu, dacă ai scopul să te mântuieşti, deşi trebuie să recunoaştem că viaţa este mai austeră decât în altă parte."

Duhul Sihăstriei nemţene pe plaiuri vâlcene

Dacă din punct de vedere istoric Stânişoara este legată de Cozia, ca un fel de mlădiţă odrăslită din trunchiul acesteia acum ceva mai bine de trei veacuri, din punctul de vedere al rânduielilor, dar şi al duhului care animă acum viaţa ei, ea este tributară vestitei mănăstiri din Moldova ştefaniană, Sihăstria, dar şi marii personalităţi a celui care a fost părintele Cleopa.

Şi cel care a venit cu acest aport de duhovnicie din partea răsăriteană a Carpaţilor a fost actualul părinte stareţ. Născut în părţile Bacăului, viaţa părintelui Laurenţiu Popa a cunoscut ca popasuri mai importante cetatea estudiantină a Iaşului, Sihăstria şi apoi Stânişoara, precum şi unele dintre cele mai mari personalităţi duhovniceşti pe care le-a avut secolul trecut, şi el a avut amabilitatea să ne împărtăşească şi nouă câteva din "impresiile sale de călătorie".

L-am întrebat pe părintele stareţ Laurenţiu despre primii paşi făcuţi în monahism. Ne-a vorbit cu multă discreţie: "Gândul de a intra la mănăstire a fost numai de la Dumnezeu. Eram student la Facultatea de Chimie, la Iaşi, dar nu eram mulţumit de viaţa mea, nu aveam o pace şi o linişte sufletească; dacă până atunci făceam totul cu interes şi pasiune, acum nu mai găseam nici o mulţumire în ceea ce făceam, nu-mi găseam un scop, un rost al vieţii. Aşa că am început să mă duc la catedrală, la "Cuvioasa Parascheva", şi asta cam pe la sfârşitul anului 1975, începutul anului 1976.

Credeam, dar nu mă duceam la biserică: mai ales în condiţiile date şi cu educaţia pe care am primit-o noi, era destul de greu să te apropii de biserică. La catedrală m-am dus de curiozitate, şi cam cu frică, din cauza restricţiilor care existau pe atunci. Chiar m-am uitat atent, să văd dacă nu mă urmăreşte cineva când mă închin la icoane. În urma acestei experienţe, m-am simţit bine, am avut un sentiment de mulţumire interioară şi mi-am pus în gând să mai vin la catedrală şi în următoarea duminică".

"Du-te şi tu şi te închină, şi dă-ţi cu mâna pe la frunte ca să îţi vină mintea la cap!"

Catedrala mitropolitană din Iaşi a fost pentru cel care avea să devină stareţul frumoasei mănăstiri de la poalele munţilor Coziei şi locul unei întâlniri inedite, cea cu cuvioasa Parascheva. "Dacă în prima duminică am stat în pridvor, în cea de-a

doua m-am dus mai în faţă, lângă moaştele Sfintei Parascheva. Am văzut racla cu moaşte, dar am crezut că este un sicriu cu un mort în el şi la care vin rudele să îşi ia rămas-bun. În a treia duminică, m-am dus tot lângă racla Sfintei şi văzând că era în acelaşi loc, mi s-a părut foarte ciudat, aşa că am întrebat pe un om de ce mai stă acolo mortul acela, căci îl văzusem şi duminica trecută. Cel pe care îl întrebasem a făcut nişte ochi mari şi mi-a zis: "Acestea sunt moaştele Sfintei Parascheva. Du-te şi tu şi te închină, şi dă-ţi cu mâna pe la frunte ca să îţi vină mintea la cap!" M-am dus şi m-am închinat, şi de atunci am început să am mai multă dragoste către biserică, şi să merg la slujbă în fiecare duminică, apoi chiar şi seara, la Vecernie, atunci când nu aveam cursuri."

Cu timpul, studentul de pe atunci a ajuns la concluzia că nu mai are rost să continue Chimia, gândindu-se serios să dea la Teologie. A fost sfătuit de cineva să vorbească cu părintele Cleopa de la Sihăstria, de care nu mai auzise. Părintele l-a încurajat să dea la facultate, însă el s-a hotărât să se călugărească. A fost primit ca frate la Sihăstria în 1977; trei ani mai târziu a fost călugărit, naş de călugărie fiindu-i părintele Cleopa, iar în anul 1981 a fost făcut diacon, apoi preot, fiind hirotonit de vrednicul de pomenire Teoctist, patriarhul României, pe atunci mitropolit al Moldovei, care a insistat să urmeze şi Teologia, la Sibiu. În anul 1982, a fost trimis ca un fel de egumen la Sihla, în locul altui părinte, unde a rămas din 1982 până în 1987.

La Sihla l-a cunoscut pe părintele Paisie Olaru, care a stat acolo cam vreo doi ani. Vorbindu-ne despre acest mare duhovnic, ca şi despre ceilalţi oameni ai rugăciunii pe care i-a cunoscut în viaţa sa, părintele stareţ ne-a spus că aceştia erau nişte oameni sfinţi.

"Citiţi Patericul şi Vieţile Sfinţilor. Aşa erau şi aceşti părinţi. Au fost mulţi monahi în Sihăstria care nu sunt cunoscuţi, dar care erau sfinţi: părintele Ambrozie Dogaru, părintele Nicodim Costache. Unii ca aceştia rosteau Rugăciunea lui Iisus tot timpul, şi erau plini de dragoste faţă de toţi oamenii. Când noi, fraţii care ne luptam cu ispitele de tot felul, ne apropiam de ei, ne umpleam de îndată de o linişte interioară. Prezenţa lor te întorcea imediat la Dumnezeu, chiar dacă erai cu ispite, căci erau nişte oameni deosebiţi."

"De fiecare dată când se spovedea, plângea"

"Mai ales părintele Paisie era cu totul deosebit. Când eram cu el la Sihla, eu mă spovedeam la el; dar şi el avea obiceiul de a se spovedi o dată pe săptămână şi, nefiind posibilităţi să vină de fiecare dată părintele Cleopa de la Sihăstria, se

spovedea şi la mine, care nu aveam decât vreo 29 de ani, iar el 86-87 de ani. De fiecare dată când se spovedea, plângea; îşi spunea toate păcatele exact aşa cum le-a făcut, şi nu se uita că eu pe lângă el sunt doar un copil. Aşa era, era un om sfânt, un om plin de Duhul Sfânt. Când vorbea cu tine, sau te binecuvânta, te transformai, deveneai un cu totul alt om.

Părintele Cleopa avea însă o altă fire, era un om de altă factură, fiind oarecum un cărturar; părintele Paisie lucra mai mult cu sufletele, iar părintele Cleopa lucra şi prin cunoştinţele şi învăţăturile Sfinţilor Părinţi, dar tot duhovnicesc era. Eu personal îl am pe părintele Cleopa ca o călăuză şi exemplu permanent. Or mai fi şi alţi mari părinţi, dar pentru mine direcţia şi indicatorul care duce în împărăţia lui Dumnezeu este părintele Cleopa. De aceea am încercat ca tot ceea ce am învăţat de la el să punem şi în practică aici, la noi".

"Numai viaţa lor sfântă reflecta duhovnicia care era în ei"

Părintele Laurenţiu a mai evidenţiat extraordinara smerenie şi discreţie pe care le aveau părinţii înduhovniciţi din mănăstirile noastre, care, chiar dacă erau nişte văzători cu duhul, nu au vorbit nimănui despre aceste daruri primite de la Dumnezeu.

"Au fost nişte oameni care, chiar dacă au avut nişte harisme de acest gen, n-au spus niciodată şi nimănui despre ele; le-au ştiut ei, şi îţi dădeau sfatul care îţi trebuie, fără însă a arăta şi a trâmbiţa înaintea lor că ei au cutare sau cutare, dar de la Dumnezeu. Nu făceau niciodată preziceri, exorcisme sau minuni, nici părintele Cleopa, nici părintele Paisie. Ei au încercat să arate ca nişte oameni simpli. Numai viaţa lor sfântă reflecta duhovnicia care era în ei. Nu făceau nimic care să iasă din comun; metoda lor de a-i ajuta pe oameni era de a-i îndemna să se roage, să scrie un pomelnic, să citească un paraclis ori un acatist, Psaltirea, să postească, şi Dumnezeu lucra. Pe ei nu îi caracteriza arătarea darurilor lor; dar sfaturile pe care le dădeau erau asemenea cu cele ale părinţilor pustiei, ale părinţilor filocalici; diferenţa era numai că noi ne aflam mai aproape de ei, îi vedeam zi de zi.

Poate că se şi făceau minuni la Sihăstria. S-au vindecat acolo mulţi oameni bolnavi, prin rugăciunile unor părinţi de acolo, care erau cu adevărat duhovniceşti, exorcişti sau tămăduitori.

Mi-aduc aminte în acest sens de părintele Calinic Lupu: la el veneau oameni din toată ţara, şi chiar din toată lumea, cărora el le citea molitfele Sfântului Vasile cel mare şi se făceau sănătoşi, dar a avut şi unele încercări din cauza aceasta. Pe atunci

eu eram paraclisier, iar părintele Cleopa slujea, şi din când în când îmi mai spunea câte ceva. "Mă, mi-a zis odată, în viaţa ta poate ai să ajungi preot, ai să ajungi duhovnic, ai să ajungi poate ceva mare, dar niciodată să nu faci minuni, ci să faci minuni numai cu tine, să te mântuieşti pe tine, să te rogi pentru iertarea păcatelor tale mai întâi." Ei bine, acest sfat este unul dintre acelea pe care le-am urmat până acum - şi de asta noi aici la mănăstire nici nu prea facem Sfântul Maslu. Cine vrea să se facă bine vine la Sfânta Liturghie, la Acatist, îi pomenim, ne rugăm pentru ei, le mai spunem câte un cuvânt de folos, şi cam atât."

Părintele Laurenţiu a venit la Stânişoara în vara anului 1987, chemat fiind de către Preasfinţitul Calinic. Când a ajuns, aici era o situaţie grea. Era un singur bătrân, care din cauza conjuncturii îşi cam pierduse rânduiala călugărească. Aici era, de fapt, un fel de complex turistic: curtea era plină de oameni, dar nimeni nu intra în biserică, făcea slujba în biserică doar cu trei-patru credincioşi. Nu a avut nimic aici, decât o sumă de bani rămasă de la părintele care fusese înaintea lui, cu care a achiziţionat un tractor, în rest nu a avut măcar un cui de bătut în gard. Dar, cu timpul şi cu ajutorul lui Dumnezeu, a reuşit să pună rânduială: nu a mai primit turişti să doarmă în mănăstire; credincioşii au auzit că se face slujbă şi au început să vină mai mulţi. Aşa au pornit la drum: cu răbdare şi cu ajutor de la Dumnezeu. "Acum, mulţumim lui Dumnezeu, toate sunt bune, poate chiar prea bune...", încheie părintele stareţ cu bucurie în glas.

Adrian Nicolae Petcu - Mănăstirea Stănişoara de pe Valea Oltului

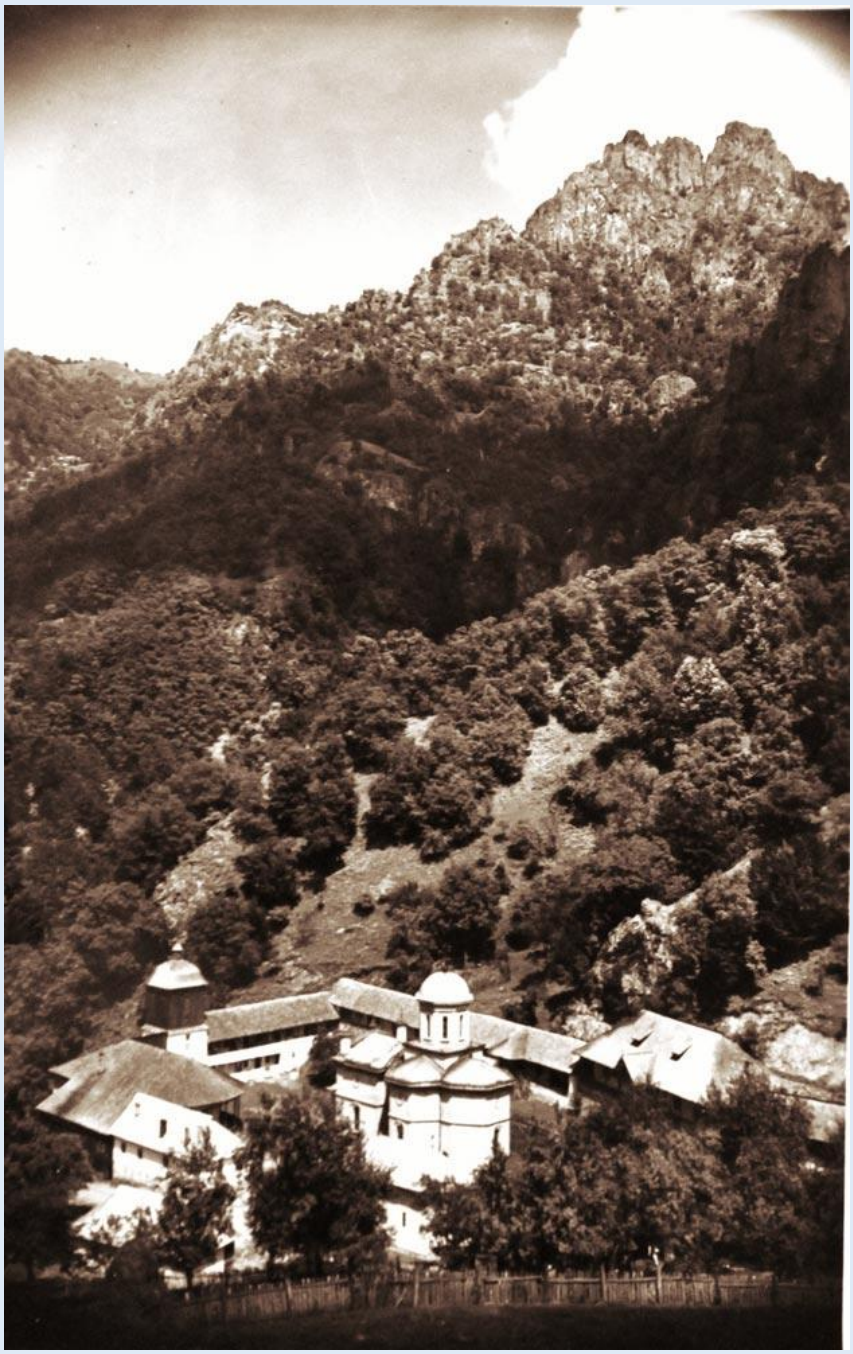

23 aprilie 2013

Precum marile lavre din spaţiul românesc, Mănăstirea Cozia a cunoscut de-a lungul trecutului său bogat ridicarea în jur a unor schituri de către călugării căutători ai isihiei. De-a lungul timpului, în jurul Coziei au apărut aşezăminte de

rugăciune, precum Ostrov, Turnu, Cornet, situate pe vechiul drum ce ducea spre Transilvania, dar şi pe partea stângă a Oltului, mai izolat aşa cum este Stănişoara, în dreptul oraşului Călimăneşti.

Primii sihaştri care se nevoiau încă din sec. XV-XVI, la poalele versantului sudic al muntelui Nucet, denumirea veche a Coziei, proveneau de la mănăstirea voievodală şi de la Schitul Ostrov, din apropiere. Potrivit tradiţiei, primii sihaştri au fost Meletie, Neofit şi Isaia, din jurul anului 1671, care au construit o bisericuţă de lemn. Treptat li s-au adăugat alţi rugători de la Cozia, astfel înfiinţându-se Schitul Nucet.

Deoarece era situat în ţinutul Argeşului, pe la 1747, probabil la iniţiativa clucerului Gheorghe, ajutat de boierii Anghel şi Petru din Piteşti, s-au construit prima biserică de zid şi câteva chilii cu hramul „Sfântul mare mucenic Gheorghe“. Aşezământul a cunoscut o înflorire spirituală, care însă a fost întreruptă în 1788 de raidul trupelor otomane aflate în războiul cu ruşii. Otomanii ajunşi la Nucet au distrus biserica şi chiliile, iar pe călugări i-a ucis. După acest moment, vreme de 20 de ani, Schitul Nucet a fost în părăsire, aici poposind păstorii de oi din zonă.

Schitul de la poalele masivului Cozia cunoaşte o relansare începând cu anul 1803. La 1797 se înfiinţase Episcopia Argeşului, de care schitul nostru aparţinea canonic. În această situaţie, cu binecuvântarea şi susţinerea întâiului episcop al Argeşului, Iosif, cei doi călugări veniţi de la muntele Athos, sârbul Sava şi românul Teodosie, au pus început bun în acest aşezământ şi l-au redenumit „Stănişoara“. Cei doi monahi au reînnodat viaţa monahală şi au reconstruit schitul, prin repararea bisericii şi ridicarea unei incinte cu turn-clopotniţă la intrare, după arhitectura athonită. La 1850, schitul a fost cuprins de un incendiu.

Cinci decenii mai târziu, un alt chiriarh al Argeşului, episcopul cărturar Gherasim Timuş, a construit actuala biserică din piatră, stareţ fiind arhimandritul Nicandru Manu. Pe 7 august 1904 s-a pus temelia, pentru ca de praznicul Sfântului Gheorghe al anului 1909, noua biserică să fie sfinţită. Lăcaşul este în formă de cruce, cu turlă pe naos şi alte două mai mici situate pe colţurile vestice, cu un fronton neoclasic şi un pridvor deschis, format din patru coloane corintice. Pictura a fost executată în 1948 de Dumitru Belizarie şi elevii săi. De asemenea, au fost ridicate mai multe chilii şi a fost reparată incinta.

Demersul ierarhului argeşean era motivat de dezvoltarea pe care Mănăstirea Stănişoara o căpătase, fiind una dintre cele mai cunoscute sihăstrii din spaţiul

românesc. Era un loc retras de lume şi fără căi uşoare de acces, unde obştea celor 20 de monahi şi 10 fraţi ducea mai departe moştenirea athonită.

Aici vieţuise cuviosul Sava Popescu, fiul cel mare al preotului Nicolae Popescu, din Bucşeneştii Argeşului, din apropiere. Acesta intrase în obştea acestui schit în jurul anului 1850, fiind mai apoi hirotonit ieromonah, mai ales că urmase Seminarul Teologic din Râmnicu Vâlcea. În vieţuirea aleasă de la Stănişoara i-au urmat tatăl şi fratele cel mic.

Mai târziu, la cererea Sfântului ierarh Calinic, ieromonahul Sava a mers în 1863 să ajute la organizarea Mănăstirii Frăsinei. Timp de patru ani a strâns în jurul său 20 de ucenici, care au pus bazele vieţii de obşte în aşezământul de la Frăsinei, după tipicul athonit. Mai apoi, ieromonahul Sava a fost rânduit stareţ la Mănăstirea Turnu, unde, de asemenea, a pus început bun de viaţă monahală. După patru ani s-a retras în aşezământul de metanie, pentru ca în 1895 să fie rânduit stareţ. În 1904 a trecut la cele veşnice, fiind îngropat lângă altarul bisericii şi mormântul tatălui său.

În februarie 1917, chiliile din partea de sud a aşezământului de la Stănişoara au fost distruse de un incendiu. Pe locul acestora, între 1936 şi 1940 a fost zidit un frumos paraclis în formă de navă.

Până spre 1936, aşezământul de la Stănişoara a păstrat regimul monahal athonit, în care femeile nu puteau intra.

Stânişoara, sihăstria vegheată de Vârful Cozia

Revista: Lumea Credinței nr. 2 (163), februarie 2017

M-au prins zăpezile prin sihăstriile vâlcene şi, pentru că tot am rămas peste noapte la Cozia, dimineaţa privirea-mi căta către pădurile înzăpezite ale versantului din stânga Oltului. Şi uite-aşa mi-am zis că e vremea să continui drumul printre sihăstrii, de astă-dată spre Vârful Cozia. Urcuşul a fost destul de anevoios, ca orice drum prin zăpezi, în toiul iernii, dar bucuria cu care am regăsit Stânişoara a fost fără margini.

Părintele Laurenţiu, stareţul sfintei mânăstiri, şi cei câţiva călugări care mai sunt acolo păstrează veşnic aprinsă făclia slujbelor de noapte, ce dăinuie de zeci de ani întru temeinicia vieţii monahale atât de austere.

Viaţa monahală de aici a început cu doi vieţuitori

Deşi era un ger de crăpau pietrele, zăpada începuse să zboare în rafale spre peretele de stâncă de parcă era un roi de fluturi albi. Pe o astfel de vreme, un loc precum Mânăstirea Stânişoara este realmente izolat de restul lumii. Şi totuşi, lumea ajunge acolo; cu greu, dar ajunge.

Aşa am reuşit şi eu să zăbovesc câteva clipe alături de părintele Laurenţiu, care îşi aminteşte cu nostalgie de începuturile vieţii monahale pecetluite aici: „La vremea când am venit pentru prima oară în aceste locuri, mânăstirea nu avea decât doi vieţuitori, ajunşi aici ca urmare a persecuţiilor din 1959, când călugării au fost scoşi afară din mânăstiri. În anul 1987, când am ajuns eu aici, Stânişoara era doar un loc de odihnă şi relaxare. Veneau tineri cu corturi din toate colţurile ţării, se

distrau, ascultau muzică, dar nici vorbă de credinţă. Ţin minte că la prima Liturghie pe care am săvârşit-o în biserica Mânăstirii Stânişoara nu am avut nici un credincios.

Veneau, se uitau ca la ceva straniu şi plecau. Vă daţi seama ce se petrecea în sufletul meu de călugăr venit de la mânăstirile din Moldova, cele cu o viaţă spirituală deosebită, unde credincioşii veneau în număr foarte mare! Încet-încet, cu multă răbdare şi temeinică rânduială monastică, mânăstirea a ajuns pe un făgaş normal, iar oamenii locului au început să vină, unul câte unul, la slujbele noastre destul de anevoioase pentru dânşii".

Duhul Sfinţilor Neofit şi Meletie veghează sihăstria Stânişoara

Schimonahul Neofit s-a nevoit aproape 30 de ani într-o peşteră, pe care el însuşi a săpat-o în stâncă, iar din locul acela pleca doar atunci când cobora la Sfânta Liturghie pentru a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele Domnului. Răbdând ispitele grele ale celor nevăzuţi, a dobândit până la urmă starea atât de mult dorită, cea a neîncetatei rugăciuni. După înfiorătoarele ispite ale diavolului, sfântul a dobândit darul dumnezeiesc al lacrimilor, dar cu care şi-a dat sufletul în mâinile Bunului Dumnezeu, în peştera numai de el ştiută.

Asemenea lui, cuviosul Meletie a trăit în post, în rugăciune şi desăvârşită asceză peste 40 de ani, nevoindu-se într-una din peşterile de lângă Mânăstirea Stânişoara. Se spune că acest cuvios refuza să bea apă de lângă peştera sa, dorind să se ostenească şi aducând-o de la cele mai îndepărtate izvoare. La anii cei de pe urmă, nemaiputând să coboare după apă, s-a rugat la Dumnezeu atât de mult încât Acesta a făcut ca la ieşirea din peşteră să izvorască apă rece şi limpede, pentru monahul cel rugător. Izvorul acela există şi astăzi, fiind cunoscut ca Izvorul lui Meletie.

Cei doi cuvioşi se împărtăşeau cu Sfintele Taine la Mânăstirea Turnu, acolo unde se şi mărturiseau, ori de câte ori simţeau nevoia să mai facă un pas întru Împărăţia Cerurilor. Aceşti sihaştri au rămas ca vrednic model de vieţuire pustnicească, pe urmele lor străduindu-se să păşească mulţi dintre cei însetaţi de viaţa sihăstrească.

Slujbele de noapte încununează vieţuirea pustnicească

Cu părintele Laurenţiu am avut nenumărate dialoguri duhovniceşti, dar de fiecare dată, nu ştiu de ce, am impresia că încă mai are un dor de taină în suflet, un dor de viaţa monastică de pe plaiuri moldave. Părintele însă nu se sfieşte să povestească

despre greutăţile prin care a trecut, dar şi cum a reuşit să pună bună rânduială monastică în sihăstria aceasta din vârf de munte:

„N-a fost deloc uşor la început; mă hotărâsem chiar să mă întorc în Moldova, de unde venisem. O parte din călugării veniţi odată cu mine au plecat. Era, totuşi, o voce interioară care m-a ţintuit locului, ceva îmi spunea parcă să rămân aici pentru că este nevoie de mine. Am rămas atunci, iar astăzi dau slavă lui Dumnezeu pentru hotărârea pe care am luat-o. Acum lucrurile stau cu totul altfel. La Mânăstirea Stânişoara vin oameni cu credinţă, oameni care preţuiesc viaţa monahală şi participă cu evlavie la slujbele noastre. Mulţi dintre ei rămân chiar şi peste noapte, să simtă puterea rugăciunii.

E adevărat, posibilităţile de cazare sunt modeste, mânăstireşti; putem să le dăm şi o masă de seară credincioşilor care rămân la slujbele sfintei noastre mânăstiri. Mare bucurie am atunci când îi simt că împărtăşesc dorinţa de limpezire a sufletului, de adâncă pace spirituală. După slujbele de noapte şi după Sfânta Liturghie, oamenii pleacă de aici mai liniştiţi şi, cred eu, mai împliniţi duhovniceşte.

Este adevărat, la Mânăstirea Stânişoara avem o rânduială mai aspră, asemenea mânăstirilor din Moldova. Eu am ajuns aici la îndemnul Înaltpreasfinţitului Calinic de la Argeş şi am venit cu tot sufletul, dar am pus o condiţie esenţială: să se respecte şi în această mânăstire întocmai rânduiala de la Mânăstirea Sihăstria, de unde eu veneam, şi, pentru întâia oară pe aceste meleaguri, aveau să se săvârşească slujbele de la miezul nopţii. Ispite au fost multe, pe toate planurile, atât de la autorităţi, cât şi de la fraţii din celelalte mânăstiri, care aveau impresia că vom strica rânduiala locului, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, am trecut peste toate şi ne vedem de rânduiala noastră şi astăzi”.

„Ce aţi mai face aţi mai face, dar biserica să n-o lăsaţi!”

În mânăstirile cu viaţă de obşte, vieţuirea este parcă mai blândă, dar părintele Laurenţiu şi-a dorit ca familia sa duhovnicească să trăiască după principiile monastice clădite pe rânduiala ascezei şi a rugăciunii, aşa cum vieţuiau şi călugării care l-au iniţiat în monahism: „Dumnezeu ne-ntăreşte! Nici nu bănuiţi cât de mare este puterea Domnului atunci când dai dovadă de oleacă de râvnă!

Îmi amintesc cu drag cuvintele părintelui Cleopa, preluate de la părintele Ioanichie Moroi, care spunea: «Ce-aţi mai face aţi mai face, dar biserica să n-o lăsaţi!». Eu m-am străduit, atât cât am putut, pentru ca la Stânişoara să fie slujbă tot timpul. Aşa văd eu adevărata vieţuire monastică, aşa mi-am însuşit-o dintru început. De

acum au cam plecat la Domnul mai toţi marii noştri duhovnici şi nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să stăruim în rugăciune şi să păstrăm canoanele Bisericii, aşa cum ne-au fost lăsate spre păstrare. Pentru mine, părintele Cleopa a rămas ca un sfânt, un ideal la care tot timpul mă lupt să ajung. L-am ascultat şi l-am urmat atâta vreme cât am vieţuit la Sihăstria, după care mi-am făcut un crez din tot ceea ce ne-a rămas de la părintele nostru”.

Viaţa monahală, în sihăstria de la Stânişoara, este cu totul altfel decât în mânăstirile din aceste locuri. Este o viaţă monastică austeră, nevoile sunt multe, dar monahii primesc cu bucurie tot ceea ce Dumnezeu le-a rânduit. Depănând poveşti duhovniceşti din viaţa călugărilor din Moldova, pentru o clipă am trăit senzaţia că sunt la Sihăstria, deşi locul este mult mai izolat, mai departe de toate cele lumeşti. Aici oamenii ajung mai greu, mai ales acum, în plină iarnă, şi, cu toate acestea, vieţuirea monastică este una aleasă. O clipă petrecută în „Raiul” de la Stânişoara te face să trăieşti veşnicia într-o lume a iubirii de dincolo de albul imaculatelor ninsori.

Mariana Borloveanu

Sursa:
http://www.lumeacredintei.com/reviste/lumea-credintei/lumea-credintei-nr-2-163-februarie-2017/stanisoara-sihastria-vegheata-de-varful-cozia/

Mănăstirea Stânișoara, minunea din munții Coziei

Pe versantul muntelui Cozia și pe malul stâng al Oltului, în Călimănești, județul Vâlcea, se înalță o mândră mănăstire ortodoxă.

Până în secolul al XVIII-lea, lăcașul de cult avea numele de „Nucet”, după această dată ea fiind numită „Stânișoara”, denumirea provenind de la stânele de oi prezente în aceste locuri înalte. La mănăstirea Stânișoara se ajunge greu, așezământul fiind retras în inima muntelui. Monahii de aici pot fi asemănați cu niște pustnici, ducând o viață de rugăciune, ținând slujbe toată noaptea și neconsumând carne.

Istoria mănăstirii Stânișoara

Primii sihaștrii au ajuns aici de la sihăstriile Nucet și Ostrov, aflate în apropiere, pe Valea Oltului. Începând cu secolele XV-XVI, aici au început să vină și călugări de la Mănăstirea Cozia. Sihaștrii retrași aici și-au făcut peșteri în munte și au trăit în rugăciune și cu sufletul dedicat lui Dumnezeu. Pustnicii Meletie, Neofit și Isaia au venit de la Mănăstirea Cozia, în jurul anului 1671, și au fondat un mic schit pe locul unde se află astăzi mănăstirea. Astfel a luat naștere Schitul Nucet, construit din lemn.

În 1747, aici a fost zidită o biserică închinată Sfântului mare mucenic Gheorghe și câteva chilii pentru călugări. În 1788, în timpul războiului, biserica și chiliile au fost distruse de către armatele turcești, iar călugării omorâți. După aceste întâmplări tragice, pentru vreo 20 de ani, în chiliile incendiate au locuit doar păstorii din zonă.

În 1807, în sihăstria de la Nucet au venit doi călugări de la muntele Athos, care au zidit o nouă biserică. Complexul monahal a fost terminat în 1850, când a și primit numele de Stânișoara. Până în 1864, noua mănăstire a fost meteoc al Mănăstirii Cozia, dar de la această dată a devenit independentă.

Biserica actuală a fost construită în perioada 1903-1908, sub ctitoria episcopului Gherasim Timus.

Construirea noii biserici era necesară datorită numărului tot mai mare de călugări ajunși la Stânișoara. În 1909, anul în care s-a încheiat construcția bisericii actuale, au fost ridicate și mai multe chilii.

Pe Pisania bisericii stau scrise următoarele: "Întru slava Sfintei Treimi și a Sfântului mucenic Gheorghe s-a ridicat din temelie această sfântă biserică, punându-se temelia la anul 1904 august 7 și s-a sfințit la anul 1909, aprilie 23 în zilele prea înălțatului nostru rege Carol I și cu binecuvântarea PS episcop de Argeș, dr. Gherasim Timus, prin osteneala și stăruința starețului arhimandrit Nicandru Manu, împreună cu tot soborul mănăstirii și cu alți ctitori."

În februarie 1917, un incendiu a distrus chiliile schitului, în locul acestora fiind zidit între anii 1936-1940 un frumos paraclis.

Mănăstirea Stânișoara se află în Munții Cozia. Se poate ajunge aici atât dinspre Călimănești, cât și dinspre Mănăstirea Turnu, prin poteci ascunse în pădure. Dinspre Turnu distanța este mai scurtă, dar drumul abrupt face ca pelerinii să ajungă la Stânișoara în aproximativ două ore.

Credincioșii care ajung la Mănăstirea Stânișoara nu regretă faptul că accesul aici se face atât de greu. Odată ajunși în fața mănăstirii sunt cuprinși de un sentiment de pace. În inima Munților Coziei, oamenii îl simt pe Dumnezeu mai aproape și pleacă de la Mănăstire Stânișoara convinși că problemele lor își vor găsi rezolvare.

Sursa:
http://ortodoxia.rol.ro/manastirea-stanisoara-minunea-din-muntii-coziei-930695.html

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Stânişoara - sihăstria din munţii Coziei

Mănăstirea Stânişoara este amplasată la poalele masivului Cozia, pe versantul său sudic, pe teritoriul localităţii Călimăneşti, judeţul Vâlcea.

***

Deosebit de retras, aşezământul monahal de la Stânişoara este greu accesibil. Monahii din obşte duc o viaţă aproape pustnicească, petrecând în rugăciune şi în slujbe de toată noaptea, nevoindu-se după puteri.

În tradiţia locului se spune că la începutul secolului al XVII-lea au plecat la linişte şase călugări din Mănăstirea Cozia. Doi dintre ei, Daniil duhovnicul şi Misail ucenicul, s-au nevoit la poalele Muntelui Cozia, iar patru dintre ei s-au nevoit în peşteri, pe Muntele Stânişoara.

Cuvioşii Neofit şi Meletie

Cel mai vestit dintre sihaştrii de la Stânişoara a fost schimonahul Neofit. Acest cuvios şi-a săpat o peşteră în partea de apus a Muntelui „Sălbaticul” şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neadormita rugăciune timp de 30 de ani. Toată

săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar în ziua Duminicii cobora la sihăstria lui Daniil şi Misail de la Turnu, asculta Sfânta Liturghie şi primea Trupul şi Sângele lui Hristos. Astfel, răbdând grele ispite de la diavolul şi dobândind darul lacrimilor şi al vindecării suferinţelor omeneşti, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo, în peşteră, neştiut de nimeni.

Cuviosul Meletie era unul dintre cei şase sihaştri plecaţi din obştea Mănăstirii Cozia. El şi-a făcut peşteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, la 1 km de Mănăstirea Stânişoara, şi aici s-a ostenit peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi păzindu-şi mintea curată de cugetele cele rele. Nevoinţa schimonahului Meletie era aceeaşi ca şi a pustnicului Neofit. Şase zile se nevoia în peşteră, iar Duminica mergea la cuviosul Daniil duhovnicul de la Turnu şi primea Trupul Domnului.

Se spunea despre dânsul că zilnic îşi aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească. La bătrâneţe, nemaiputând coborî, s-a rugat lui Dumnezeu şi a izvorât un puternic izvor de apă înaintea peşterii lui, ce se cheamă până astăzi „Izvorul lui Meletie”. Ajungând la adâncul bătrâneţii, şi-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului şi a fost numărat în ceata cuvioşilor părinţi.

Peştera sa se păstrează până astăzi. Aici vin credincioşii şi aprind candele şi lumânări.

Pustiire şi înviere

În 1747, Gheorghe Clucerul, împreună cu alţi boieri din Piteşti, au zidit aici o biserică ce a fost pustiită în 1788 de năvălitorii turci, care au incendiat biserica, iar pe călugări i-au ucis. După aceasta, vreme de vreo 20 de ani, în chiliile incendiate şi părăsite ale schitului au poposit numai păstorii de oi din zonă.

În secolul XIX, această mănăstire devine cea mai vestită sihăstrie din Ţara Românească. Loc retras de lume, fără căi de acces, cu rânduială de viaţă athonită, aşezământul devine loc de nevoinţă pentru destui monahi atraşi de liniştea şi rânduiala acestei mănăstiri.

Între anii 1803-1806 schitul este reconstruit de către monahii Sava şi Teodosie, veniţi din Sfântul Munte Athos, sprijiniţi de episcopul Iosif I al Argeşului.

Cuviosul Sava

Ieroschimonahul Sava Popescu (1830-1904) a fost unul dintre nevoitorii Mănăstirii Stănişoara, întrecând pe mulţi cu nevoinţa, cu tăcerea, cu liniştea şi cu lucrarea minţii.

Fiul cel mai mare al preotului Nicolae Popescu, din satul Bucşeneşti-Argeş, tânărul Ştefan a început studiul la Seminarul din Râmnicu-Vâlcea la îndemnul tatălui său.

Dar fiind chemat de Dumnezeu la nevoinţa călugărească, după doi ani a părăsit seminarul şi s-a dus la Mănăstirea Stânişoara prin anul 1850. După trei ani de ascultare a fost călugărit, primind numele Sfântului Sava cel sfinţit. Mai târziu, văzând stareţul buna lui aşezare în râvnă pentru cele duhovniceşti, l-a hirotonit diacon şi preot în obştea Mănăstirii Stânişoara.

Ziua şi noaptea zăbovea în biserică, slujea cu evlavie cele sfinte, cânta frumos, vorbea puţin cu oamenii şi permanent cu Dumnezeu. În chilia lui nu primea niciodată pe nimeni.

La cererea Sfântului ierarh Calinic, ieroschimonahul Sava s-a dus în anul 1863 să ajute la organizarea Mănăstirii Frăsinei. Ca părinte duhovnicesc al acestei sihăstrii, timp de patru ani a adunat în jurul său până la 20 de ucenici, a întemeiat viaţa de obşte, a rânduit slujbe după tipicul Muntelui Athos, apoi s-a întors iarăşi la metanie.

După câţiva ani, ieroschimonahul Sava a fost rânduit stareţ la Mănăstirea Turnu, pe care o povăţuieşte cu aceeaşi blândeţe şi înţelepciune timp de aproape patru ani de zile. Apoi, lăsând alt stareţ în locul lui, se retrage din nou la fericita linişte de la Stânişoara.

În anul 1895, cuviosul Sava a fost rânduit stareţ în mănăstirea de metanie. Însă, fiind smerit şi iubitor de linişte, după puţină vreme a renunţat la această cinste, alegându-şi tăcerea şi neîncetata rugăciune. Însă pentru blândeţea şi nevoinţa lui, tot soborul îl iubea şi îl avea de duhovnic. La fel îl căutau şi mirenii pentru sfat şi mângâiere.

Ajungând la bătrâneţe, părintele Sava a petrecut ultimii ani numai în post şi rugăciune, fiind îngrijit de fratele său, Atanasie.

Cuvioşii Nifon şi Atanasie

Auzind de petrecerea fiului său, preotul Nicolae Popescu s-a dus şi el la mănăstire şi s-a călugărit cu numele de ieromonahul Nifon. Apoi şi fiul cel mai mic, lăsând seminarul, s-a călugărit tot la Stânişoara, cu numele de Atanasie. Acolo s-au nevoit împreună, părintele Nifon cu fiii săi, Sava şi Atanasie, mai bine de 30 de ani, slăvind pe Dumnezeu şi rugându-se pentru oameni.

În anul 1890, ieromonahul Nifon s-a mutat la cele veşnice, după 90 de ani de viață pământească.

Schimonahul Atanasie, fiul cel mai mic al preotului Nicolae Popescu şi fratele ieroschimonahului Sava, după ce învăţă patru clase de seminar şi deprinse bine psaltichia, s-a dus şi el la Mănăstirea Stânişoara, pentru a cânta toată viaţa lui Hristos. Stareţul, văzând nevoinţa lui, l-a tuns în schima monahală cu numele de Atanasie. Şi era un lucru minunat a vedea pe tata cu cei doi fii slujind într-un cuget, ziua şi noaptea, lui Dumnezeu.

Însă părintele Atanasie întrecea pe ceilalţi cu osârdia la rugăciune, cu smerenia şi cu tăcerea. În mănăstire era iubit de toţi, mai ales pentru două daruri duhovniceşti. Citea la strană foarte clar şi frumos, fără nici o greşeală, şi cânta îngereşte, de mişca inimile tuturor.

Pentru smerenia inimii lui, a dobândit de la Hristos darul neîncetatei rugăciuni şi mângâierea Duhului Sfânt.

În toamna anului 1907, cuviosul schimonah Atanasie a trecut la Domnul, iar trupul lui a fost îngropat alături de tatăl şi de fratele său.

Mănăstirea, în secolul XX

Actuala biserică din piatră a fost construită între anii 1903-1908, sub ctitoria episcopului Gherasim Timus, stareţ fiind Nicodim Manu.

Înmulţindu-se numărul călugărilor, între anii 1903-1908, stareţul mănăstirii, arhimandritul Nicandru Manu, ajutat de soborul mănăstirii, a ridicat biserica cea nouă cu hramul Sfântului Gheorghe, care a fost sfinţită în anul 1909 de episcopul Gherasim Timuş. În acelaşi an, la nord de biserică, au fost ridicate mai multe chilii.

Incendiul din luna februarie a anului 1917 a distrus chiliile schitului, iar în locul acestora, între anii 1936-1940, a fost zidit un frumos paraclis în formă de navă. Paraclisul este folosit astăzi de călugări pentru slujbele din vremea iernii.

Stânişoara astăzi

Obştea mănăstirii numără astăzi 13 vieţuitori, iar stareţ este părintele Laurenţiu, venit la Stânişoara în vara anului 1987 la invitaţia Preasfinţitul Calinic. Sfânta Liturghie este săvârşită de patru ori pe săptămână, în zilele de marţi, joi, sâmbătă şi duminică.

Aici se poate ajunge atât dinspre Călimăneşti, cât şi dinspre Mănăstirea Turnu, pe poteci ce şerpuiesc prin pădure. Dinspre Mănăstirea Turnu, distanţa este de şase kilometri, mai scurtă decât din Călimăneşti, dar mai grea, cu drumul mai abrupt. Dinspre Turnu se fac aproximativ două ore.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Mănăstirea Stânişoara

Pe harta mănăstirilor din Vâlcea se află şi acest locaş poate mai puţin vizitat datorită poziţionării lui. Se află la o altitudine mare, aproape de releul de televiziune de pe Muntele Cozia. Drumul de acces mai bun este prin satul Păuşa, un drum forestier de 7 Km. Cealaltă cale este mai scurtă, cam 4 km, de la Mănăstirea Turnu, dar mai grea şi nu se poate parcurge cu maşina.

Hramul Sfântul Gheorghe
Stareţ: Laurenţiu Popă
Adresă, telefon: +40.250.751087 loc. Călimăneşti, România

Mânăstire de călugări, cu hramul ”Sfântul Gheorghe”, mânăstirea Stânişoara este amplasată la poalele masivului Cozia, pe versantul său sudic, pe teritoriul localităţii Călimăneşti, judeţul Vâlcea. Accesul se face pe valea Păuşa-Stânişoara pe direcţia nord, plecând din haltă CFR Păuşa-Căciulata, la aproximativ 6 km, sau din staţia CFR Turnu, pe direcţia est, la aproximativ 4 km.

La Nucet-Stânişoara, primul aşezământ monahal a fost un schit construit din lemn (nu se cunoaşte data construirii), ce se leagă de numele sihaştrilor Meletie, Neofit, Isaia şi alţii, veniţi pe aceste locuri de la mânăstirea Cozia şi trăitori ai peşterilor de aici.

În 1747, Gheorghe Clucerul, împreună cu alţi boieri din Piteşti, zidesc aici o biserică ce a fost pustiită în 1788 de năvălitorii turci, care au încendiat biserica iar pe călugări i-au omorât.

Între anii 1803-1806 este reconstruit schitul Nucet-Stânişoara de către monahii Sava şi Teodosie, veniţi de la Athos, sprijiniţi de episcopul Iosif I al Argeşului, dar incendiul din 1850 va distruge întregul aşezământ.

Actuala biserică din piatră a fost construită între anii 1903-1908, sub ctitoria episcopului Gherasim Timuş, stareţ fiind Nicodim Manu. În anul 1937 se construieşte biserica paraclis. Au participat la punerea pietrei de temelie şase arhierei membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. La aceea vreme în incinta mânăstirii se găsea o casă de odihnă cu 100 de paturi.

Întregul aşezământ monahal se află într-un cadru natural liniştit, înconjurat de frumuseţi naturale ispititoare. Monahii duc o viaţă austeră hrănindu-se fără carne.

Cuviosul Neofit sihastrul

Sihăstria Stânişoara-Argeş (secolul al XVII-lea)

Se spune în tradiţia locului că, la începutul secolului al XVII-lea, au plecat la linişte şase călugări din Mănăstirea Cozia. Doi dintre ei, Daniil duhovnicul şi Misail ucenicul, s-au nevoit la poala Muntelui Cozia, iar patru dintre ei s-au nevoit în peşteri, pe Muntele Stânişoara.

Cel mai vestit dintre sihaştrii de la Stânişoară a fost schimonahul Neofit. Acest cuvios şi-a săpat o peşteră în partea de apus a Muntelui „Sălbaticul" şi acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli şi în neadormită rugăciune timp de 30 de ani. Toată săptămâna postea şi se ruga în peşteră, iar Duminica cobora la sihăstria lui Daniil şi Misail de la Turnu, asculta Sfânta Liturghie şi primea Trupul şi Sângele lui Hristos.

Astfel, răbdând grele ispite de la diavolul şi dobândind darul lacrimilor şi al vindecării suferinţelor omeneşti, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo, în peşteră, neştiut de nimeni.

După mai mulţi ani, osemintele cuviosului Neofit au fost descoperite de un călugăr ce păştea vitele mănăstirii, pe care, aducându-le la Cozia, le-a îngropat egumenul alături de biserică. Noaptea însă, arătându-se cuviosul în vis egumenului, i-a poruncit să-i ducă oasele înapoi în peşteră.

Aşa au ajuns osemintele cuviosului Neofit în peştera sa. Apoi, auzindu-se despre aceasta, mulţi credincioşi veneau la peşteră şi primeau ajutor în necazurile lor. Cu timpul, osemintele lui au fost împărţite peste tot, încât astăzi se mai păstrează doar numele şi peştera acestui mare sihastru român.

Sursa: **https://obiectivortodox.wordpress.com/2009/07/01/manastirea-stanisoara/**

Pr. Ioniţă Apostolache - Hramul Sfinţilor Meletie şi Neofit la Mănăstirea Stânişoara

05 septembrie 2017

Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, a slujit duminică, 3 septembrie, la Mănăstirea Stânișoara, mănăstire care și-a prăznuit ocrotitorii, Sfinții cuvioși Neofit și Meletie.

În cuvântul de învățătură împărtășit celor prezenți, IPS Părinte Varsanufie a vorbit despre viața aleasă a celor doi sfinți vâlceni. „Sfinții cuvioși Neofit și Meletie de la Stânișoara, pustnici care au sihăstrit în Muntele Sălbaticul, din preajma Mănăstirii Cozia, spre sfârșitul veacului al XVI-lea și începutul celui de-al XVII-lea, după mulți ani de ascultare smerită și încercare duhovnicească în obștea de la Cozia, au devenit prin viața și nevoințele lor preamăriți de Dumnezeu și moștenitori ai Împărăției Cerurilor, ca purtători de daruri duhovnicești și rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Sfinții cuvioși Meletie și Neofit, în antiteză cu lucrătorii cei răi din parabola ascultată astăzi, ne învață că Dumnezeu nu își impune voia Sa omului, ci îl cheamă să o primească liber și nesilit. Credinciosul la fiecare pas al său trebuie să cerceteze neîncetat care este voia lui Dumnezeu și, smerindu-se, să se lepede de voia sa", a încheiat cuvântul său Înaltpreasfințitul părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului.

Sfinții cuvioși Meletie și Neofit - informații online

Viața Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara (pdf):

https://www.slideshare.net/steaemy1/viata-238516623/steaemy1/viata-238516623

https://www.academia.edu/44104236/Via%C8%9Ba_Sfin%C8%9Bilor_cuvio%C8%99i_Neofit_%C8%99i_Meletie_de_la_M%C4%83n%C4%83stirea_St%C4%83ni%C8%99oara_pdf_

https://archive.org/details/viata_202110

Jurnal de pelerinaj - Mănăstirea Stânișoara:
http://www.parohiapoparusu.ro/index.php/nggallery/page/2?p=22392

Icoane

SF.
HEOFM
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF.
MELETIE

SF.
HEOFT
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF.
MELETIE

SFINȚII CUVIOȘI NEOFIT ȘI MELETIE
DE LA STÂNIȘOARA
3 septembrie

SF.
DS LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF.

SF.
NEOFIT
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF.
MELETIE
SF.
NEOFIT
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF.
MELETIE

SF.
HEOFIT
DE LA
MĂNĂSTIREA
STĂNIȘOARA
SF.
MELETIE

Tropar

„De Dumnezeu iubitorilor Părinți,
suindu-vă în munții faptelor bune,
locaşuri Preasfântului Duh
v-ați arătat, iar acum ca făclia
în sfeşnic luminați în lume,
Cuvioşilor Neofit şi Meletie,
rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu
să mântuiască sufletele noastre!”

BASILICA.RO

**Sfinții Cuvioşi Neofit şi Meletie
de la Mănăstirea Stânişoara**

Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!